Pierre Barbet

MERCENARII

de pe Rychna

Capitolul 2

Mantia catifelată a nopţii acoperea străduţele înguste ale docurilor din jurul astroportului.

Doar lumina aurie a cerului împroşcat de fasciculele de foc ale proiectoarelor, care luminau pista, permitea să se zărească, asemenea unei umbre chinezeşti, o siluetă alunecând pe furiş de-a lungul zidurilor.

Creatura se deplasa foarte repede, în cea mai deplină linişte, ca o fiară la pândă. Îşi întorcea capul încontinuu, ca pentru a percepe mai bine murmurele nopţii. Ochii săi cu reflexe aurii, cu pupile imense, scrutau tenebrele de nepătruns.

Dintr-o dată, se opri, dispărând brusc în spatele unui vraf de lăzi îngrămădite lângă un hangar, un horcăit tocmai se ridicase, pentru o clipă, deasupra rumorii oraşului din preajmă.

Asemenea unei fiare sure, creatura făcu un salt uimitor pe deasupra grămezii de colete şi căzu, în linişte, pe propriile-i picioare.

Atunci, cu o rapiditate şi cu o precizie incredibile, maşina de luptă se declanşa: înainte de a putea să reacţioneze, două haimanale care tocmai îşi sugrumau victima se treziră întinse pe cimentul murdar, doborâte.

Cu un gest rapid, agresorul lor sfâşie banda de piele ce înconjura gâtul omului ce zăcea pe jos, ca pe o simplă foaie de hârtie, apoi, punân-du-şi pe umeri corpul nemişcat, se topi în noapte.

Cu câteva clipe mai târziu, silueta se contura pe plastexul neşlefuit al unei vitrine de bar. Alături de el se clătina pe picioare cel care tocmai scăpase de la o moarte cumplită.

Când cei doi vlăjgani intrară în sala afumată, toate privirile astrotilor se aţintiră asupra lor. Se aflau acolo epave umane lepădate de toate astronavele: escroci, hoţi de buzunare, dezertori, trepăduşi, o adunătură ete-roclită de oameni, metişi şi extraterestri de vită pură pe care n-ar fi fost bine să-i întâlneşti noaptea într-un loc pustiu.

Totuşi, toţi păstrau tăcerea, contemplând cu un respect servil statura masivă a metisului licantrop, care îl căra pe

jumătate pe pământean, a cărui uniformă jegoasă, cu gulerul smuls, descoperea gâtul brăzdat de o urmă stacojie.

Apoi, ca şi cum s-ar fi înţeles, băutorii îşi reluară ocupaţiile. Cărţile de joc fură trântite pe mese, paharele umeziră gâtlejurile uscate, jocurile mecanice ţăcăniră, vocile stridente răsunară.

Nimeni, fără doar şi poate, nu ţinea să se înfrunte cu masivul hibrid, a cărui musculatură puternică se reliefa pe sub materialul ieftin al unui battle-dress tocit.

Cei doi nou-veniţi se instalară la o masă liberă, în clarobscurul unui ungher şi, cu un semn, metisul îi ceru patronului o sticlă.

Slugarnic, acesta luă două pahare murdare şi o sticlă cu lichid roşu-aprins, apoi, după ce dăduse o data cu cârpa, mecanic, pe masă, puse recipientele şi plecă fără să spună vreun cuvânt.

Uriaşul hirsut luă fiola, o aplecă pentru a citi mai bine eticheta, scoase dopul, adulmecă conţinutul ei, apoi izbi totul de perete, ca pe o grenadă.

Crâşmarul cel obez, surprins de zgomot sări în sus şi dădu drumul paharului pe care tocmai îl spăla Privirea lui se aţinti cu un aer întrebător asupra autorului acestei necuviinţe, dar lucirea plină de ură a ochilor de aur îl îngheţă. Rămase cu gura căscată pentru o clipă, apoi băgă mâna sub tejghea.

Un parai se materializa ca prin vrajă în mâna osoasă a celui de vizavi.

Din nou, o tăcere deplină domnea în încăpere.

Atunci, un surâs veninos înflori pe faţa adipoasă a patronului, care flutură triumfal o altă ploscă, de data aceasta, nedesfăcută, şi o aduse în faţa acestui client irascibil.

Cu o mişcare a armei, acesta îi făcu semn să o deschidă şi să umple cele două stacane cu lichidul moarat în care dansau irizaţiile curcubeului. Cu mâna stângă, duse paharul la gură şi, după ce îl adulmecă, îl dădu peste cap.

Neliniştit grăsanul îl privea bând, cu mâinile în şold.

Atunci, arma dispăru la fel de repede precum apăruse, iar băutorul se dezinteresa complet de crâşmar, care, cu un pas greoi, se duse să spele cloaca pe jos, cu o cârpă jegoasă.

Asemenea unei benzi magnetice care porneşte din nou, hărmălaia obişnuită îşi reintră în drepturi.

Invitatul metisului era încă pe jumătate inconştient.

Înghiţi cu forţa cam o treime din sticlă, se înecă, tuşi, sughiţă, deveni stacojiu, apoi mormăi:

— Pe toţi ktuluhii! Eşti tu, Dervhax... Ce dracu’ faci aici?

Licantropul surâse în tăcere, fizionomia sa luminându-se de o frumuseţe sălbatică, şi mugi cu o voce aspră:

— Terral, prietene, mai curând eu ar trebui să te întreb pe tine asta! Nu-ţi aminteşti nimic?

Omul se scarpină în cap cu un aer perplex, îşi încruntă sprâncenele, apoi exclamă, ducându-şi mâna la gât:

— Ba da., mă îndreptam spre un hangar, pentru a petrece acolo noaptea, şi apoi am simţit o frânghie înfăşurându-se în jurul gâtului meu. Am încercat să mă eliberez. Mai apoi, trebuie să-mi fi pierdut conştiinţa.

— Vezi că ştii? Te-am întâlnit exact în clipa aia. Te simţi mai bine?

— Nu prea rău! Am gâtul în flăcări; în afară de asta nu s-a stricat nimic.

— Stryxul e cam aspru aici, dar îţi readuce repede inima în piept.

— Ei bine, am avut noroc că te-am întâlnit! Tot în afaceri, domnule maior?

Metisul ridică din umeri.

— Nu! M-am descotorosit de astrocargoul meu de ceva luni de zile; compania de transport Dervhax s-a dus repede la fund. Un astrot format în flota obişnuită n-are stofă pentru comerţ; magnaţii m-au aruncat repede în aer. De altfel, eram prea fraier; nu îi puneam să mă plătească dinainte şi m-am lăsat păcălit

— Nasol! Atunci, eşti pe sponci?

— Nu chiar mai am încă ceva gologani, ce mi-au mai rămas din primă şi din vânzarea rablei. Doar că în fiecare zi mai storc din ei, şi asta nu va dura la infinit

— Ai vreo afacere în vedere?

— Nici vorbă.

— Nici eu: nimănui nu-i pasă de un fost locotenent din gardă. Trăiesc de pe-o zi pe alta păzind astroportul în cursul zilei. Mi se plăteşte o nimica toată, atât cât să nu crap de foame. Nu pot nici măcar să-mi permit o cameră, de aceea mi-am ales ca domiciliu un hangar dezafectat.

— Asta nu i-a împiedicat pe şacalii de noapte să tabere pe tine. Rahaţii ăia ar ucide şi pentru o zecime de kop!

— Află că mai am şi o mică rezervă, murmură Terral, restul primei mele, câteva geme pe care le-am luat la un preţ avantajos...

Dar interlocutorul său deja nu-l mai asculta: uşa batantă decorată cu motive obscene tocmai se deschisese, împinsă de un tip robust, aproape la fel de solid ca şi Dervhax, dar de viţă pură pământeană. Părul lui blond era aproape alb, şi ochii, de un albastru foarte deschis, aveau o privire oţelită.

Gesturile sale erau de obruscheţe neliniştitoare. Purta un costum spălăcit, cu o croidă militărească. O cicatrice lungă, albicioasă îi străbătea faţa de la frunte până la bărbie, şi degetele sale agile jucau pe patul unei arme de calibru mare pe care o avea la centură.

Metisul scoase un fluierat imperceptibil.

Imediat, astrotul întoarse capul spre el.

Un surâs atotştiutor îi întinse buzele subţiri, şi se îndreptă cu paşi mari spre cei doi astroţi. Ajuns în faţa lor, saluta militâreşte, apoi îi dădu o palmă pe spate lui Dervhax, hohotind:

— Ei bine, bătrâne, se poate spune că eşti greu de dibuit' Am bătut toate bordelurile din apropiere, toate bistrourile, fără să pot să pun laba pe tine.

— Mă bucur să te văd... spuse Dervhax, schiţând un surâs ambiguu. Şi tu ai părăsit flota?

— Să spunem că nişte spirite meschine nu mi-au apreciat serviciile la justa lor valoare. Dam pocnit puţin cam tare pe un chiulangiu, şi asta l-a costat câteva copci.

— Mereu neschimbat, observă metisul, avuseseşi deja neplăceri de genul ăsta. Pasiunea ta pentru pedepse corporale te va duce la pierzanie!

— Ce vrei! Nu mai există disciplină... Nu mai poţi nicicum să te faci respectat, bombăni întristat vlăjganul, aşezându-se pe un scaun. Dar nu contează...

Îşi întinse picioarele lungi, şfichiui masa cu o lovitură de baston şi continuă:

— Cum îţi merg treburile în clipa asta?

— Nu prea strălucit; pornisem o afacere de import-export, dar a trebuit s-o las baltă.

— Aşadar, şomezi?

— Exact!

— Si tu, Terral?

— Îmi duc zilele, nimic pasionant...

— Am să vă propun o afacere, continuă astrotul, aplecându-se înspre amicii săi. Nu e un chilipir, dar e totuşi avantajoasă. Un job obişnuit, bine plătit, care cere experienţă şi rezistenţă. Vă interesează?

— Pune cărţile pe masă! mormăi fostul maior. Dacă nu riscam să ajungem la pârnaie, sunt omul tău!

— Bine. Cunoaşteţi Rychna?

— Stai puţin... se gândi locotenentul. O planetă descoperită acum vreo zece ani. Din constelaţia Dragonului. Rychnjanii au avut dreptul la statutul de planeta în curs de dezvoltare, pentru că sunt umanoizi cu un anumit grad de civilizaţie. Un loc destul de nasol: sălbatic, cu imense păduri tropicale...

— N-ai uitat ce-ai învăţat la galactografie, bravo! Câteva detalii suplimentare: în mod excepţional, Terra a reuşit să le înlăture pe celelalte două imperii stelare şi trimisese prospectori. Germaniul cristalizat se găseşte din plin acolo. Aveam, într-adevăr, posibilitatea să-l exploatăm. O sută de colonişti s-au instalat acolo, mai multe încărcături cu cristale fuseseră expediate, şi apoi, într-o bună zi... nimic.

— Presupun că ambasadorul nostru s-a ocupat de chestia asta?! se interesă metisul, nonşalant.

Totuşi, privirea sa scrutătoare arăta că povestea îl interesa în cea mai mare măsură.

— Evident! A avut chiar şi dreptul să survoleze locul de amplasare al taberei şi să aterizeze acolo. Nici urmă de colonişti. Rychnienii au pretins că fuseseră ucişi de nişte monştri misterioşi care bântuie prin selvele sălbatice ale acestui infern. Sau găsit câteva obiecte, dar nici o urmă de sânge, nici un indiciu că ar fi avut loc o luptă. Atunci, afacerea a fost clasată, rychnienii ne-au indicat un zăcământ la fel de bogat într-un colţ mai abordabil, astfel încât toată lumea s-a declarat mulţumită. Mai putin Fairchild.

— Magnatul astronauticii? se interesă Terral, cu un dram de respect în voce.

— Chiar el! Or, Fairchild are – sau avea – o fată, Daneka. O puştoaică ciudată, care şi-a lăsat baltă tatăl, divorţat, sub pretextul că se săturase până-n gât să trăiască în lux.

— Mai curând, cu tupeu – fătuca! observă Terral. Cu gologanii lui taică-su, ar fi putut totuşi s-o ducă de minune!

— Tocmai asta nu vroia să facă. Sa angajat în cooperaţie ca infirmieră şi s-a trezit pe Rychna.

Dervhax, tot tăcut, asculta cu o atenţie susţinută cu ochii aţintiţi pe cei ai interlocutorului său.

— ... Bineînţeles, a dispărut o dată cu ceilalţi. Babacu' s-a făcut luntre şi punte. Are o groază de relaţii, dar canei! Nimeni n-a putut dibui puştoaica. Atunci mi-a venit ideea genială. Tipul, disperat, era în stare de orice ca să-şi recapete preţioasa progenitură. Îşi făcea reproşuri amare că a lăsat-o să plece, că a fost prea dur cu ea, în fine, dulcegării...

Metisul se scarpină pe nas cu un aer gânditor, dar nu făcu nici un comentariu.

— Or, o ştiam pe fosta nevasta a lui Fairchild, era o rudă îndepărtată de-a mea şi fusesem invitat la ei o dată sau de două ori. Aşadar, m-am dus să-l caut şi i-am propus să trimită o expediţie clandestină pe Rychna, pentru a-i recupera puştoaica. Ah, dacă l-aţi fi văzut... mi-ar fi sărit în braţe... Afacerea a fost încheiata fără ezitare. Toate cheltuielile le suportă el: astronava, vehicule de teren, arme şi provizii; totul e deja pregătit Mai rămâne să găsesc vreo douăzeci de tipi cărora să nu li se citească frica în ochi şi nişte ofiţeri care să-i comande. Fiecare mercenar va avea dreptul la o primă de 2 000 de kopi, care se dublează în caz de succes. Ofiţerii – 3 000.

Terral scoase un fluierat admirativ şi-l consultă din priviri pe fostul său şef. Acesta ieşi, atunci, din mutismul său.

— Cine va fi comandantul expediţiei? se interesă el, simplu.

— Ei bine, eu, în principiu, doar că, date fiind gradul tău şi experienţa ta, am putea să împărţim comanda.

— Atunci, nu conta pe mine! Mulţumesc, oricum. Mă bucur că te-am revăzut conchise metisul ridicându-se, pentru a da de înţeles că decizia sa era irevocabilă.

— Aşteaptă puţin! exclamă Von Nagel, tinându-l de mânecă. Putem discuta...

— Nu văd de ce. Pentru mine, e simplu: ori conduc această expediţie, ori nu iau parte la ea! N-ai decât să recrutezi alţi mercenari.

Această propunere nu păru să-l satisfacă deloc pe fostul căpitan, care mormăi:

— Bine! Ai câştigat.. Am încercat deja... fără succes. Se pare că am o reputaţie groaznică. Toţi tipii se fofilează sub diverse pretexte.

Terral zâmbi înţelegător, fără să facă vreun comentariu.

— De acord! Tu vei fi boss-ul, eu voi comanda ca secund, fiind subînţeles că, dacă tu ai dispărea, ţi-aş lua locul. De cât timp ai nevoie ca să recrutezi un comando?

— Te bagi, Terral? întrebă metisul. Locotenentul se scarpină în cap şi răspunse:

— E o lovitură cam riscantă, într-un loc oribil, dar, dacă tu ai curajul s-o faci, am şi eu!

— Bine! O să dau o raită prin sector. Ne întâlnim aici peste două ore. Dervhax ridică braţul ca să-i facă semn patronului, dar Von Nagel îl linişti:

— Lasă! Intră în cheltuielile generale.

Metisul nu insistă. Salută scurt cu mâna şi, urmat de Terral, părăsi taverna.

Von Nagel, în ceea ce-l priveşte, rămase aşezat la masă cu un aer satisfăcut. Una peste alta, afacerea fusese mai puţin dificilă decât se temuse. Dervhax păstrase numeroase relaţii printre astroţi şi era foarte îndrăgit Toţi ştiau că nu abandona niciodată vreun om de-al său când se afla la nevoie, şi că, dacă unul dintre aceştia avea probleme grave, făcea şi imposibilul pentru a-l ajuta. Cât despre Terral, era un tip loial şi capabil, care, fără a avea calităţile excepţionale ale maiorului, avea experienţă în privinţa planetelor virgine, a faunei şi florei lor.

Apucă fiola rămasă pe masă, se servi cu o raţie copioasă şi o bău dintr-o înghiţitură, apoi râgâi cu voluptate şi privi spectacolul movie-colour difuzat la televizor: un balet psihedelic cu adorabile tahitiene, foarte sumar îmbrăcate, care se ondulau lasciv.

Cu două ore mai târziu, maiorul apăru din nou în cadrul uşii, şi i se alătură lui Von Nagel cu pasul său uşor şi silenţios.

— Totul e aranjat! anunţă. L-am angajat pe Yghur, un cianantrop, ca sergent Ştie să se facă respectat de oameni. E un

băiat devotat care se descurcă formidabil la popotă. Trăgător de elită, pe deasupra. O achiziţie bună. Ca radiofonist n-am putut găsi decât un termes, un tip puţin cam trăsnit care nu şi-a revenit niciodată complet după pierderea clanului său monozigot. Altfel, un geniu al electronicii. Vom avea nevoie de aşa ceva, pentru că, în junglă, umiditatea şi ciupercile ne scurtcircuitează toată aparatura. Ceilalţi tipi sunt foşti astroţi, scandalagii, protestatari, nu foarte cinstiţi, întotdeauna gata de o escapadă, dar perfect antrenaţi şi disciplinaţi. Acum, să ne ocupăm de detaliile practice: de ce astronavă vom dispune şi cum vom ateriza pe Rychna fără să fim reperaţi?

— Fairchild ne dă un Discover capabil să transporte cinci vehicule de teren, proviziile şi comandoul. Al unei companii private, bineînţeles. Nu vrea să fie implicat în lovitură dacă suntem reperaţi. Accesul va trebui să aibă loc prin sectorul virgin al Rychnei. Astronava noastră va fi prevăzută cu un înveliş special antiradar; de altfel, autohtonii nu sunt deloc tari în electronică. Nu vom fi detectaţi, cu excepţia zonei de lângă astro-portul care se află la antipozii minei. Aparatul nostru va ateriza pe un platou înalt de lângă Muntele Tulburător. Linişteşte-te, nu e un vulcan! îşi datorează numele undelor de căldură umedă provenind din pădure, care provoacă turbulenţe ce perturbă propagarea razelor luminoase. Aterizarea va fi dificilă, dar pilotul este un tip care poate face faţă sarcinii.

Apoi, o dată debarcat materialul, vine rândul tău. Va trebui să înaintăm în această junglă populată de o faună periculoasă şi puţin cunoscută.

— De ce nu folosim heli-mob-uri? Am ajunge mult mai repede la obiectivul nostru.

— Nici vorbă! Mai întâi, pentru că am putea fi reperaţi de patrulele rychniene, apoi, pentru că sectorul nu e sigur. Reptilele zburătoare mişună în adâncul acestei selve primitive. Am fi, cu siguranţă, atacaţi. Ar trebui să utilizăm arme grele în atmosferă, ceea ce n-ar trece neobservat.

— Discreţie înainte de toate... Înţeleg. De fapt, nu avem aprobarea guvernului, şi nu trebuie să contăm pe intervenţia ambasadorului în cazul în care am fi capturaţi.

— Ai înţeles perfect situaţia.

— În aceste condiţii, vom avea nevoie de cel puţin zece zile pentru a ajunge la obiectivul nostru, de tot atât – pentru a

ne întoarce, plus cinci zile pentru confruntări. Nu vom putea să ne dăm întâlnire cu Discover-ul înainte de douăzeci şi cinci de zile.

— Ne va mai lăsa încă cinci zile de graţie, vom dispune deci de o lună rychniană, sau de circa treizeci de zile de-ale noastre, pământene.

— Ai informaţii despre autohtoni?

— Sunt nişte umanoizi destul de urâţi, cu nişte mutre de maimuţe, incredibil de lenţi. Au un metabolism destul de remarcabil, care le permite să transforme glucidele prin fotosinteză De asemenea, au nevoie de o izolare destul de mare, nu se aventurează aproape niciodată în pădure, prea deasă pentru a lăsa să treacă razele soarelui lor.

— În principiu, ar trebui deci să ne lase în pace!

— Din partea lor, n-avem de ce să ne temem atâta timp cât nu vom fi în împrejurimile minelor. În schimb, fauna ne va face probleme serioase!

— De ce fel?

— O! există numeroase posibilităţi! Un exobiolog a recenzat mai mult de o sută de specii de carnasiere, fără a pomeni de numeroase animă-luţe, care de care mai periculoase.

— Yghur este un specialist în fauna extraterestră: a participat la mai multe expediţii pentru vivariile care importă animale. Cunoaşte perfect fauna de pe Rychna.

— Un tip preţios! Păcat că e un avorton de cianantrop!

— Cianantrop sau nu, te-aş ruga să nu te dedai la jignirile tale obişnuite! Vreau ca toţi membrii expediţiei să fie trataţi pe picior de egalitate.

Von Nagel nu făcu nici un comentariu şi schimbă subiectul.

— Când crezi că vom putea pleca?

— Toţi tipii sunt liberi. Mâine, dacă vrei.

— Fairchild va fi încântat Mi-a cerut să mă mişc cât mai repede. Ne întâlnim deci înspre ora 9, pe cheiul 32. Vehiculele vor fi îmbarcate în această noapte, la fel ca şi proviziile.

— De-acord! A încă un detaliu: prima. Am vrea să fim plătiţi înainte de plecare.

— S-a rezolvat Toţi membrii expediţiei vor primi suma stabilită, în bani gheaţă, chiar înainte de a pleca.

— În condiţiile astea, totul e în regulă! Pe mâine, Nagel.

— Respectele mele, comandante! se fandosi căpitanul, cu un zâmbet de hienă, care i-ar fi dat de gândit cu siguranţă, oricui altcuiva decât lui Dervhax.

Maiorul părăsi încăperea cu pasul său uşor. Terral îl aştepta afară.

— A mers totul cum stabiliserăm? se interesă el.

— Fără probleme. Vom avea paralele mâine. Fairchild nu vrea să intre la apă, dar pare corect. N-aş zice la fel despre Von Nagel.

— Mie-mi spui?! Fără tine, n-aş fi acceptat niciodată să plec împreună cu sadicul ăsta!

— Are şi părţi bune, observă metisul. E un tip capabil şi curajos; de altfel, el ne-a procurat afacerea, deci nici nu se pune problema să-l lăsăm baltă.

— Păcat... Am impresia că ne va da multe bătăi de cap.

— Deh! nimeni nu e perfect.... Vino-ncoace, presupun că nu ţii să te întorci la hangarul tău! Ce-ai spune de o canapea la mine în cameră?

— Pe bune, nici vorbă să refuz! După ce mi s-a întâmplat în seara asta, voi fi mai liniştit aşa.

Cei doi prieteni se cufundară în penumbră.

Aerul rece al nopţii era înmiresmat. Mirosul parfumat al eucalipţilor uriaşi era de o intensitate aproape de nesuportat.

Dervhax mergea cu paşi mari, şi locotenentului îi era greu să se ţină după el. Subjugat el admira mersul uşor al metisului, statura sa de atlet Cu un asemenea şef, se simţea în stare să înfrunte orice duşman. Aceşti metişi din nokkari şi pământeni, una dintre puţinele încrucişări posibile, dăduseră naştere unor subiecţi remarcabili. Cu o incredibilă rezistenţă la oboseală, aveau un miros de o fineţe excepţionala şi o musculatură puternică. Erau luptători de temut foarte apreciaţi în flota regulată. Totuşi, puţini dintre ei ajungeau la nişte grade înalte. Aveau un spirit prea independent pentru a se supune rutinei din escadre. Într-o buna zi, toţi se reîntorceau pe planeta lor, sau deveneau aventurieri ai spaţiului.

Dervhax nu fusese o excepţie de la aceasta regulă.

Terral era de un cu totul alt gabarit Idealist precum cavalerii din timpurile vechi, se dedicacu trup şi suflet şefului său, dacă acesta ştia să-i cucerească respectul. Îi apăra întotdeauna pe cei slabi şi oprimaţi, ceea ce-i aducea, deseori,

mari necazuri. Nu se confesa prea uşor, şi nimeni nu ştia exact de ce părăsise armata, unde era bine văzut Fără îndoială, era la mijloc o chestiune amoroasă, dar nimeni nu ştia care. Taciturn şi apatic, era destul de fatalist şi se supunea întotdeauna primului impuls. Admiraţia sa pentru Dervhax îl făcuse să accepte, fără ezitare, să participe la această expediţie mai curând riscantă.

Cei doi astroţi ajunseră la hotelul lor fără vreun incident neplăcut. Se culcară imediat şi căzură într-un somn adânc.

A doua zi dimineaţa, când soarele veni să mângâie faţa bucălată a tânărului locotenent acesta se întinse şi se uită la ceas. Era încă devreme, dar Terral se simţea perfect treaz, de aceea se ridică şi se duse să facă duş. Patul tovarăşului său era gol. Avea, fără îndoială, afaceri de aranjat înainte de plecare, aşa că Terral nu se nelinişti deloc.

Apa rece îi biciui plăcut pielea. O senzaţie pe care nu o va mai resimţi, fără îndoială, prea curând; apoi sună ca să i se aducă micul dejun care apăru aproape imediat în ascensorul automat Terral îl mancă cu poftă şi se îmbrăcă. Tocmai îşi încheia ultimul nasture când Dervhax apăru pe nesimţite, ca de obicei, făcându-l să tresară pe tânărul ofiţer.

Dar când locotenentul zări monstrul ţinut în lesă de metis, făcu un salt ridicând scaunul pentru a se apăra.

— Ia spune, nu eşti cam nebun dacă aduci aici grozăvia asta?! O să ne muşte!

Într-adevăr, gângania, un fel de rădaşcă mare de talia unei pisici, îşi deschise elitrele blindate şi îşi luă zborul, clănţănindu-şi mandibulele asemănătoare cu nişte foarfece enorme.

Terral se dădu înapoi, pas cu pas, acoperindu-se pe cât de bine putea.

Un râset silenţios desoperi dinţii ascuţiţi ai prietenului său.

— Nu te teme! exclamă el. Diablo este o insectă domestică. Trăieşte în pădurile de pe planeta mea, şi e o de o fidelitate de neclintit nu atacă decât atunci când îi ordon eu so facă. Îl dusesem în pensiune la vivariu, dar mi-am spus că ne va fi de folos. E sensibil la câmpurile magnetice, şi din cauza asta reprezintă un ghid preţios. Poate secţiona un braţ cu mandibulele sale, iar carapacea lui rezistă la gloanţe; totuşi, are o inimă iubitoare. Nu i te împotrivi!

Terral, în ciuda aversiunii sale, lăsă jos scaunul. Trebuia, într-adevăr, să aibă o încredere neclintită în şeful său.

Deodată, Diablo veni drăgălaş să i se aşeze pe umăr, continuând să bată din aripi, şi îşi băgă ochii mari cu faţete sub nasul astrotului, care nu se simţea în largul său.

— Uite, aţi făcut cunoştinţă! Acum, va fi în stare să te găsească oriunde te-ai afla.

Într-adevăr, enormarinsectă nu întârzie să-şi ia zborul din nou, şi se duse să se aciuieze pe spatele stăpânului său.

Tocmai atunci, uşa se deschise cu violenţă, şi capul uluit al administratorului apăru în cadrul ei.

— Ia spuneţi! urlă el, luaţi hotelul ăsta drept o grădină zoologică? Este strict interzis să se introducă animale aici, şi cu atât mai mult monştri de felul ăsta. Aşadar, îmi veţi face hatârul de a-l duce de aici; dacă nu, vă arunc în stradă pe toţi trei!

— Tocmai aveam de gând să-mi iau la revedere, declară comandantul cu un aer suav. La cât se ridică nota mea de plată?

— Cincisprezece credite! orăcăi funcţionarul.

— Poftim! zise astrotul, trântindu-i un pumn de bancnote în palmă. Ca să nu te mai văd din nou; gherla asta e de-a dreptul infectă Aerul condiţionat e stricat am îngheţat toata noaptea... Vii, Terral?

Cei doi prieteni ieşiră cu fruntea sus din hotel şi hotărâră să meargă pe jos până la astroport, care era foarte aproape. Metisul şi tovarăşul său aveau un mare succes. Toată lumea se grăbea să le cedeze trecerea.

Cheiul 32 era în plină efervescenţă.

Von Nagel, cu bustul gol, îndruma îmbarcarea ultimelor vehicule.

Vreo cincisprezece vlăjgani de toate gabaritele, mai mult sau mai puţin şifonaţi, aşteptau cu răbdare ascultând un astrot care scotea sunete stridente dintr-o chitară romboidală.

Când îl zăriră pe Dervax, se ridicară şi-l salutară cu mâna, fără a se sinchisi de regulamentul militar, făcând câteva glume.

Comandantul răspunse regulamentar şi se îndreptă spre Von Nagel, care, plin de sudoare, vocifera după un şofer neîndemânatic.

— Nepricepuţii ăştia au scos sufletul din mine! mormăi el. Erau cât pe ce să deformeze sasul. Acum, totul e încărcat am verificat chiar eu: nu lipseşte nimic.

— Perfect! Cheamă-l pe vameş, ne îmbarcăm.

Căpitanul zbieră cu o voce guturală şi membrii expediţiei veniră, fără grabă, lângă deschizătura navei.

Acolo, funcţionarul le verifică actele. Toţi erau în reguli Escaladară unul după altul pasarela Von Nagel îi urmă, însoţit de ceilalţi doi ofiţeri.

Un astrot bondoc şi rubicond îi aştepta la intrarea în sas.

— Căpitanul Zunor, se prezentă el, cu o voce de bas. Bine-aţi venit la bord, comandante!

— Vă mulţumesc pentru primire. Am adus o mică gânganie cu mine, puteţi să-i găsiţi un loc liniştit şi sigur? E destul de nervoasă în timpul zborului…

— Hmm… O să aranjez. Exact, mai am o cuşcă sau două libere într-un buncăr. Sper că vor face faţă cleştilor ei!

— O, nu vă temeţi! Diablo mă ascultă întru totul. Mă temeam numai ca, zburând prin astronavă, să nu-i sperie pe astroţi.

— Bine! Urmaţi-l, vă rog, pe steward, vă va duce în cabinele dumneavoastră. Plecăm peste zece minute.

Ofiţerii îl urmară pas cu pas pe astrot. Constatară, la sosire, că Von Nagel făcuse temeinic lucrurile: combinezoane etanşe, ţinute tropicale de camuflaj, raniţe, arme şi raţii de luptă îi aşteptau.

Deryhax le examina cu atenţie şi scoase un mormăit de satisfacţie. Tot echipamentul era de cea mai bună calitate.

În aşteptarea plecării, comandantul îşi trase pe el o uniformă nouă care avea galoanele corespunzătoare gradului său, apoi examina lista membrilor comandoului. Când terminase, astronava părăsise deja solul pământean şi o luase drept înspre constelaţia Dragonului.

Metisul puse atunci mâna pe interfon, îl chemă pe Von Nagel şi îi ordonă să adune oamenii la popotă.

Îl avertiză pe Terral, care se găsea în cabina învecinată, şi amândoi merseră să se întâlnească cu căpitanul.

Îi auziră urletele de departe şi nu trebuiră decât să se ia după zgomot Von Nagel le împărtăşea punctul său de vedere membrilor comandoului, dându-le o idee despre cât de priceput era.

— ... Vă cer ca ţinuta să fie ireproşabilă. Disciplina va fi aceeaşi ca în armata obişnuită! Fără lăsat pe tânjală. Vi s-a dat un material de cea mai bună calitate, şi vă cer să fie perfect

întreţinut. Nu voi fi îngăduitor cu leneşii şi cu chiulangiii! Unii dintre voi mă cunosc şi ştiu că n-are rost să se joace de-a „care pe care” cu mine. Sunt un adept al pedepselor corporale. Aşa că, fără discuţii. Acolo unde mergem, nici vorbă să vă putem pune la arest, aşa că socotiţi-vă avertizaţi…

Von Nagel îl zări atunci pe Dervhax şi ordonă:

— Atenţie!

Toţi luară poziţia de drepţi. După câte se pare, Byrag, radiofonistul, nu se supuse destul de repede, căci căpitanul îl şfichiui cu biciuşca peste faţă, lăsându-i o dâră lungă, purpurie.

— Pe loc repaus! ordonă comandantul, fără a părea să fi remarcat gestul ofiţerului său.

Îşi trecu în revistă oamenii, ochii săi gri ca oţelul se aţintiră pentru o clipă pe faţa inexpresivă a termesului, apoi reluă:

— Nu mai are rost să vă vorbesc de disciplină căpitanul tocmai a făcut acest lucru; n-am nimic de adăugat cu excepţia faptului că fiecare dintre voi va putea oricând să vină să mi se plângă, dacă apreciază că nu a fost tratat corect Iată obiectivul misiunii noastre. Vom ateriza pe Rychna şi vom traversa pădurea pentru a ajunge în secret la locul de amplasament al unei foste mine. Ocupanţii ei au dispărut în mod misterios, devoraţi, după câte spun rychnienii, de către carnasierele care mişună pe această planetă. Se poate. Totuşi, la fel de bine se poate ca coloniştii să fi fost masacraţi de către autohtoni. Aceştia nu ştiu, bineînţeles, de sosirea noastră. Trebuie să facem tot posibilul pentru a trece nebăgaţi în seamă. Durata expediţiei, în cazul în care nu apare nimic neprevăzut o lună. Vom dispune de vehicule speciale; nu vă ascund că înaintarea va fi dificila Cei care ezită pot încă să se retragă Discwer-ul îi va duce înapoi pe Pământ. Vreun comentariu?

O voce băşcălioasă se auzi:

— Câte permisii o să avem? Tare mi-ar plăcea să fac cunoştinţă cu frumuseţile locale!

Dervhax găsi de cuviinţă să zâmbească şi răspunse:

— O zi de odihnă pe săptămână şi transportul – decontat Vă ajunge? Nimeni nu răspunse, dar atmosfera se destinse.

— Puteţi să vă întoarceţi în cabine. Sunteţi liberi până când ajungem la destinaţie.

Toţi mercenarii se împrăştiară, cu excepţia ofiţerilor, şi atunci metisul se apropie de Von Nagel şi izbucni:

— Căpitane, cred că am spus deja că nu voi admite nici un fel de violenţă! Cei care nu sunt hotărâţi să mă asculte vor pleca înapoi cu Disco-ver-ul. M-am făcut bine înţeles?

— Perfect! mormăi ofiţerul, cu o străfulgerare de ură în privire.

— Bine! Acum, să examinăm hărţile, ca să alegem cel mai bun itinerarul.

Capitolul II

Muntele Tulburător domina selva tropicală, aşa cum un aisberg domină marea polară. Albeţea sa imaculată îl scotea în evidenţă de departe. Totuşi, doar vârful său era acoperit de gheaţă, coastele sale ivorii erau alcătuite din silvină aproape pură, făcând imposibilă orice vegetaţie.

De jur împrejur, asemenea unei mări de jad şi de porţelan verde-pal, se întindea pădurea necuprinsă. Arborii uriaşi care se avântau spre cer atingeau mărimea unei astronave. Rămurişul lor, suprapus parţial într-o reţea strânsă, permitea să se treacă uşor dintr-un vârf într-altul.

Acolo se zbenguiau maimuţe din toate speciile, arboricole pofticioase după fructe, păsări cu penaj paradisiac. Tot acolo stătea la pândă moartea, sub forma unor nenumărate animale de pradă, monştri groteşti sau şerpi nesfârşiţi, care răspândeau groaza în rândurile acestei populaţii guralive şi agitate.

Mai jos se desfăceau florile epifite, somptuoase buchete multicolore, al căror suc îmbăta legiunile de insecte şi de colibri. Deseori, din păcate, această somptuoasă găteală ascundea otrăvuri subtile, atât de toxice, încât o singură picătură care ar fi căzut pe pielea goală ar fi fost de ajuns pentru a provoca o otrăvire mortală. În cel mai bun caz, puteai să scapi doar cu o băşică ce supura săptămâni întregi, înainte de a se cicatriza.

În sfârşit, jos de tot, în obscuritatea verde-albăstruie a adâncimilor asemănătoare cu abisurile oceanelor, se întindea plapuma de ferigi, muşchi, străpunsă de un covor vâscos de mucegaiuri, de ciuperci groteşti. Acolo, totuşi, trăia şi o faună demonică, în sânul umidităţii pătrunzătoare, al miasmelor putrede, al pâclelor vătămătoare. Câteodată, o boltă netedă

explodа, răspândind împrejur un nor ocru de spori. Vai de cel care respira aceste pulberi perfide! Curând sferulele înfloreau în adâncul plămânilor săi, provocând o tuse de neoprit apoi miceliile ar fi cuprins bronhiolele, astupând canalele subţiri, ceea ce ar fi însemnat asfixierea rapidă. După aceea, cadavrul ce putrezea ar fi servit drept hrană pentru ciuperci, sferele albăstrui ar fi răsărit clin pielea crăpată, şi ciclul infernal ar fi început din nou.

Discover-ul se aşeză, aşa cum fusese stabilit pe o platformă desprinsă din Muntele Tulburător, şi căpitanul lui trecu în grabă la descărcare.

Fusese plătit foarte bine pentru a efectua traversarea, dar nu finea deloc să-şi asume riscuri inutile.

Buncărele fură golite într-un timp record.

Vehicule şi lăzi fură îngrămădite. Comandoul puse piciorul pe pământ si astronava decola fără să verifice măcar dacă nu fusese uitat nimic. Cu puţin înainte de debarcare, oamenii îmbrâcaseră, bineînţeles, combinezoanele lor speciale, dungate cu verde şi negru. Purtau o masca de filtrare şi o cască dotată cu ochelari care amplifica lumina. Înarmaţi până-n dinţi, căptuşiţi cu muniţii, duceau în raniţe un echipament de supravieţuire pentru a rezista o săptămână. Apa nu le-ar lipsi în pădure. Comprimate antiseptice le permiteau so bea fără pericol.

Acum, Discover-xA nu mai era decât un punct minuscul pe cerul fără nori. Curând dispăru complet Timp de o lună, expediţia urma să fie lăsată în întregime de capul ei.

Căldura de pe coastele acestui munte, direct expus la soare, era copleşitoare. Cu febrilitate, Dervhax şi Von Nagel supravegheau încărcarea vehiculelor de teren, indicând fiecare pachet verificându-i conţinutul.

Spre marea lor furie, atunci îşi dădură seama că două lăzi în care se aflau piese de schimb pentru vehicule rămăseseră la bordul astronavei.

Nu exista nici un pericol imediat dar, mai târziu, orice pană ar determina abandonarea acestor preţioase maşini.

Nici nu se punea problema să se cheme înapoi astronava: expediţia trebuia să se afunde cât mai repede în pădure, în cazul în care vreo patrulă aeriană indiscretă ar apărea.

Oamenii se adunară, aşadar, şi începură să coboare repede panta, în urma maşinilor care se hurducăiau pe pământul pietros.

Efectuau partea cea mai uşoară a traseului, şi totuşi au trebuit să facă câteva ocoluri, pentru a evita râpele şi blocurile de netrecut.

Curând liziera pădurii apăru: doar mărăcinişuri, la început apoi copaci din ce în ce mai mari şi, în sfârşit trunchiurile enorme, coloane ale unei catedrale infernale, cu tapiseriile lor grele de muşchi uriaşi şi tale împletite.

Dervhax luase loc în vehiculul din faţă, împreună cu Terral. Von Nagel şi sergentul Yghur închideau marşul. Oamenii se instalaseră comod în celelalte camioane, care urmau, de acum înainte, să le slujească drept locuinţă.

Diablo se aşezase, înţelept, pe capotă, în faţa stăpânului său. Din când în când, o lua puţin înainte, dar nu se îndepărta niciodată prea mult – măsură de prudenţă justificată de ţipetele, orăcăielile şi buhăielile ce precedau sosirea coloanei.

Dintr-o dată, o mantie de plumb cobori deasupra oamenilor o senzaţie penibilă de claustrofobie provocată de dispariţia bruscă a luminii vii a zilei, înlocuită de o penumbră de culoarea smaraldului. Aerul filtrat de măşti era saturat de umiditate, şi un miros zăpăcitor de mucegai domina miresmele puternice ale nenumăratelor plante strânse unele lângă celelalte în covoare interminabile.

Datorită amplificatoarelor de lumină, reglate pe lungimea de undă a verdelui, vegetaţia măruntă apărea clar, cu o nuanţă aproape albă.

Mult deasupra membrilor comandoului, o boltă strânsă de rămurişuri şi de frunze masca în întregime cerul. Din când în când, o ceată de maimuţe zburdalnice cobora ca să contemple monştrii bubuitori care şerpuiau în jurul trunchiurilor. Uneori, una dintre ele lua un fruct pe care îl arunca pe o capotă, apoi fugea, ca şi cum s-ar fi înspăimântat de îndrăzneala ei, pentru a reveni peste câteva clipe.

Uneori, umbre cenuşii atingeau în treacăt camioanele: lilieci uriaşi care înşfăcau din zbor ţânţari de dimensiuni apreciabile.

Foarte repede, a trebuit să se pună în acţiune dispozitivele speciale, un fel de mulinete cu lame ca nişte săbii, care

ciopârţeau tijele ferigilor şi ale lianelor, deschizând un tunel vehiculelor, ale căror pneuri mari patinau pe muşchi şi pe humus.

În spate, urmau celelalte maşini, în şir indian.

Majoritatea oamenilor somnolau în vehicule, unii jucau cărţi la lumina plafonierelor. Alţii discutau sau îşi spuneau istorii de prin cârciumi, schimbând fotografii deocheate.

Dervhax părea mulţumit Motoarele funcţionau regulat şi, în ciuda densităţii vegetaţiei, coloana nu se afla în întârziere. Diablo, deloc înspăimântat continua să zboare pe deasupra camionului.

Terral şi Byrag îşi povesteau viaţa. Radiofonistul, puţin vorbăreţ, părea să înceapă să resimtă amiciţie pentru tânărul ofiţer. Locotenentul, la rândul lui, se abandona confidenţelor. Îi spuse astfel termesului că părăsise armata din cauza unei fapte nesăbuite, după ce fusese rugat de un magnat al industriei s-o lase pe fiica lui în pace. Aceasta acceptase să fugă cu iubitul ei, dar Terral o aşteptase degeaba la locul de întâlnire.

La reîntoarcerea sa la cartier, colonelul îl dojenise într-un mod dur, ordonându-i să nu mai alerge după fuste în rândurile burgheziei garnizoanei. Flăcăul îi replicase verde în faţă, mergând până la a-şi trata superiorul drept militar „ruginit”. După asta, nici vorbă să mai poată face carieră în armată.

Terral vegetase, asigurându-şi traiul prin diverse mijloace, până când să-l întâlnească pe Dervhax. Această expediţie era o ocazie nesperată pentru el. Prima consistentă încasată îi permitea, la întoarcere, să înceapă o nouă viaţă.

Cât despre termes, el aparţinea unei rase care se luptase vreme îndelungată cu pământenii. Acum, cele două civilizaţii coexistau în pace, făcând comerţ în Galaxie şi nemailuptându-se decât pentru a obţine pieţe de desfacere.

Aceşti insectoizi depuneau ouă, din care ieşeau doisprezece gemeni monozigoţi, destinaţi să ducă o viaţă în comun. Toţi făceau aceleaşi studii şi practicau aceeaşi meserie.

Pentru un om, erau mai curând respingători, cu abdomenul lor cilindric, carapacea lor chitinoasă şi ochii lor globuloşi, inexpresivi. Respirau un aer diferit de cel al pământenilor, dar savanţii lor găsiseră mijlocul de a-i adapta la o atmosferă oxigenată.

Mâncau un terci lichid, ciuperci şi erau înnebuniţi după excreţiile zaharate ale arenoşilor, nişte animale cu şase picioare pe care le creşteau în ferme.

Temperatura medie a planetei lor era de 300, astfel încât Byrag se simţea cu totul în largul lui în atmosfera aceasta jilavă, care îi anemia pe pământeni.

Toţi termeşii erau foarte inteligenţi şi foarte bine dotaţi pentru mecanică. Radiofonistul nu făcea excepţie de la regulă. Aparţinea, nu de mult unui clan monozigot de astroţi care alcătuia echipajul unui cargou.

Din păcate, nava atinsese uşor o stea pitică neagră, nesemnalată pe hărţi. Propulsoarele, activate la maximum, smulseseră vasul din această capcană mortală. Din nefericire, normele de securitate nu fuseseră respectate. O explozie devastase astronava la puţin timp după ce ieşise cu faţa curată, omorând toţi membrii echipajului, cu excepţia radiofonistu-lui, care se trezise în vid, în costum de scafandru spaţial.

Termeşii sunt foarte curajoşi şi nu prea emotivi, totuşi Byrag trăise atunci orele cele mai cumplite din viaţa sa.

În locul său, orice fiinţă umană ar fi înnebunit.

Însă insectoidul aşteptase, răbdător. Evitând gesturile inutile pentru a economisi rezervele sale de aer şi de apă, rămăsese încolăcit ore în şir, în derivă în vid, sub stelele indiferente.

Disperat, Byrag încercase să intre în legătură cu fraţii săi. Şi-a dat repede seama de ceea ce era evident Toţi pieriseră în urma catastrofei.

De-acum, viaţa nu mai avea sens pentru el. Un termes trăieşte în castă şi împărtăşeşte cu fraţii săi gemeni bucuriile şi durerile. Fără ei, este ca o albină în afara stupului său natal. Byrag se hotărî, aşadar, să moară

Debranşă farul semnalizator şi întrerupse emisiile radio automate, apoi privi fix cerul ostil.

Dar lui Byrag îi fusese scris să nu moară astfel. Spre marea sa neplăcere, văzuse un astru luminos mărindu-se în faţa lui, apoi transformân-du-se într-o cocă lungă şi subţire, cu proiectorul său de la provă.

O astronavă pământeană, recepţionând emisia lui radio, îl localizase pe radar chiar înainte de a-şi întrerupe sistemul de apel.

Termesul, o dată salvat, fusese readus pe Pământ

Aici, fusese îngrijit şi i se propusese să fie repatriat pe planeta sa natală, dar el refuzase. Gândul, numai, de a revedea clanuri normale, îi era insuportabil. Pe Pământ, întâlnea puţini compatrioţi şi încerca să uite, în singurătate.

Byrag se descurcase cum putuse, reparând aparate radio la astroport. Lucrase o dată pentru Dervhax, care fusese foarte mulţumit de serviciile lui.

În mod foarte firesc, atunci când maiorul căutase un radiofonist pentru comandoul lui, se gândise la acesta.

Byrag, care începea să se plictisească, acceptase. Această expediţie riscantă i-ar fi oferit poate, în sfârşit ocazia de a li se alătura fraţilor săi în eternitate.

Locotenentul, mereu gata să se dedice unei victime a fatalităţii, găsi în el un tovarăş captivant. Pământeanul nu-i cunoştea bine pe termeşi şi, graţie noului său prieten, învăţă să aprecieze această rasă muncitoare, devenita paşnică după ce fusese orientată doar spre război.

În vehiculul din coadă Von Nagel îşi petrecea cea mai mare parte a timpului degustând dintr-o damigeana cu lichior vegan. Asta îl întrista, fredona încontinuu arii melancolice sau şlagăre sentimentale, fără să se ocupe, nici cât negru sub unghie, de Yghur.

Cianantropul, la rândul lui, se simţea ca în paradis. Deloc deprimat de căldură, strângea încontinuu plante de pe lângă vehiculul de teren. Majoritatea speciilor îi erau necunoscute, şi le clasa meticulos într-un ierbar.

Altele semănau cu nişte specii identificate, şi le aranja în cutii metalice, păstrându-le pentru a le folosi mai apoi, dacă ar fi fost nevoie.

În acest timp, coloana înainta în continuare.

În două rânduri, Dervhax şi Von Nagel schimbaseră locurile vehiculelor lor, pentru a menaja sistemul de tăiere.

Flora se modifica treptat: ciupercile erau preponderente. Byrag gustă mai multe dintre ele, nişte bazidiomicete mari şi cărnoase, şi declară că sunt delicioase. Nimeni nu îndrăzni totuşi să-l imite...

Trunchiurile imense erau din ce în ce mai strânse, dar vehiculele puteau încă să treacă cu uşurinţă, astfel încât atunci

când Dervhax hotărî să se oprească pentru a petrece noaptea, mai mult de zece kilometri fuseseră parcurşi!

În timp ce Yghur gătea la foc mic mâncăruri al căror miros îmbătător se răspândea în toată tabăra, santinelele supravegheau împrejurimile. Ofiţerii, la rândul lor, determinau poziţia în care se aflau, împreună cu Dervhax.

— Ei bine, lucrurile nu se prezintă prea rău, observă maiorul, satisfăcut Am înaintat după cum prevazuserâm, fără să întâlnim dificultăţi majore. Ajung să mă întreb dacă faima proastă a acestei păduri nu e cam nejustificată.

— Nu vă faceţi prea multe iluzii, şefule! interveni atunci sergentul, împărţind farfurii umplute cu o apetisantă tocană de vită. Suntem chiar la lizie’ă, şi gângăniile ma’i nu se aventu’ează până aici. În noaptea asta, va trebui să fim cu ochii în patru!

— Mai lasă-ne, dracului, în pace, cobe ce eşti! mormăi Von Nagel. Nimeni nu ţi-a cerut părerea, aşa că închide pliscul!

Cu ostentaţie, căpitanul se aşezase departe de Byrag, pe care îl detesta sincer din cauză că era termes. Simţea aversiune, în bloc, pentru toţi extraterestrii, şi bravul Yghur, în ciuda artei sale culinare, nu găsise nici o scuză în ochii săi.

— Sergentul cunoaşte mai bine pădurea asta decât tine, bătrâne! i-o reteză Dervhax. Sunt de perfect acord cu el. Să nu ne lăsăm păcăliţi de acest calm aparent De altfel, animalele de pradă vânează mai ales noaptea, aşa că să rămânem pe poziţii, cu armele la îndemână. Mai ales, nu părăsiţi camioanele sub nici un pretext Voi da eu ordinul, în caz de atac. Fără iniţiative deplasate! Aţi înţeles?

Toţi, cu excepţia lui Von Nagel, dădură din cap, în semn de aprobare. O dată terminată masa, făcură un rond, examinând proiectoarele, verificând încărcătoarele armelor grele pentru a se asigura că erau bine aprovizionate, apoi merseră să se culce.

Dervhax stinse luminile din tabără, lăsând aprinse numai lămpile santinelelor.

Atunci, un spectacol minunat îşi făcu apariţia. În întuneric, toate talele fosforescente ale ciupercilor alcătuiau felinare veneţiene. Ramurile ghirlandelor de micelii transformau copacii în pomi de Crăciun.

Linişte nopţii era uneori tulburată de buhăitul unei păsări de noapte. În depărtare răsunau mormăituri surde şi răgetele

animalelor de pradă la vânătoare; în ansamblu, nimic prea neliniştitor.

Oamenii tocmai începeau să aţipească atunci când fură tulburaţi de protestele lui Yghur.

— Cine e ticălosul care a vă’sat un bidon de ulei peste ierjarul meu? striga el în gura mare. Dacă pun mâna pe el, sigu’ o să reg’ete!

— A taci din gură, maimuţoi albastru ce eşti, urlă Von Nagel, ne plictiseşti cu porcăriile tale. Taci din gură, sau vei avea de-a face cu mine! E timpul să dormim!

Cianantropul îi aruncă o privire plină de ură ofiţerului, fără să-i răspundă, îşi aruncă preţioasele ierburi şi scurse de ulei cutia, apoi se înfăşură într-o pătură, lângă cutiile ce conţineau restul colecţiei sale.

Calmul reveni în tabără; din păcate, pentru putin timp!

După cel mult o oră, santinelele dădură alarma din nou. Toţi soldaţii săriră la posturile lor.

De jur împrejurul taberei, luciri de ametist ondulându-se precum valurile mării se apropiau pe nesimţite. O entitate necunoscută sau nişte flăcăruie1, pur şi simplu?

Dervhax se consultă cu Yghur, care dădu din cap în semn că nu ştie. Nu auzise niciodată vorbindu-se despre acest fenomen.

Maiorul ezită înainte de a da ordinul să se tragă. Această maree luminoasă nu părea periculoasă, ar fi stupid să se bată cu nişte focuri ale Sfântului Elm2!

Dar ceaţa violacee se apropia în continuare.

Braţe luminoase se materializară, ca nişte şerpi colcăitori.

Pe jos, corpuri gelatinoase se târau pe muşchi, amintind de nişte ane-mone-de-mare sau de nişte meduze.

Irezistibil, aceste creaturi înaintau spre camioane, ca atrase de vreun chimiotactism.

Nici vorbă să mai aştepte: trebuiau să reacţioneze, dacă nu vroiau să fie acoperiţi de această maree vâscoasă. -Trageţi cu laserele! strigă maiorul.

Imediat, fasciculele purpurii începură să măture solul, săvârşind un măcel.

Protoplasmele carbonizate se contorsionau cu furie, un miros infect de stârv ars se răspândea în întreaga tabără.

Totuşi, o dată nimicite primele rânduri, o nouă cohortă se avânta fără a se sinchisi de razele care le decimau fără milă.

Lumina stacojie a laserelor, fosforescenţa violetă a monştrilor, siluetele negre ale soldaţilor crispaţi pe armele lor evocau gheena celor damnaţi.

În ciuda pierderilor pe care le suferiseră, câteva creaturi ajunseră până la camioane, şi atunci tentaculele lor se aruncau asupra pneurilor, care explodau unele după altele, în timp ce „anemonele-de-mare” rupeau cauciucurile în fâşii, nemailăsând decât jenţile.

Trebuiră atunci să recurgă la armele portative pentru a lichida aceste animale vorace, în timp ce laserele grele trăgeau şi mai vârtos.

În cele din urmă, după o luptă înverşunată, valurile agresorilor se unduiră deodată înspre adâncurile pădurii şi nu întârziară să dispară.

Maiorul făcu atunci inventarul pagubelor nici măcar un singur pneu nu fusese cruţat După câte se pare, sulful folosit pentru vulcanizare le atrăgea pe aceste fiinţe vâscoase cu o asemenea forţă, încât ele înfruntau moartea pentru a se înfrupta din el.

Era supărător, dar nicidecum dezastruos. Von Nagel prevăzuse roţi de schimb cu carcasă în întregime metalică de genul celor utilizate pentru maşinile menite să ruleze pe solul sateliţilor îngheţaţi.

Era suficient să fie montate acestea pentru a evita o altă păţanie asemănătoare. Toţi se puseră imediat la treabă. Oamenii, bombănind încontinuu, munceau cu înverşunare şi, după o jumătate de oră, ceea ce se stricase fu reparat.

Atunci santinelele fură trimise din nou la posturi, şi fiecare se îna-poie repede în culcuşul său, pentru a recupera timpul pierdut.

În restul nopţii domni calmul.

Totuşi, în zori, atunci când crestele îndepărtate primiră o lucire de acvamarin sub primele raze ale soarelui, mormăitul pistoalelor-mitrali-eră cu gloanţe atomice îi smulse pe mercenari din somn.

De data aceasta, era vorba despre crustacee roşu-aprins cu cleşti lungi, care-şi dădeau drumul de pe crengile joase, cu cleştii căscaţi. Mai mulţi oameni fuseseră muşcaţi cu cruzime.

Se apăraseră cu lovituri de pumnal, dar lamele alunecau pe carapace, astfel încât trebuise să se recurgă la proiectile explozive.

Aversa roşie dură un sfert de oră.

Yghur, trăgând în fel şi chip, făcu rninuni. Von Nagel însuşi părea ridicol de nepriceput pe lângă cianantrop, care nimerea de fiecare dată ţinta în sfârşit, la fel de brusc ca în cazul atacului precedent, crustaceele dispărură.

În total, nu făcuseră deloc pagube. De această dată, santinelele nu aşteptaseră înainte să tragă. Câţiva oameni aveau răni la pulpe, cleştii tăiioşi ca briciul secţionaseră plastexul cizmelor: nimic într-adevăr grav.

Terral şi Byrag puseră pansamente şi distribuiră antibiotice. Răniţii fură scutiţi de serviciu pe timpul zilei şi tabăra fu ridicată.

Vehiculele demarară cu hurducături, pneurile metalice accentuând, evident, mai tare denivelările, dar aceasta nu-i împiedica pe oameni să moţăie, căci, la urma urmei, nu dormiseră deloc în noaptea dinainte, şi următoarea risca să fie la fel de agitată.

Ar fi fost profund descurajaţi dacă ar fi auzit vorbele lui Yghur, care, interogat de Dervhax, îl asigură că pădurea ascundea şi alţi monştri de temut Maiorul, după ce auzi lista impresionantă de fiare enumerate de către sergent arboră o mină îngrijorată Mai ales că Diablo îl dezamăgise foarte tare. Limierul său, într-adevăr, nu dăduse alarma; va putea el să detecteze la timp alte atacuri?

Fără îndoială era ca şi stăpânul său: nu ştia nimic despre fauna locală confundând animalele periculoase de pradă cu ierbivorele inofensive.

În timpul dimineţii, înaintarea continuă fără hopuri. Oamenii bombăneau, lovindu-se cu palma pentru a ucide insectele care îi atacau fără oprire; Yghur le dădu o iarbă cu care se frecară pe faţă De-acum încolo, ţânţarii îi lăsară în pace.

Von Nagel, însă, refuză categoric acest medicament preferând să-şi închidă viziera căştii, în ciuda căldurii încă înăbuşitoare.

Se afla în vehiculul din frunte atunci când apărură noi adversari. Spre prânz, Dervhax constată că Diablo zbura cu încăpăţânare în partea dreaptă a vehiculului, ca pentru a-i

atrage atenţia stăpânului său. Intrigat maiorul scrută împrejuiimiîe, fără să constate nimic anormal. Camionul său se afla atunci la coadă, iar maşina din frunte nu se vedea.

Ofiţerul îşi consultă atunci busola constatând, spre marea sa mirare, că Von Nagel nu urma direcţia prevăzută.

Imediat îl chemă prin radio. Dar nu-i veni nici un răspuns...

Încercă atunci să ia legătura cu al doilea vehicul; din nou, fără succes. Neliniştit îl contactă pe al treilea, în care se afla atunci Yghur, şi îl avertiză pe acesta că se petrecea ceva nefiresc. De nu se ştie cât timp, coloana înainta într-o direcţie greşită.

Sergentul confirmă primirea mesajului şi aruncă o privire prudentă spre camioanele din frunte, apoi îi dădu de ştire:

— Şefule, sunt nişte kalgoşi!

— Tipul ăla de lilieci de care mi-ai vorbit?

— Da şefule! Emit unde hipnotice ca să-şi at’agă p’ada sp’e imensele pâlnii din nisip fin. Apoi, o lasă să pia’ă de inaniţie şi îi devo’ează stâ’vul.

— Cerule! Trebuie să oprim imediat maşinile din frunte...

— Căpitanul pa’e mai puţin atins, poa’tă cască. O să dist’ug mize’iile astea apoi o să înce’c să mă caţă’ pe capote.

Ţăcănitul pistolului cianantropului fu preluat de ecou până în profunizimile pădurii. Dervhax, în trecere, privi cu dezgust un cadavru ciopârţit Sub petele de sânge se vedea puful catifelat care face întru totul silenţios zborul acestei păsări mari. În faţă, detunăturile încetaseră.

Maiorul îşi puse casca şi aruncă o privire prin periscop. Zări clar silueta costelivă a sergentului, care se târa pe capota camionului său, apoi, o dată ajuns în partea în fată, sări ca o panteră pe partea din spate a celui dinainte. Se cocoţă apoi pe capotă şi dispăru.

Interminabile minute se scurseră, şi coloana înainta mai departe într-o direcţie greşită...

Atunci, flash-ul unui laser aruncă o străfulgerare scurtă în penumbră apoi vocea guturală a lui Von Nagel răsună:

— Pun eu mâna pe tine, ticălosule! Degeaba te fofilezi, îţi vin eu de hac, maimuţă degenerată ce eşti!

De data aceasta, lucrurile păreau grave. Căpitanul, hipnotizat de kalgoşi, trăgea asupra lui Yghur.

Dervhax sări pe capota vehiculului său şi, urmând drumul arătat de sergent, ajunse până la vehiculul din frunte.

Cianantropul dispăruse. Toate uşile camionului blindat erau închise şi periscopul se răsucea, încercând să repereze fugarul.

Metisul se afla într-o situaţie neplăcuta. Daca Von Nagel l-ar repera, n-ar ezita să fragă asupra lui. Trebuia să găsească un unghi mort şi să se refugieze acolo.

Dervhax se lăsă să alunece în spate şi se agăţă de roata de rezervă. Din cauza hurducăturilor, îi era greu să se tină. Era imposibil să rămână acolo mult timp, trebuia, cu orice preţ, să-şi împiedice secundul să facă ceva rău.

În spate, camioanele se opriseră; nu-l ajuta cu nimic să-i aştepte pe ceilalţi membri ai comandoului.

Creierul maiorului lucra cu repeziciune. O grenadă bine plasată putea să distrugă o roată, dar cum s-o înlocuiască apoi, când nu aveau piese de schimb? Cu atât mai puţin, nici nu putea fi vorba să strice motorul. Trebuia totuşi să acţioneze repede. Brusc, soluţia îi veni în minte. Chiar deasupra lui se deschidea orificiul de aerisire. Dacă ar reuşi să smulgă grilajul protector şi să arunce o grenadă cu gaz hipnotic, furibundul s-ar scufunda repede într-un somn adânc.

Ofiţerul îşi scoase pumnalul şi îl prinse cu dinţii, apoi se caţără înspre partea de sus a capotei, având grijă să aleagă momentul în care peri-scopul era orientat în faţă.

Ramurile îl şfichiuiau, zgâlţâiturile riscau în orice moment să-l facă să cadă; se ţinu cu mâna stângă, cu o tenacitate crâncenă, în timp ce cu pumnalul crispat în mâna dreaptă făcea o deschizătură în grila de protecţie.

Prins de munca sa, uită de vizorul din acoperiş. Un urlet de mânie răsună deodată, şi fulgerul laserului îi arse dosul mâinii.

Printr-un reflex de o incredibilă rapiditate, metisul se puse la adăpost Acum, Von Nagel supraveghea partea din spate, nu mai putea fi vorba să mărească gaura făcuta; trebuia să spere că grenada va trece prin orificiu.

Smulse un proiectil de la centură, îi scoase cuiul cu dinţii şi, din ochi, îl aruncă înspre tubul de aerisire.

Cu inima bătându-i în piept, îl auzi alunecând, întorcându-se pe metalul neted, apoi grenada căzu înapoi, chiar în faţa lui.

Alunecă pe pământ şi explodă la câteva secunde mai târziu, scoţând un fum ocru.

Din fericire, vehiculul înaintase între timp. Dervhax scăpase ca prin urechile acului!

Tenace, repetă aceeaşi manevră încă de două ori, tot fără rezultat...

Acum, nu mai avea decât o grenadă. De data asta, trebuia să nimerească!

Jucând ultima carte, metisul îşi luă un punct solid de sprijin, cu ambele picioare pe bara de protecţie, apoi, rapid ca un fulger, îşi ridica capul în dreptul capotei, ţinti şi aruncă sfera metalică exact în gaură.

De această data, raza mortală îi atinse creştetul capului, lăsând o dâră adâncă în metal. Mai lipsiseră câţiva centimetri...

Imediat după aceea, se auzi o explozie asurzitoare, şi gazul izbucni prin fantele pentru ochit. Urmă o tuse de neoprit, apoi tăcerea.

Dervhax îndrăzni să arunce o privire. Periscopul nu se mai mişca, după câte se părea; Von Nagel căzuse într-un somn adânc. Ii mai rămânea să oprească maşina, care îşi urma imperturbabil drumul.

Nu putea fi vorba să deschidă portierele, blocate din interior. Doar motorul era accesibil. Ofiţerul se urca pe capotă şi înainta târându-se, uitându-se fix la orificiul negru al laserului, îndreptat direct spre el.

Din fericire, nu se întâmplă nimic. Dervhax ajunse fără probleme deasupra motorului.şi deschise capota; restul era simplu. Smulse câteva fire, şi vehiculul se opri brusc.

La câteva secunde după aceea, Yghur i se alătura. Sergentul înaintase pe sub copaci, în paralel cu ruta urmată de camion.

Trebuia acum să intre în cabina de pilotaj, pentru a întoarce vehiculul din drum. Cei doi bărbaţi, unindu-şi forţele, reuşiră să forţeze un oblon, cu ajutorul unui târnăcop fixat pe aripă, în faţa.

Aşteptară un moment, pentru ca atmosfera să devină respirabilă, apoi se strecurară înăuntru, deschizând larg toate panourile.

— Ei bine, şefule, observă sergentul arătând înspre înainte, e'a şi timpul. Pâlniile de nisip sunt la cel mult douăzeci de mef i...

Dervhax ridică din umeri, fatalist O dată depăşit pericolul, nu se mai gândea la asta şi, în timpul acţiunii, avea altceva de făcut...

Îi ridică lui Von Nagel capul: căpitanul sforăia de zor. Ceilalţi oameni, în cabina din spate, dormeau şi ei.

Maiorul se instala la comandă, în timp ce Yghur lega firele la loc, motorul toarse şi camionul porni din nou, fără probleme.

Cei doi bărbaţi se alăturară repede restului convoiului.

După ce îl consultase pe Yghur, Dervhax decise să nu-i trezească pe cei ce dormeau. Puse gărzi lângă ei, pentru a-i supraveghea, apoi coloana porni din nou, în direcţia corectă.

Bilanţ: o oră întârziere...

Acum, santinelele primiseră ordine stricte: orice creatură care s-ar fi apropiat de comando trebuia să fie doborâtă fără milă.

Înaintarea reîncepu, monotonă; în umezeala de etuvă a cabinelor, soldaţii îşi mâncau porţiile în silă. Seara, la oprire, Yghur ar putea să îmbunătăţească mâncarea obişnuită, dar la prânz nici nu putea fi vorba să se oprească, trebuiau sa recupereze timpul pierdut.

Pe parcursul întregii după-amiezi, convoiul înainta pe sub arborii giganteşti fără vreun incident notabil. Dervhax opri câteva minute în preajma unui mic iaz pentru a umple rezervoarele cu apă, apoi coloana plecă din nou.

Mercenarii somnolau, bombănind atunci când o zgâlţâitură îi arunca unii peste ceilalţi. Schimbau uneori câţiva ghionti, dar era prea cald ca să poată izbucni o încăierare serioasă.

Uneori, roţile zdrobeau ciuperci globuloase, şi un praf impalpabil de spori intra atunci în cabine. Trebuiau să închidă obloanele de aerisire şi să se mulţumească cu ventilaţia de luptă.

Aparatele de aer condiţionat mergeau atunci la maximum, fără să amelioreze sensibil situaţia. Apoi toţi trebuiau să cureţe minuţios interiorul vehiculelor, căci altfel sporii ar fi invadat rapid, cu miceliile lor, bagajele şi cuşetele.

Terral şi Dervhax făceau cu schimbul în frunte, în timp ce Yghur, neobosit, continua să-şi culeagă plantele favorite, iar

Byrag îşi inspecta staţia de radio, pentru a o păstra în stare de funcţionare.

Von Nagel, la rândul lui, dormea în continuare, şi nimeni nu îndrăznea să-l trezească. Judecând după privirea plină de ură a santinelelor, moartea sa n-ar fi făcut pe nimeni să sufere.

Se apropia amurgul atunci când convoiul suferi un nou atac.

Dervhax, în fruntea coloanei, văzu deodată două umbre cenuşii care se năpusteau asupra lui…

Capitolul 30

Degetul nervos al licantropului se crispa pe trăgaciul mitralierei înainte. Un jet de gloanţe atomice materializate de trasoare se îndreptară spre domurile vâscoase, care se năpusteau asupra lor, zdrobind muşchiul şi ciupercile.

Spre marea sa surprindere, în locul exploziilor aşteptate, proiectilele ricoşară pe suprafaţa blindată şi se pierdură în depărtare. Câteva ferigi fură ciopârţite, fără a-i încetini totuşi pe agresori.

Dervhax văzu atunci mai clar cei doi monştri; nişte izopode3 uriaşe care alergau pe picioarele lor scurte, cu mandibulele lor mari – căscate, gata să secţioneze orice le-ar ieşi în cale.

În ochii săi gri ca oţelul luci o străfulgerare. Dacă pneurile din metal ar fi deteriorate, ar trebui să fie abandonate camioanele...

Imediat întrevăzu o soluţie: coborând ţeava armei sale la maximum, trase chiar în faţa domurilor cenuşii. Prinse în alergarea lor, izopodele nu putură evita gropile create. Suflul exploziilor le răsturnă. Se treziră cu burta în sus, la nivelul camioanelor, încercând cu disperare să se ridice.

Fără milă, metisul dădu drumul unei alte rafale.

De aceasta dată, burţile moi fură atinse din plin. O magmă infectă, lipicioasă se aşeză pe blindaje, în timp ce vehiculul tresaltă sub efectul detunăturilor.

— Olopi, remarca liniştit Yghur. B’avo, şefule! Gunoaiele astea sunt invulne’abile, dacă nu poţi să le ‘ăstorni…

— Am crezut că o să ajungă la pneuri, mormăi maiorul, ştergându-şi fruntea. Noroc că nu erau decât doi!

— Olopii făiesc în cuplu’i, au un ca’acte’ p’ea infect ca să se g’upeze mai mulţi.

— Ce noroc! Mi-au trecut frisoane pe şira spinării. Dacă, din nefericire, ar fi distrus pneurile, ne-am fi dus dracului! Nu mă văd bine dacă merg pe jos prin jungla asta...

— Fii sigu’! Nişte oameni lipsiţi de p’otecţie n-a’ avea nici o şansă să scape. Sunt o gămadă de alţi monşt’i în locul ăsta, şi acum suntem chia’ în mijlocul domeniului lo’. Va t’ebui să fim cu ochii în pat’u.

Dervhax o luă în serios. Opri coloana, aşeză camioanele în cerc şi dublă numărul santinelelor. Yghur, foarte relaxat, îşi instala cuptoarele şi începu să gătească masa de seară. În acest timp, maiorul şi locotenentul îi examinau pe cei care dormeau.

— Sforăie încă de toată frumuseţea! observă Terra!. Deja a trecut cam multă vreme. Dacă le-am face injecţii stimulante?

— Nu! personal, sunt foarte fericit că m-am debarasat de Von Nagel. Cât despre oameni, putină odihnă le va face foarte bine. Mâine, dacă încă mai dorm, Yghur le va da nişte medicamente.

— Sunt de acord în ceea ce-l priveşte pe Von Nagel, însă tura de pază a santinelelor va fi sensibil prelungită. Efectivul nostru se micşorează vizibil!

— Exact! De aceea o să punem dispozitive de alarmă în jurul taberei. Ia câteva trasoare, fir, şi vino după mine...

Cei doi ofiţeri se afundară atunci pe sub ferigile arborescente, stre-curându-se printre talele vâscoase, a căror fosforescenţă lumina slab humusul.

licantropul puse o reţea de fire în cerc în jurul camioanelor, fixân-du-le de tijele criptogamelor, şi le legă apoi de detonatoarele trasoarelor. Oricine s-ar fi apropiat ar fi declanşat o lumină orbitoare.

Întorşi în tabără, Dervhax şi Terral îşi scoaseră căştile cu un suspin de uşurare şi onorară cina servită de sergent Byrag, în depărtare, se regala cu un terci pe bază de ciuperci pe care şi-l pregătise cu dragoste.

Jungla somnola. Doar câteva ţipete, câteva răgete îndepărtate mai răsunau încă Un calm efemer. Din înaltul copacilor căzu deodată o ploaie de viermi roşietici; dezgustătoarea vermină colcăia pe pielea mercenarilor, care se

făcuseră comozi pentru noapte. O dată ajunşi pe epidermă începeau să se afunde în ea, căutând venele.

— Atenţie! urlă Yghur, smulgeţi-i, a'deţi-i dacă e nevoie, da' nu-i lăsaţi să vă int'e în sânge. P'ovoacă cang'ene mo'tale!

Toţi oamenii îşi închiseră căştile şi extirpară respingătoarele gângănii cu vârful pumnalelor.

Yghur îşi făcea de lucru de la unul la celălalt Cauteriza cu laserul rănile minuscule lăsate de lilare. Datorită lui, nici un om nu fu serios rănit

— Nici vorbă să ne mai scoatem mănuşile! constată Dervhax cu amărăciune. Va trebui să rămânem în combinezoane ziua şi noaptea. Ca să mâncăm, vom ridica vizierele căştilor. O să zăcem în jeg, dar vom fi la adăpost de paraziţi.

— Ei bine, o să fie nasol rău! suspină Terral. Când te gândeşti că mai avem încă patru săptămâni de tras... Putem să ne ţicnim înainte să fi ajuns la mina aia afurisită!

— Bătrâne, trebuia să te fi gândit la asta înainte, i-o reteză maiorul, şfichiuitor. Te prevenisem. Expediţia asta nu e o croazieră pentru miliardari. Dacă ţi-a intrat frica în oase, rămâi în camion!

Locotenentul nu îăspunse, spălă putina şi se duse să se culce bodogănind.

Dervhax, la rândul lui, îşi făcu rondul obişnuit înainte de a se duce lângă el. Terral dormea deja, iar Von Nagel era încă nemişcat.

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, maiorul aprinse lumina din plafon şi îi ridică viziera căpitanului. O salivă verzuie îi curgea din colţurile buzelor. Intrigat, metisul îi descleştă dinţii cu lama pumnalului său. Gura căpitanului era umplută cu un terci de frunze.

— Fir-ar a dracului! mormăi el. Cineva a încercat să-l otrăvească pe ticălosul ăsta!

Fără să mai aştepte, îi clăti gura cu apa din plosca lui. O dată făcut acest lucru, îi luă pulsul. Inima îi bătea încet dar regulat

Pentru o clipă Dervhax se gândi să-l cheme pe Yghur, dar nu o făcu. Sergentul îl ura pe Von Nagel, care, de altfel, i-o întorcea din plin.

Cianantropul ar fi putut foarte bine să încerce să-l otrăvească pe torţionarul lui, dar n-ar mărturisi asta niciodată. Dacă îi prepara vreun antidot alcătuit de el, remediul risca să fie mai rău decât râul însuşi. Era mai bine deci să nu spună nimic...

Dervhax recunoscu în sinea lui că, dintre cei doi bărbaţi, n-ar ezita să aleagă. Doar Yghur cunoştea flora şi fauna acestui infern. Era de neînlocuit şi devotat, pe când Nagel nu valora mare lucru.

Metisul se întinse lângă căpitan, decis să nu doarmă decât iepureşte, pentru a evita orice altă tentativă de otrăvire.

Nu-i fu deloc greu să rămână treaz. Ideile i se învârteau încontinuu în cap. Printre monştrii şi nenumăraţii paraziţi din pădure, expediţia risca să nu-şi atingă niciodată scopul. Terral, care nu era unul care să dea înapoi, începea să se sature. Oamenii nu stăteau mai bine cu moralul. N-ar fi mai înţelept să renunţe, pur şi simplu?

Făcând cale-ntoarsă acum, comandoul putea să supravieţuiască. Fiecare pas înainte, în schimb, îi micşora şansele de întoarcere.

La urma urmei, fiica lui Fairchild trebuia sa fi murit Daca era în mâinile rychnienilor şi n-o omorâseră, era imposibil sa o elibereze. Daca, în schimb, fugise în pădure, monştrii trebuie s-o fi devorat de multă vreme!

Dar metisul nokkar era de o fermitate puţin întâlnită. Ca toţi oamenii, suferea uneori crize de depresie. Dar nu erau de durata. Niciodată nu se lansa într-o întreprindere fără să o ducă la capăt. Şi de data aceasta va merge până la capăt, orice s-ar întâmpla!

O dată decizia luată, se simţi mai bine şi se gândi cu mai mult calm la latura umană a situaţiei. Până atunci, oamenii rezistaseră. Bombăneau, mormăiau, dar totuşi mergeau mai departe. Nişte ţipi duri ca ei ştiau că nu se obţine o primă de o asemenea importanţă mergând la cules de flori de mină pe un asteroid. Din punct de vedere fizic, nici unul dintre ei nu fusese serios atins. Cei care dormeau, după părerea lui Yghur, se vor trezi în ziua următoare. În schimb, cianantropul ridica o problemă serioasă. Din momentul în care Von Nagel se va fi restabilit, căpitanul îşi va relua şicanele, iar sergentul nu se va lăsa tiranizat.

Cu siguranţă, s-ar sfârşi rău, dar ce să facă?

Toţi trebuiau să coabiteze în acest infern verde, sub ameninţarea constantă a unui atac. Dacă stăteai să te gândeşti, moartea lui Von Nagel ar fi aranjat lucrurile.

Mai erau Terral şi Byrag. Nici unul nu vorbea deloc. Locotenentul avea o slăbiciune pasageră: nimic îngrijorător. Termesul, la rândul lui, continua să-şi întreţină aparatele, inutile în prezent, dar' care s-ar dovedi preţioase atunci când ar fi vorba de contactarea astronavei, la întoarcere. În privinţa lor, nu era nimic de care să se teamă în viitorul apropiat.

Maiorul începea să aţipească. Colcăitul insectelor, cele o mie de zgomote ale nopţii alcătuiau un fond sonor monoton. Împrejurul lor, legiunile de creaturi se omorau între ele, de la viermii minusculi până la fiarele neîndurătoare. Chiar în miezul acelui neam diabolic, douăzeci de oameni claustraţi în cabinele lor strâmte nu puteau spera să supravieţuiască decât fiind atenţi în fiecare clipă.

Dervhax căzu în inconştienţă, visând la Nokkar, planeta lui dragă, la câmpiile ei vaste, la deserturile ei, la oceanele ei fără sfârşit Acolo, cel puţin, era bine să trăieşti!

Dormi astfel aproape şase ore un somn de plumb, dar, cu putin înaintea zorilor, simţurile sale întotdeauna în alertă percepură un scurt flash luminos, imediat urmat de un al doilea, apoi de pârâitul armelor.

Maiorul sări în picioare şi se îndreptă repede spre turelă, unde îl regăsi pe Yghur.

— U'âtă t'eabă, şefule! mormăi cianantropul. De data asta, sunt convins că suntem atacaţi de un c'enec!

Metisul înţelese imediat Era unul dintre monştrii cei mai de temut din această junglă: o şopârlă uriaşă cu o particularitate foarte rară, studiată de către bionicieni. Această reptilă avea, într-adevăr, ca şi gimnotii4, un aparat electric, dar cu mult mai puternic; el arunca lungi fulgere albăstrui care îi doborau pe toţi adversarii săi.

— P'ima lumină a fost cea a t'asoa'elo' de ala'mă, murmură sergentul, a doua – un flash al c'enecului… De atunci, este imposibil de 'epe'at.

„Într-adevăr, corpul lui verde acoperit de solzi reprezintă un minunat camuflaj – se gândi Dervhax. Totuşi, trebuie neapărat să-l descoperim înainte să declanşeze serios ostilităţile.”

Cu un fluierat imperceptibil, în chemă pe Diablo, care veni să zboare pe lângă el, dar refuză să scoată nasul afară. Totuşi gângania rămânea cu încăpăţânare în dreapta habitaclului, având grijă să nu treacă vreodată în faţa panoului din stânga Crenecul se afla, poate, în partea aceea

Dervhax lansă din ochi, o rafală de gloanţe explozive. Nişte trunchiuri fură sfârtecate, frunzele fură făcute terci, dar monstrul nu fusese, cu siguranţă, atins, căci ripostă imediat.

Un lung fulger albăstrui apăru, şi, la extremitatea sa, ionizarea materializa o sferă de plasmă care se zdrobi de blindajul celui de-al doilea camion.

Pagubele păreau insignifiante. În realitate, supratensiunea la care fură supuse toate aparatele electrice le calcină în câteva secunde. Cât despre pasageri, tălpile groase ale cizmelor îi izolau, din fericire, de podeaua de metal, altfel toţi ar fi fost electrocutaţi.

Primiră totuşi o descărcare foarte neplăcută şi se grăbiră să părăsească vehiculul, nemaifiind astfel acoperiţi. Dacă crenecul îi lua drept ţintă, ar fi fost vai şi amar de ei.

Maiorul reperase în sfârşit punctul de plecare al fash-vM. Printre mărăcini, zări colereta zbârlită de ghimpi a unei enorme şopârle cu ochi globuloşi. De astă dată, astrotul îşi nimeri ţinta. Gloanţele pătrunseră din plin bestia dezgustătoare, care se prăbuşi, zdrobind arbuştii sub greutatea ei.

Timp de câteva clipe, Yghur şi Dervhax scrutară împrejurimile. Oamenii, la rândul lor, se adăpostiseră în celelalte vehicule, înghesuindu-se de bine, de rău.

Cum nici un seamăn al crenecului nu apăru, cei doi oameni părăsiră turela şi merseră să examineze camionul lovit

Îşi dădură repede seama că pagubele eiau ireparabile. Toate motoarele electrice, toţi conductorii se arseseră. Cum nu dispuneau de nici o piesă de schimb, era imposibil să se facă o cât de mică reparaţie.

— Ei bine, această a treia zi începe rău! bombăni maiorul. O să fim mai repede la ananghie.

— O să ‘ecupe’ez p’oviziile, şefule, anunţă sergentul. Numai că va t’ebui, fă’ă îndoială, să le legăm deasup’a maşinilo’.

— Containerele de muniţii sunt etanşe, asta nu contează. Totuşi... aşteaptă o clipă. La urma urmei, pereţii de metal sunt încă solizi. Dacă am remorca vehiculul?

— Şefule, nu te sfătuiesc să faci asta, obiectă cianantropul. Motoa'ele me'g deja la tu'aţie maximă, cu o 'emo'că nu vo' mai face faţă!

— Ai dreptate. Atunci, ascultă-mă. O să laşi în cabină hrană şi muniţii pentru o săptămână. Nu se ştie niciodată. Dacă vom fi obligaţi să ne întoarcem pe jos, vom fi foarte bucuroşi să le regăsim.

Sergentul îl aprobă pe şef şi începu să-i îmboldească pe oameni să facă transferul. Intre timp, cei doi ofiţeri se duceau să-şi admire trofeul. La care putea visa orice amator de safari...

La drept vorbind, nu rămăsese mare lucru din el. În ciuda pielii groase, crenecul fusese făcut pulbere. Terral descoperi un fragment de maxilar împodobit cu dinţi oţeliţi şi subţiri ca nişte ace şi îl luă ca amintire. Nu mai rămăsese nimic din remarcabilul generator biologic de electricitate, care i-ar fi pasionat totuşi pe exobiologi.

Acum, ziua se ivea.

Pe Dervhax îl aştepta o surpriză atunci când se alătură convoiului. Vocea guturală a lui Von Nagel răsuna peste tot Căpitanul părea în plină formă şi se luase de nefericitul Byrag.

— Vrei să te mişti odată putreziciune ce eşti? Poate crezi că termeşii sunt o rasă superioară şi că nu trebuie să se înhame la cărat pachete? Ei bine, o să-ţi demonstrez contrariul.

Lunga biciuşca şfichiui labele fine ale insectoidului, lăsând o dâră lungă maronie, în timp ce radiofonistul, gârbovindu-se sub povară transporta o ladă aproape la fel de mare ca el.

— Aşadar, a durat ceva timp până să te trezeşti, dar nu eşti prea slăbit observă maiorul. Debordezi de energie!

— Pe cinstea mea că da! Nu ştiu ce mi s-a întâmplat dar sunt la fel de odihnit ca şi cum aş fi dormit opt zile la rând.

— De fapt, ai fost hipnotizat de un kalgos. Ceilalţi s-au trezit? -Toţi, şi i-am pus imediat la muncă, astfel vor recupera timpul pierdut. Dar, spune-mi, ce dracu' a adus camionul în halul ăsta?

— Un alt animal fermecător un crenec. Descărcarea sa electrică ne-a ars toate circuitele. Vehiculul ăsta nu mai e decât

o ruină. Am ordonat totuşi să se lase aici câteva provizii; ne vor putea fi de folos la întoarcere.

— Dacă ne întoarcem vii din infernul ăsta, fac cinste cu o tură memorabilă prin cârciumi! Două zile de traseu, douăzeci de kilometri parcurşi, şi deja o jumătate de camion s-a dus!

— Am avut ghinion... observă maiorul pe un ton voit optimist N-am pierdut vieţi omeneşti, ăsta e principalul...

— Să sperăm că va fi tot aşa! mormăi căpitanul, apoi urlă: Haideţi, mişcaţi-vă mai repede, leneşilor! Peste cinci minute plecăm. Se face ziuă trebuie să profităm de asta.

Convoiul plecă peste câteva clipe.

Oamenii erau extenuaţi şi Yghur trebui să le distribuie stimulente pentru a reintra în formă.

Culmea ghinionului, solul, până atunci destul de tare, se înmuia Apa ţâşnea din humus şi miriade de animăluţe colcăiau în această mlaştină infectă Vehiculele, având încărcătură grea, se afundau până la butucul roţii, pneurile metalice patinau.

Trebuiră să coboare ca să uşureze camioanele şi chiar, în unele locuri, să le împingă şi să pună mănunchiuri de ramuri în faţa lor, pentru a le facilita înaintarea.

Această muncă epuizantă, însoţită de ameninţarea constanta care plana asupra membrilor expediţiei, îi făcea pe oameni irascibili. Se cio-rovăiau din nimic, şi unii ajunseră chiar să se bată

Von Nagel şi Yghur îi despartirá, dar o luau de la capăt peste câteva clipe.

Din fericire, solul devenea din nou mai tare pe alocuri, şi camioanele puteau înainta aproape normal. Atunci toţi profitau de acest lucru pentru a se întinde câteva minute în cabine. Pentru putin timp, din păcate! Curând apăreau noi terenuri mlăştinoase, şi trebuia să se reapuce de muncă.

Căldura era la fel de mare şi soldaţii transpirau din plin în combine-zoanele groase. Totuşi nici unul dintre ei nu îndrăznea să-şi scoată sau chiar să-şi ridice viziera, căci paraziţii colcăiau şi mai abitir, şerpuind pe cizme, plouând din copaci.

Cu puţin înainte de prânz, Diablo, pentru prima dată, ieşi în evidenţă. După câte se pare, gângania începea să cunoască periculoasele gazde ale pădurii, căci începu brusc să piuie, învârtindu-se în jurul căştii stăpânului său pentru a-i atrage atenţia.

Dervhax îşi secase imediat laserul. Întrezări atunci două umbre cu ochi mari de chihlimbar, cu urechi imense, care zburau printre copaci, în acelaşi timp, o oboseală ciudată punea stăpânire pe el.

Din fericire, metisul dobândise un perfect automatism defensiv, dunga de foc mătură kalgoşii, care fură doborâţi înainte de a putea să-şi hipnotizeze victimele.

Maiorul rămase totuşi câteva minute într-o inconştienţă aproape totală, îl simţi pe Yghur descleştându-i dinţii şi făcându-l să înghită cu forţa o mixtură făcută de el. Îşi reveni repede în fire şi ordonă atunci să se facă o oprire, pentru ca oamenii să-şi recapete forţele. Era mai bine să se piardă o oră, decât să rişte un accident.

Toţi atacară deci fără entuziasm raţiile lor de luptă, în timp ce Byrag îşi pregătea obişnuitul terci pe bază de ciuperci. Termesul tocmai urma să înceapă să mănânce, când scoase un ţipăt de mânie. O duzină de viermi pluteau în lichidul lactescent Un singur parazit dintre aceştia, intrat în organismul lui, s-ar fi reprodus imediat în multiple exemplare, trecând în sistemul său circulator, unde ar fi provocat o embolie mortali De fapt, era vorba de o tentativă de crimă.

Ochii săi mari, pedunculaţi îl căutară pe Von Nagel. Apoi termesul se ridică cu o rapiditate neaşteptată şi, cu mâna pe fulgurul său, merse drept înspre căpitan; la rândul său, acesta îşi scoase arma şi, cu un zâmbet ameninţător pe buze, ţipă:

— Încă un pas şi te dobor, vierme scârbos!

Dar Byrag părea să nu audă nimic, privirea sa rece rămânea aţintită asupra ofiţerului şi degetul său se crispa pe trăgaciul fulgurului, îndreptat înspre pieptul căpitanului. Nimeni, nici chiar Dervhax, nu îndrăznea să intervină.

Atunci când fu foarte aproape de pământean, se opri şi spuse peltic, cu o voce tremurând de mânie înfrânată:

— Am început să mă satur de şicanele tale, căpitane! Aici suntem toţi în aceeaşi oală, oricare ar fi rasa noastră de origine! Dacă eşti bărbat, vino după mine. Vom rezolva acest diferend o dată pentru totdeauna!

— Eu? Să mă bat cu o scârbă de termes?! mormăi Von Nagel. Mi-ar fi greaţă... am doborât destui compatrioţi de-ai tăi ca să nu-mi fie frică de tine. Întoarce-te la locul tău, altfel te vei duce să te întâlneşti cu iubiţii tăi fraţi!

Toţi oamenii rămâneau nemişcaţi, tinându-şi răsuflarea. Doar maiorul părea hotărât să acţioneze, ochii săi de oţel îi priveau simultan pe cei doi adversari şi buzele sale subţiri scoaseră un fluierat imperceptibil.

Diablo apăru atunci dintr-un ungher al celei mai apropiate cabine şi se aruncă asupra lui Von Nagel, distrăgându-i pentru o clipă atenţia.

Metisul îşi aruncă atunci gamela cu un gest la fel de rapid ca fulgerul. Recipientul lovi arma căpitanului, aproape smulgându-i-o din mâni

Atunci Dervhax sări ca o panteră, prinzându-l pe secundul său de picioare. La rândul lui, Terral deturnase fulgerul termesului.

Von Nagel, furios, se apără ca o fiară încolţită, dar nu avea forţa uimitoare a şefului său. O directă magistrală se izbi de maxilarul său, lă-sându-l pe jumătate groggy; cu stânga, maiorul atinse plexul solar al adversarului său, care se nărui, îndoit în două.

Imediat, Yghur se repezi şi îl ajută pe Dervhax să-l imobilizeze pe astrotul furios, care se răsucea în toate direcţiile.

În sfârşit, oamenii, la ordinul lui Dervhax, aduseră frânghii şi îi legară cu grijă picioarele ofiţerului.

— Ascultă-mă cu atenţie, răcni arunci metisul. Te prevenisem înainte de a pleca. Nici vorbă să te dedai la batjocurile şi brutaUtăţile-tale obişnuite. De data asta, ai depăşit măsura! O să rămâi o zi la arest şi, cum nu dispun de un loc adecvat vei rămâne legat Cu atât mai rău daca găseşti că e o poziţie incomodă tu ai căutat-o! Acum, un ultim avertisment dacă vreodată începi să cauţi iar zâzanie cu unii dintre membrii expediţiei, te abandonez în mijlocul junglei, şi dacă vii după noi, te împuşc ca pe o fiară sălbatică! Ai înţeles?

Von Nagel nu scoase nici o vorbă. O străfulgerare de ură îi apăru în privire şi se crispa, încercând să rupă legăturile, însă fără nici un rezultat. Soldaţii îşi făcuseră bine treaba.

Căpitanul fu aruncat fără menajamente într-unui dintre camioane, apoi masa continuă, în timp ce comentariile curgeau.

Byrag, la rândul lui, înainte de a reveni la locul său, se îndreptă înspre maior, îl salută regulamentar şi şuieră cu accentul său bizar:

— Vă rog să-mi scuzaţi atitudinea deplasată... Mi-am pierdut controlul. Mi-era imposibil să suport astfel de insulte degradante. Onoarea mea era în joc. Mă ofer voluntar pentru orice misiune periculoasă pe care aţi dori sa o efectuez.

— O să reţin asta, Byrag... Dar nu-ţi mai face griji, Von Nagel te va lăsa în pace acum! Du-te să mănânci, incidentul s-a terminat

Terral îi aruncă o privire admirativă şefului său. Se bucura, sigur, să fie sub comanda unui ofiţer de o asemenea valoare, dar era perfect conştient ca, de acum încolo, raporturile lui cu Von Nagel vor fi mai curând tensionate.

La un sfert de oră după acest intermediu, care ar fi putut să se termine tragic, coloana îşi reluă înaintarea.

Byrag constată atunci că preţioasele sale aparate radio fuseseră pătate de noroi, şi trebui să petreacă o oră întreagă ca să le repună în funcţiune. De această dată, nu avertiză pe nimeni. Totuşi Yghur veni săi vadă şi cei doi extraterestri schimbară câteva cuvinte.

O muncă de fiecare clipă le strica membrilor expediţiei starea de spirit şi ofiţerii le dădeau o mână de ajutor oamenilor. Nici unul, cu excepţia lui Dervhax, nu se mai gândea la adevăratul ţel al acestei călătorii nebuneşti. Pentru ei, universul era reprezentat de un sol vâscos, de ramurile pe care le puneau în faţa roţilor, de mormăitul motoarelor, de împroşcările cu noroi care le pătau vizierele căştilor. Maşinal, se speteau fără să vorbească, roboţi pierduţi în această lume verde, ostilă, care părea fără sfârşit.

Santinelele însele aţipeau în post legănate de zgâlţâituri şi de mormăitul motoarelor mergând la turaţie maximă.

Până atunci materialul rezistase. Faăchikl nu se zgârcise în privinţa calităţii şi, dacă n-ar fi fost stupiditatea căpitanului astronavei, maiorul ar fi avut mai puţine griji pe cap...

Din păcate, ceea ce trebuia să se întâmple nu întârzie să se producă. Lamele unuia dintre camioane loviră unul dintre trunchiurile imense şi se rupseră brutal. Trebuiră să înlocuiască vehiculul din frunte cu un altul, cu speranţa ca accidentul să nu se repete adesea, căci, fără aceste seceri, coloana ar fi fost blocată pe loc.

Vegetaţia se schimba rapid. Ferigile fuseseră înlocuite de trestii imense cu panaş. Speciile de copaci erau altele.

Secerile avuseseră mai puţine greutăţi în tăierea tijelor, în schimb, solul devenea din ce în ce mai spongios. Prin apropiere curgea un râu.

Oamenii, extenuaţi, se înnămoleau în această cloacă. Mănunchiurile de ramuri nu mai erau de ajuns. Trebuiau, de fiecare dată, să pună plăci metalice perforate în faţa roţilor, pentru a le scoate după aceea.

Prinşi în munca lor, nu mai supravegheau vegetaţia din apropiere, ceea ce îi permise unui ycerops să se apropie fără să fie reperat.

De câteva clipe, Byrag recepţiona paraziţi pe radioul său, şi rarele cuvinte schimbate de membrii comandoului, datorită microfonului plasat în casca lor, nu mai puteau fi auzite. Mai întâi, se gândi la un sabotaj al lui Von Nagel, dar o examinare detaliată a aparatelor sale nu scoase la iveală nimic anormal.

Atunci, Terral, care lucra în faţă, scoase un ţipăt.

— Alarmă! Un rănit..

Toţi se repeziră acolo. Unul dintre soldaţi zăcea pe pământ tânărul ofiţer îl examina, fără să găsească vreo rană vizibilă Totuşi, chipul palid al bolnavului arăta că suferise o importantă pierdere de sânge.

Yghur fu cel care descoperi motivul acestui leşin. El arătă o gaură de mărimea unei monede pe jambiera combinezonului şi anunţă:

— Nu-i nici un dubiu! Gauă asta a fost făcută de ovipozito’ul unui yce’ops. Băiatul ăsta a fost golit de sânge! Tebuie să-i facem o transfuzie cât mai u’gent!

Dervhax şi Terral se puseră în mişcare. Aparatul de reanimare rămăsese în astronavă. Dispuneau, din fericire, de o cantitate destul de mare de plasmă sintetică. Yghur prinse flaconul deasupra pacientului şi introduse acul în venă, în timp ce maiorul verifica tensiunea.

— Nu stă prea strălucit! mormăi el. Inima cedează... Fă-i o injecţie tonicardiacă!

Sergentul îi făcu o injecţie în coapsă.

Din păcate, starea bolnavului rămânea aceeaşi. Cu un sfert de oră mai târziu, inima sa încetase să mai bată.

Dervhax îi făcu masaje, în timp ce sergentul îi insufla oxigen, dar degeaba, omul era mort de-a binelea!

— E totuşi extraordinar că s-a lăsat golit de sânge astfel, fără să reacţioneze! exclamă Terral.

— O, nu, domnule locotenent! replică cianantropul, f ompa yce’opsu-îui secretă un anesteziant puternic. Atunci când îţi dai seama de p’ezenţa lui, este, în gene’al, p’ea tâ’ziu!

— Şi cu ce seamănă păduchele ăsta scârbos?

— Cu o lăcustă, înaintează p’in salturi; antenele sale emit unde adio ca’e le pe’mit masculilor să ‘epe’eze femelele.

— A, deci asta îmi perturba aparatele, interveni termesul. Nu reuşeam să pricep ce se întâmplă.

— Păcat că nu ai dat alarma, suspină maiorul. Sărmanul băiat ar fi încă pe lumea asta... În sfârşit, gata cu regretele. Înmormântaţi-l.

Mercenarii săpară o groapă, repede invadată de apele mocirloase, şi cadavrul, protejat de un linţoliu de plastic, fu depus acolo, în timp de Dervhax punea deoparte micile sale comori, pentru a i le da familiei.

Apoi expediţia porni din nou. Îi durea inima pe oameni să-l abandoneze astfel pe unul de-al lor, dar nici nu se punea problema să se împovăreze cu un mort; celor vii le era deja destul de greu să supravieţuiască

Acum, santinelele vegheau cu mai multă atenţie. Reuşiră să omoare un olop folosind metoda maiorului. Yghur recupera carapacea cornoasă şi o folosi pentru a proteja coletele plasate deasupra camionului său. Patru kalgoşi fură doborâţi astfel din zbor, datorită vigilentului Diablo, care se dovedea un preţios ajutor.

La căderea nopţii, convoiul ajunse la un mic râu cu ape susurătoare, care se vărsa într-un iaz mare acoperit cu frunze late, ce le aminteau pe cele ale nuferilor.

Fiecare dintre ele putea să susţină cu uşurinţă greutatea unui om, fără să se scufunde.

De-a lungul malurilor, copaci cu rădăcini puternice alcătuiau pe alocuri o reţea impenetrabilă.

În timp ce santinelele vegheau şi oamenii, storşi de vlagă, luau masa morocănoşi, Dervhax stabili poziţia în care se aflau, împreună cu Terral şi Yghur.

— În ciuda tuturor problemelor pe care le-am avut, am reuşit să ne facem norma, anunţă el cu satisfacţie. Am pierdut un om şi un vehicul, dar am parcurs douăzeci şi opt de kilometri.

Până acum, autohtonii nu s-au manifestat N-am primit nici cel mai mic mesaj radio. Deloc surprinzător, pentru că, dacă există supravieţuitori, nu ţin să fie reperaţi. În ansamblu, materialul face faţă oamenii, la fel; încep să cred că vom ajunge la obiectivul nostru!

— Mai rămâne râul, obiectă locotenentul. Până aici, curge în direcţia bună şi nu trebuie să-l traversăm. Dacă trebuie să construim plute sau un pod, vom pierde o zi întreagă!

— După hărţi, foarte aproximative, recunosc, n-ar trebui să-l traversăm. Altfel, cel mai bine ar fi să construim o punte, nu ducem lipsă de copaci. Vom trece camioanele unul după altul.

— Asta se poate face, sigu', interveni atunci Yghur, dar vo' exista cu sigu'anţă alte obstacole înainte să ajungem la amplasamentul minei. Doa' să nu mai fie încă două sau t'ei 'âu'i, căci am căpăta pat'u zile de întâ'ziere!

— Nu contează. Dispunem de un timp de rezervă suficient, şi apoi, cine ştie? Dacă dăm peste un fluviu, vom construi ambarcaţiuni şi vom abandona camioanele. La urma urmei, vom înainta mai repede decât în jungla asta.

— Să te audă Cel de sus! gemu Terral. Încep să fiu sătul până peste cap de acest infern vâscos!

— Ei bine, du-te să te culci, e cel mai bun mod de a te reface. Eu o să inspectez împrejurimile taberei.

Maiorul nu descoperi nimic anormal. Santinelele erau la post şi, datorită stimulentelor distribuite în fiecare seară, făceau bine de gardă. Câţiva şerpi semănând cu nişte năpârci inofensive înotau în apa verde-albăstruie, în lumina cernută a proiectoarelor. Nici o creatură neliniştitoare nu se vedea.

Dervhax îşi acordă putină odihnă şi se reîntoarse în cuşeta lui cu un mare suspin de uşurare. În ciuda rezistenţei sale proverbiale, se simţea moleşit, golit, copleşit de această junglă infernală.

Niciodată, în cursul vieţii sale, totuşi presărată cu aventuri destul de ieşite din comun, nu întâlnise o planetă cu un climat la fel de deprimant Aceşti copaci uriaşi, aceste frunzişuri stufoase, această umiditate constantă îţi dădeau impresia că te afli într-o temniţă.

Totuşi, cu ajutorul oboselii, nu întârzie să adoarmă. Şi, fapt neobişnuit, dormi liniştit până dimineaţa. Monştrii probabil că

preferau sectoarele mai puţin umede ale pădurii, căci nu-şi făcuseră apariţia.

Prima grijă a maiorului fu să-i dea drumul lui Von Nagel.

Căpitanul îi aruncă o privire glacială, dar nu proferă nici cel mai mic protest îşi masă picioarele, se ridică şi se duse să-şi ia micul dejun separat.

Totuşi, când convoiul fu gata să plece din nou, Yghur se apropie de Dervhax şi murmură:

— Şefule, un om lipseşte la apel...

Capitolul IV

— Fir-ar să fie! Ce tot spui tu acolo? Noaptea a fost liniştită, eşti sigur că a dispărut?

— Sigu', şefule!

— Byrag l-a chemat prin radio?

— Da. Nici un 'ăspuns...

— Bine, da' doar nu s-a volatilizat!

— Fă'ă îndoială că a fost atacat în timpul gă'zii şi ucis înainte de a putea să st'ige după ajuto'.

— Byrag, vino-ncoa! O să examinezi malul cu atenţie, noi te vom acoperi cu armele.

Termesul se supuse ordinului şi urmă malul iazului, intrând în pâlcurile de trestii, sondând apa cu o prăjină. Nici o urmă a celui dispărut. Totuşi, după câteva minute, misterul fu lămurit

Radiofonistul îşi continua cercetările, când capătul căngii sale atinse marginea uneia dintre frunzele mari care pluteau la suprafaţă.

Cu o incredibilă rapiditate, aceasta se închise, trăgând creanga cu o asemenea brutalitate, încât Byrag fu cât pe ce să cadă în apa verde-albăstruie.

Deodată corpul unui batracian mare ieşi pe jumătate la suprafaţă şi, dintr-o singură muşcătură, secţiona prăjina.

Un rnimetism demonic: o coleretă verde şi subţire încununa dezgustătorul cap, reproducând până la cele mai mici nervuri frunzele mari ale iazului.

În centrul fiecărui limb, ochii globuloşi cu corola lor de solzi ca safranul îşi urmăreau prada.

Mecanismul capturării se derula după un scenariu neschimbat. În momentul în care un animal atingea uşor membrana verde, aceasta îl prindea strâns, trăgându-l sub apele verzi-albâstrui.

Monstrul îşi devora apoi în linişte prada şi, o dată sătul, se punea din nou la pândă.

Dervhax aruncă cu pietre asupra frunzelor mari. Jumătate dintre ele erau batracieni. În aceste condiţii, dispariţia santinelei se explica uşor. Yghur nu ştia de existenţa acestor creaturi.

Totuşi, manualul consacrat planetei Rychna le menţiona ca pe un exemplu frapant de mimetism.

În orice caz, nefericitul mercenar probabil ca se odihnea în stomacul unuia dintre aceşti ypheas. Era inutil să-l mai caute.

Pentru a se răzbuna, tovarăşii săi se dedară la o adevărată masacrare a monştrilor, trăgând în ei cu gloanţe atomice. Maiorul îi lăsă în pace o clipă, apoi puse capăt acestui măcel, dând ordin camioanelor să demareze. Din cauza acestui intermediu macabru, expediţia pierduse o oră, şi terenul învecinat nu permitea o avansare rapidă.

Pe parcursul întregii dimineţi, convoiul urmă prudent malurile râului, evitând pe cât posibil locurile prea mlăştinoase. Totuşi, oamenii trebuiau să muncească din greu pentru a împiedica roţile să se înfunde în solul spongios. Sub supravegherea atentă a santinelelor, îşi continuau monotona corvoadă: puneau o placă în faţa roţilor, apoi o ridicau când adera la lutul vâscos, şi tot aşa, fără oprire şi fără odihnă.

Dervhax, contrar obiceiului său, se închisese într-un camion împreună cu termesul. Amândoi aruncau o privire îngrijorată asupra harfei şi busolei Uneori, maiorul făcea apel la Diablo, care îi confirma supoziţiile. Râul îi îndepărta din ce în ce mai mult de obiectivul lor. După o oră de mers, metisul fu sigur că nu era vorba de o meandră capricioasă care şi-ar schimba apoi sensul în direcţia cea bună.

Trebuiau să traverseze cursul apei...

Coloana se opri deci, şi oamenii, sub conducerea lui Von Nagel, începură să taie trunchiuri cu ajutorul laserelor.

Aparatul făcea minuni, fasciculul subţire de lumină tăia lemnele cele mai tari şi copacul cădea cu un trosnet înfiorător. Uneori, rămânea agăţat de crengile învecinate. Trebuiau atunci să se caţere şi să-l secţioneze puţin mai sus.

Butucii erau apoi asamblaţi de o echipă comandată de Terral. Erau prinşi unii de ceilalţi prin cabluri de oţel, formând astfel o platformă.

Din când în când răsuna o detunătură surdă. O santinelă tocmai trăsese asupra unui ypheas sau asupra vreunui şarpe de apă.

În sfârşit, pluta fu considerată destul de rezistentă. Un lansator de parâme trimise o grapină în jurul trunchiului unui copac de pe celălalt râu. Byrag, care se oferise voluntar pentru misiunile periculoase, trecu atunci obstacolul, ţinându-se în mâini.

Un al doilea cordaj fu atunci fixat pentru a încadra pluta şi primul vehicul porni pe ambarcaderul construit în faţa luntrei rudimentare.

Termesul răsuci un al treilea cablu în jurul unui trunchi gros de pe celălalt rnal şi un troliu remorcă bacul improvizat.

Mercenarii erau obişnuiţi cu acest gen de muncă şi transferul se făcu fără incidente.

Pentru ultima trecere, cablul de tractare fu inversat şi, spre prânz, convoiul era aproape gata să plece din nou, în direcţia cea bună.

În ciuda protestelor oamenilor, maiorul dădu imediat semnalul de plecare şi corvoada interminabilă continuă, presărată cu înjurăturile pământenilor extenuaţi.

Din fericire, pe măsură ce coloana se îndepărta de râu, terenul devenea mai tare. Vehiculele putură înainta normal şi oamenii, instalaţi în cabine, luară în sfârşit masa.

În curând toţi somnolau, legănaţi de turuitul motoarelor şi de mişcarea secerilor care tăiau mărăcinişul.

Dervhax, după ce verifică direcţia de mers, se declară satisfăcut Coloana era pe drumul cel bun.

Ii aruncă o privire lui Von Nagel, care părea să doarmă. Ofiţerul nu începuse din nou cu brutalităţile lui, lecţia dăduse, poate, roade... Totuşi metisul se îndoia de acest luau. Îşi cunoştea prea bine secundul ca să-şi facă iluzii. Von Nagel, aventurier fără credinţă şi fără lege, era pe jumătate nebun şi sadic. Femeile, banii nu-i slujeau decât ca să-şi potolească setea de violenţă. Nu era un om care să se lase intimidat. Intr-o zi va încerca să se răzbune, şi atunci era inutil să aştepte de la el cel mai mic semn de blândeţe.

Byrag, încolăcit într-un colţ, se deda ocupaţiilor sale obişnuite. Atunci când nu îşi verifica postul radio, manipula fără pauză un joc straniu de răbdare, mişcând nişte sfere multicolore pentru a le da o configuraţie care sfida imaginaţia umană. Metisul încercase acest lucru în mai multe rânduri, dar degeaba.

Terral şi Yghur erau de gardă.

liniştit, maiorul adormi, dar prea multe preocupări îl asaltau; coş-mare îi împânzeau încontinuu mintea. Daneka îi apărea cu trăsăturile unei rusoaice superbe pe care o cunoscuse cândva. În ciuda urletelor sale, ea sfida monştrii cei mai îngrozitori, încălecând un kalgos, bătân-du-şi joc de olopi. Atunci când Dervhax se repezea în ajutorul ei, ea izbucnea în râs şi încerca să dea cu pumnii în salvatorul ei, în timp ce monştrii dispăreau, dezumflându-se ca nişte baloane de săpun. Nebuna creatură o zbughea atunci înspre frunzişurile dese, în care goliciunea ei lăptoasă nu întârzia să dispară. Numai râsul său iritant răsuna în ecourile pădurii.

Strigătul unei santinele puse capăt acestui somn agitat.

Dervhax, încă adormit, se repezi la turelă. Pe moment crezu că îşi continua coşmarul. În faţa lui, nenumărate pânze de păianjen amestecate unele cu celălalte formau un baraj impenetrabil.

Secerile, prinse în lacurile cleioase, se opreau. Cu siguranţă, creaturile care secretaseră aceste fire nu erau insecte. Fiziologia unei arahnide nu-i permitea să depăşească o anumită mărime. Siluetele groteşti care fugeau pe fire erau nişte mamifere necunoscute care evoluaseră ca mi-galele5, cu care semănau într-atât, încât nu aveau decât patru picioare.

Maiorul ordonă să se folosească laserele.

Jeturile de foc decupară pânzele şi camioanele porniră din nou. Câţiva monştri păreau că-i urmăresc. Ridicară tabăra atunci când armele îi nimiciseră pe vreo zece dintre ei.

În ansamblu, această a patra zi nu fusese prea rea. Dimineaţa, distanţa parcursă fusese ridicol de mică, dar după-amiaza le permisese să recupereze o bună parte din întârziere. Evident, un alt mercenar fusese ucis. N-ar fi bine să dispară un om în fiecare zi, căci expediţia ar fi nimicită cu mult înainte de sfârşitul lunii...

Dervhax discută despre acest lucru cu Terral şi cu Yghur. Toţi trei hotărâră că, de acum înainte, santinelele vor rămâne în

turelele camioanelor. Astfel vor fi mai bine protejate. Evident fantele pentru ţintit nu permiteau o bună supraveghere şi nu era loc destul la bord, dar era important, înainte de toate, să nu se piardă oameni. Mercenarii vor trebui, poate, să-i înfrunte pe autohtoni atunci când vor fi ajuns la mină şi zece pământeni n-ar cântări prea mult într-o bătălie faţă în faţă.

În ultimele ore ale zilei, Yghur semnală prezenţa unor zburătoare curioase care, asemenea struţului de pe Pământ, îşi pierdusem abilitatea de a zbura. Această pierdere era compensată de o viteză incredibilă. De altfel, ca aproape toate creaturile care bântuiau prin această pădure, oci-domuşii stacojii posedau un remarcabil mimetism. De departe, penele lor semănau cu frunzele palmatifoliate ale ferigilor, cele două picioare lungi ale lor amintind de tulpinile acestora. Se luptau cu ciocul lor de oţel, dar şi cu ghearele cu care li se terminau degetele.

În mod curios, penajul lor era de un frumos verde de smarald în repaus, în schimb, atunci când ocidomusul ataca, el devenea stacojiu; fără îndoială, pentru a-şi înspăimânta adversarul. Dervhax putu constata această schimbare atunci când un camion zdrobi un cuib. Pasărea, furioasă, se azvârli asupra camionului cu ciocul înainte, şi penajul său era în flăcări. Bineînţeles, animalul se osteni degeaba şi-şi ştirbi ciocul de blindaje. Asta e, ar fi făcut bine să nu-i înfrunte descoperit!

După această întâlnire, coloana înainta regulat Nu dură totuşi mult până când întâlni un alt obstacol, sub forma unor fantomatice valuri de ceaţă care se întindeau leneşe sub împletitura ramurilor joase.

Şoferii branşară dispozitivele cu infraroşii, ceea ce le permise să înainteze în ralanti.

Spectre imateriale păreau să apară încontinuu.

Din interiorul maşinilor, nu se vedea nimic. Un linţoliu vatos învăluia coloana. O linişte apăsătoare domnea împrejur, gazdele selvei profunde tăceau, doar bătaia regulată a motoarelor răsuna, răsfrângându-se prin ecou, ca şi cum zeci de vehicule mergeau unul lângă celălalt

Aşa fu până seara şi, atunci când tenebrele invadară subarboretul, proiectoarele nu reuşiră să le străbată. Nimeni nu îndrăznea să scoată nasul afară. Oamenii, nelinişştiţi, copleşiţi,

mâncară în silă, strânşi unii lângă ceilalţi. Acum, liniştea era aproape totală de-abia tulburată de rare şuşoteli.

În turele, gărzile scrutau împrejurimile prin vizoarele cu infraroşii, fără a discerne altceva decât cele mai apropiate tufişuri.

Niciodată o asemenea senzaţie nu-i mai izbise pe aceşti soldaţi de temut. Pierduseră orice contact cu lumea exterioară, universul lor se limita la habitaclurile strâmte în care erau îngrămădiţi.

Nici chiar plafonierele nu mai răspândeau calda lumină obişnuită, erau estompate şi se învăpăiau ca nişte opaiţe pe punctul de a se stinge.

Pereţii transpirau de umiditate, sacii erau acoperiţi de aburi, prin colţuri apăreau pete verzi de mucegai.

Nimeni nu se deda la jocurile de noroc obişnuite, chiar şi cei care cântau la armonică rămâneau tăcuţi. Toţi resimţeau aceeaşi impresie. Un pericol inexprimabil atârna asupra lor şi cel mai mic zgomot risca să provoace o catastrofă.

Deodată, un geamăt îi făcu să tresară pe mercenari. Un roşcovan se ţinea de picior, văietându-se:

— Nu pot să-mi scot cizma. Piciorul meu s-a dublat în volum. Mă doare îngrozitor.

Yghur se apropie şi, folosindu-şi pumnalul, tăie plastexul, apoi şoseta. Un cilindru roşiatic apăru, marmorat cu pete sangvinolente.

— Lila'ii! mormăi sergentul. N-ai obse'vat nimic? Cizma ta t'ebuie să fie gău'ită!

— Am simţit un spin înţepându-mă gemu soldatul. Nu i-am dat atenţie.

— Nu-i nimic, spuse cianantropul pe un ton liniştitor, o să-ţi dau un medicament făcut de mine. Mâine îţi va fi mai bine.

Lipsi câteva minute şi se întoarse cu o fiolă umplută cu un lichid maroniu. Vărsă din ea într-un pahar şi i-l întinse bolnavului. -Uite! Bea...

— Infectă, porcăria asta!

— Da, da' este singurul mijloc să te vindeci. O să-ţi mai dau foa'te cu'ând.

Dervhax îl luă atunci deoparte pe sergent.

— E grav? întrebă el.

— E pie’dut! Umflătu’a va cup’inde pulpa, coapsa, apoi celelalte memb’e, şi va mu’i în sufe’inţe cumplite.

— Un fel de elefantiazias?

— Exact! În acest stadiu, nu e nimic de făcut, i-am dat doa’ un sopo’ific pute’nic. O să-i mai dau din o’ă în o’ă, şi o să moa’ă fă’ă să-şi dea seama.

— Decesul zilnic... Imposibil să scăpăm de asta!

— E legea junglei, şefule! Fieca’e secundă de neatenţie se plăteşte.

— I-am prevenit totuşi! Şi ceaţa asta blestemată când o să dispară?

— O inve’siune de temperatu’ă o să se schimbe vemea. După pă’e’ea mea, mâine o să plouă.

— Pe o mie de asteroizi, numai asta mai lipsea! Iar vom fi în întârziere.

Dervhax aruncă o privire asupra bolnavului. Dormea, aşa cum îl prevenise Yghur. Sergentul îl debarasa de combinezon, de-acum inutil, şi îl întinse pe un pat Maiorul observă că celălalt picior era deja acoperit de marmorări violacee. Săracul băiat nu mai avea mult de trăit!

Dezgustat metisul se duse să se culce la rândul lui. Viitorul i se părea din ce în ce mai sumbru. În ciuda eforturilor lui, pădurea diabolică îşi lua în fiecare zi tributul. Până acum, ofiţerii erau neatinşi, dar ce s-ar întâmpla dacă ar dispărea Yghur? El singur avea o idee despre pericolele din pădure. Din fericire, sergentul îşi lua toate precauţiile necesare. Dacă cineva avea şanse să iasă cu faţa curată, acesta era tocmai el...

Noaptea fu întreruptă de diferite alarme. Nişte yceropşi încercară să sugă sângele santinelelor, dar aceştia îi zăriră la timp. Cel mai periculos fu un asalt al unor insecte mari, care îşi dădeau drumul de pe frunze, intrând în habitacluri prin cele mai mici interstiţii. Ovipozitorul lor oţelit le permitea să perforeze ţesăturile groase ale combinezoanelor. Yghur le cataloga cu uşurinţă: era vorba de cilepşi. Înţepătura lor era foarte periculoasă, căci depuneau sub piele ouă care lichefiau carnea, provocând cangrene mortale. Mercenarii petrecură o parte din noapte vă-nându-le şi, atunci când zorii apărură, erau sătui şi deprimaţi.

Previziunile lui Yghur se dovediră încă o dată exacte. Nefericita victimă a lilarelor murise. Corpul său umflat avea un

aspect oribil. Şi, culmea ghinionului, cădea o ploaie diluviană. Ceremonia funebră se desfăşură rapid, apoi convoiul îşi continuă drumul, printre bălţi şi hârtoapele noroioase. Ceaţa dispăruse şi şoferii puteau să-şi conducă mai bine maşinile, evitând gropile cele mai adânci.

Acum, camioanelor le era din ce în ce mai greu să înainteze, pentru că terenul prezenta o pantă destul de bruscă. Dervhax, consultându-şi hărţile, constată că urmau să traverseze un platou stâncos, în care vegetaţia va fi mai dispersată şi înaintarea – mai uşoară.

Dar, în acest moment, toate vehiculele se opriră brusc.

Unul dintre mercenari se îndreptă spre maior sub privirea batjocoritoare a lui Von Nagel, şi, după ce îl salutase, declară:

— Domnule maior, camarazii m-au însărcinat să vin să vă caut Inţe-legeţi-mă bine, nu e vorba de o revoltă, dar ne-am săturat până peste cap de pădurea asta blestemată! Cu sau fără primă suntem hotărâţi să facem drumul înapoi.

— Pur şi simplu... spuse Dervhax maliţios. Spune-mi, bătrâne, atunci când v-am angajat, v-am prevenit nu-i aşa, că nu era vorba de o călătorie de plăcere?

— Exact, domnule maior... Băieţii nu cârtesc în privinţa sarcinii, totuşi devine imposibilă. În fiecare zi moare câte cineva! Şi-atunci, dacă facem socoteala, s-ar spune că, la sfârşitul lunii, nu va mai fi nimeni în viaţă... Şi, în acel moment, va trebui, poate, să ne batem cu rychnienii. Vrem să ne batem, dar nu să ne sinucidem!

Argumentul avea greutate. Metisul îi aruncă o privire secundului său, care părea uimit de turnura pe care o luaseră evenimentele. Von Nagel ar fi găsit, cu siguranţă, o rezolvare a problemei: ar fi luat o armă şi ar fi ameninţat că-l ucide pe delegat...

Dervhax avea însă alte metode.

— Perfect! urlă el cu un aer plin de dezgust. Din nefericire, se întâmplă că nu împărtăşesc deloc aceeaşi părere... Şi nici ofiţerii mei, de altfel.

Asa că ne vom împărţi în două grupuri. Eu iau un camion, iar voi veţi pleca cu celelalte două. Mă cunoaşteţi destul de bine ca să ştiţi că nu sunt un laş şi că, atunci când m-am apucat de o treabă, o duc până la capăt La întoarcerea voastră pe Pământ, veţi fi obiect de batjocură pentru toţi tipii care au sânge în vene.

Când se va vorbi despre voi, se va zice: ‚A da, zdrenţele care l-au lăsat baltă pe Dervhax”. Cred că după aceea vă va fi greu să mai găsiţi vreo slujbă...

O tăcere consternată plana asupra asistenţei.

Oamenii se consultară şi delegatul reluă:

— Domnule maior, nu trebuie s-o luaţi chiar aşa! în mintea noastră, vroiam s-o lăsăm baltă, dar să plecăm toţi împreună! Dar, dacă dumneavoastră credeţi că avem şanse de reuşită, e altceva!

— Pe cinstea mea, nu vreau să forţez pe nimeni! Tocmai am examinat harta: o să ieşim din pădure şi o să abordăm o regiune cu platouri înalte: o savană, în care fauna este mult mai puţin periculoasă Am trecut peste ceea ce era mai dificil. Voi hotărâţi! Iar cei care vor să mă urmeze să treacă în spatele meu. Astfel, vom vota în mod democratic.

Terral, Yghur, Byrag şi Von Nagel veniră imediat lângă el. Apoi un soldat făcu la fel. Apoi un al doilea, un al treilea şi, în cele din urmă, toţi se adunară în spatele metisului.

— Ei bine, nu m-am înşelat în ceea ce vă priveşte! declară el cu o satisfacţie nedisimulată. Am trecut prin momente grele, în stare să-i descurajeze pe oricare alţii decât pe voi! Bombăniţi, şi este dreptul vostru s-o faceţi, totuşi sunteţi la înălţime. Reluaţi-vă posturile, pornim din nou. Să ştiţi totuşi că nici eu nu ţin să mă sinucid. Dacă situaţia nu se ameliorează în zilele următoare, vom face calea înapoi, dar toţi împreună!

Incidentul era încheiat. Pentru moment, cel puţin. Terral îi aruncă o privire plină de admiraţie maiorului. Von Nagel, la rândul lui, părea stupefiat. Niciodată nu s-ar fi gândit că Dervhax o să poată să pună la punct o situaţie în aşa măsură compromisă fără a recurge la forţă. Dar Yghur şi Byrag păreau să găsească lucrul ăsta foarte firesc.

O dată în plus, convoiul îşi reluă dificila înaintare sub ploaia diluviană.

Maiorul mizase pe noroc. De fapt, hărţile sale nu-i permiteau deloc sa determine poziţia cu precizie. Totuşi copacii deveniră mai puţin înalţi, mărăcinişurile – mai puţin dese, solul – stâncos. Acum roţile nu mai patinau şi camioanele înaintau cu o viteză de-a dreptul onorabilă.

Apoi cerul apăru pe alocuri; gri la început, nu întârzie să se limpezească, devenind foarte albastru, apoi soarele mângâie,

pentru prima dată de la plecare, epiderma mercenarilor, prin vizierele întredeschise. Aceasta le ridica moralul. Bineînţeles, vehiculele erau mai uşor de reperat, dar nu le păsa Infernul verde în care colcăiau monştrii fusese traversat Culeseră câteva ramuri şi camuflară cu atenţie camioanele, fă-cându-le aproape invizibile pentru o patrulă aeriană.

Acum, santinelele spionau cerul. De acolo putea veni un atac.

Doar câteva pasări planau, la foarte mare înălţime, în azur.

Peisajul semăna destul de mult cu o savană tropicală presărată cu câteva stânci.

Solul, relativ plat, le permitea o bună viteză medie, graminee înalte alcătuiau ici şi colo tufe verzi.

Dervhax admiră coastele falezelor acoperite de desene rupestre amintind episoade de vânătoare. O omenire primitiva trăise cândva pe aceste meleaguri. Ea dispăruse la fel ca animalele zugrăvite pe frescele de culoare ocru.

Imediat apărură alte urme ale activităţii umane. Şiruri regulate de megaliţi, şi printre ei, câteva dolmene. Pe alocuri, solul era acoperit de pietre şlefuite: pumni strânşi, răzuitoare, vârfuri de săgeţi, dovedind existenţa unei civilizaţii primitive, acum stinsă.

Solul devenea din ce în ce mai arid şi, înspre prânz, stâncile fură înlocuite de dune de nisip fin.

Dervhax, îngrijorat îşi consultă harta, în timp ce mercenarii luau masa. Într-adevăr, un deşert figura în documentele sale, dar se găsea mult mai înspre sud.

Trebuia să creadă că expediţia se abătuse de la ţinta ei? Maiorul îi consulta pe Yghur şi Byrag. Cel din urmă reuşise să capteze câteva emisii de origine locală şi, prin goniometrie, confirmă supoziţiile şefului său.

Mercenarii nu se aflau pe drumul cel bun, trebuiau să schimbe direcţia în unghi drept pentru a ajunge din nou la zonele acoperite de pădure.

Camioanele îşi schimbară, aşadar, direcţia, nu fără dificultate, pentru că nisipul prăfos făcea înaintarea foarte dificilă Din nou, oamenii începeau să protesteze. Soarele de plumb făcea temperatura insuportabilă în interiorul cabinelor, şi mercenarii preferau să meargă la umbra vehiculelor.

Tocmai aceasta îi salvă pe mulţi dintre ei. Într-adevăr, un camion, în elanul său, se răsturnă deodată într-un fel de pâlnie de nisip prăfos. Rămase blocat pe pereţii conului, pentru că roţile sale patinau.

Coloana se opri. Singurul mijloc de a scoate maşina din această capcană era să fie remorcată printr-un cablu.

Doi oameni desfăşurară cordajul unui troliu şi coborâră repede panta, pentru a-l fixa în spatele vehiculului imobilizat.^

Din păcate, acest con prăfos era o capcană. În fund de tot încolăcit sub nisip, un monstru dotat cu cleşti lungi, asemănători unor foarfece, îşi aştepta prada Camionul era mult prea voluminos pentru el, de aceea nu reacţionase la început. Soldaţii, din contră, i se părură foarte apetisanţi. Cleştii negri răsăriră din pământ lovind în două rânduri, tăindu-i în jumătate pe nefericiţi, înainte ca santinelele să reacţioneze.

Atunci când razele laserelor făcură să fiarbă fundul capcanei, demas-când oribila creatură care se ascundea acolo, era prea târziu. De această dată, doi mercenari fuseseră ucişi dintr-o dată!

Nimeni nu suflă vreun cuvinţel. Cadavrele fură îngropate în nisip, camionul fu scos din poziţia delicată în care se afla, apoi convoiul porni iarăşi.

Din nou stâncile îşi făcură apariţia, apoi vegetaţia răsări din pământ timid la început din ce în ce mai luxuriantă apoi. Ici şi colo valea era mărginită de faleze.

Sus de tot orificii destul de numeroase păreau să se deschidă în nişte peşteri adânci. Pe alocuri, mici torente coborau repede pantele, locul pă rea fertil, şi totuşi nu se vedeau urme de animale.

Mercenarii, dărâmaţi de oboseală şi de căldură, tot nu reacţionau. Dervhax, la rândul lui, îl mângâia pe Diablo în timp ce se gândea, plin de nelinişte. De data aceasta era prea mult! Era de acord să-şi rişte pielea, dar refuza să îi abandoneze unei morţi sigure pe cei care avuseseră încredere în el, de aceea, atunci când se lăsă seara, îşi adună oamenii şi le declară:

— Prieteni, n-am decât un cuvânt de zis. Speram că situaţia noastră se va ameliora, dar n-a fost deloc aşa, din contră! Această expediţie e prea periculoasă o singură viaţă de om nu justifică un asemenea sacrificiu. Vă las deci să alegeţi.

Hotărâţi voi dacă batem calea înapoi sau continuăm. Voi adopta părerea majorităţii!

În colţul său, Von Nagel asculta cu un rictus pe buze, părea să estimeze situaţia. Pentru prima dată, invincibilul Dervhax se recunoştea învins... Era o revanşă frumoasă, din care sa furnizeze zile întregi material pentru conversaţiile din tripourile astroporturilor!

Mercenarii se sfătuiră îndelung şi, paradoxal, păreau indecişi.

În sfârşit, unul dintre ei veni să-l caute pe maior şi mormăi:

— Am căzut de acord, şefule. Păcat de prime, dar locul ăsta e, într-adevăr, prea periculos. Să ne întoarcem de unde am plecat

— Am înţeles! Mâine dimineaţă, o vom porni înapoi. Nu slujeşte la nimic să te încăpăţânezi, uneori trebuie să şui să te declari învins... Mina asta este inaccesibilă pe cale terestră. Ar trebui să dispunem de heli-mob-uri. Iar rychnienii le-ar dobori fără milă. Păcat! Camarazii noştri vor fi murit degeaba...

Terral lăsă capul în piept, dezamăgit de decizia şefului său.

Yghur şi Byrag nu făcură nici un comentariu. În ansamblu, toţi se saturaseră până peste cap de această căutare fără sens. Doar Von Nagel regreta prima frumuşică ce îi scăpa printre degete.

Santinelele se postară, ca de obicei, în turele, în timp ce restul din mica trupă urma să se întindă în habitacluri, unde domnea o căldură plăcută.

Imediat, toţi adormiră buştean. Visară planete minunate, unde vinul curgea în valuri, unde fetele voluptuoase erau de o frumuseţe fără pereche şi unde nici un monstru nu îi pândea.

Din nefericire pentru ei, Rychna cea malefică nu dădea aşa uşor drumul prăzilor sale. Mercenarii înfruntaseră adversari feroce, fiare hidoase, paraziţi înşelători, boli pernicioase, dar toate astea nu însemnau nimic pe lângă entităţile care îi pândeau din înălţimea falezelor...

Un clar de lună splendid lumina împrejurimile, aşa că proiectoarele erau stinse. De altfel, lumina lor, vizibilă de la distanţă, ar fi riscat să-i alarmeze pe rychnieni.

La început santinelele crezură că văd nişte flăcăruie dansând în jurul culmilor. Branşară vizoarele cu infraroşii. În mod paradoxal, acestea nu arătară nici o imagine. Aceste lumini nu emiteau deloc căldură.

Folosiră atunci ecranele cu polifrecvenţă, de o gamă întinzându-se până la ultraviolete, fără să primească mai multe informaţii.

Acum, licuricii ieşeau în valuri din coastele muntelui vecin, curgând ca un râu de foc înspre câmpul unde se aflau mercenarii.

Santinelele, neliniştite, se hotărâră atunci să-şi trezească şeful.

Dervhax sări în picioare şi luă un binoclu de noapte cu amplificator fotonic. Ghici atunci nişte forme vag umane, cu un cap mare, sferic, fără ochi, cu membre lungi asemenea unor scântei, care dansau la nivelul stâncilor.

Yghur, consultat aruncă o scurtă privire, la rândul lui, apoi se înfiora şi scoase un singur cuvânt:

— Diinii!

— Ştii ceva despre aceste fiinţe fosforescente? se nelinişti maiorul. Spune.

— La d’ept Wbind, c’edeam că e vo*ba de o legendă. Sunt foa’te puţini cei ca’e le-au ză’it şi s-au înto’s, ca să povestească desp’e ele. Se p’etinde că sunt invulneâbile şi că le captu’ează pe fiinţele cu sânge cald pentru a face din ele sclavii lo’. Unii spun chia’ că le beau sângele. La d’ept vo’bind, cei ca’e le-au obse’vat de depa’te n-au putut să dete’mine exact natu’a lo’, dar nu fusese’ă semnalate niciodată pe ‘ychna...

— Invulnerabile? mormăi Dervhax. Ei bine, vom vedea. Trageţi cu laserele!

Fasciculul subţire, purpuriu ţâşni din turelă şi se plimbă peste procesiunea care vălurea pe pante. Stâncile fumegară, fierseră, dar impalpabilele aure îşi urmau imperturbabile drumul.

— Bine! spumegă de mânie metisul. Trageţi cu gloanţe atomice... Deflagraţiile fluminară falezele, bubuitul fu preluat de ecou, şi atunci

când ochii orbiţi putură scruta penumbra, diinii dansau în continuare. Unii, aruncaţi în aer, coborau încet pe pământ ca nişte frunze moarte duse de vânt

— Grenade cu gaz! mormăi Dervhax, neliniştit.

Proiectilele ţâşniră, degajându-şi vaporii mortali, ciuruiră lumina albăstruie, dar creaturile se desfăşurau, în continuare implacabile, înspre vehicule.

— Pe o mie de quasari! Ai dreptate. Entităţilor astea demonice nu le pasă de armele noastre... Încercaţi cu fulguratoarele!

Tuburile negre scuipară fulgere violacee, care se condensară în sfe-rule de plasmă.

De această dată, diinii se unduiră, luminozitatea lor crescu. Din păcate, nu fură afectaţi mai mult..

— Ei bine, dacă şi dezintegratoarele dau greş, ne-am dus dracului, murmură metisul. Haideţi, băieţi!

Era vorba, într-adevăr, de o ultimă tentativă, căci scânteile albăstrui dansau acum, unele lângă altele, în jurul camioanelor.

Arma folosită provoca o disociere moleculară. Era utilizată rar, căci consuma o cantitate enormă de energie. Nici o fiinţă vie nu-i rezista.

Mercenarii, buimăciţi, contemplaţi infernala farandolă care se strângea inexorabil în jurul lor, irezistibil vârtej a cărui lucire albăstruie pulsa în ritmul halucinant al acestui dans macabru.

Aceşti bărbaţi erau de o tărie puţin întâlnită, se luptaseră cu duşmani de toate felurile, pe aştri malefici pe care nimeni, înaintea lor, nu pusese piciorul. Se luptau ca nişte lupi, până la ultima suflare, în situaţii în care nişte oameni normali ar fi cerşit milă. De aceasta dată, erau la capătul puterilor. Orice speranţă de a-i învinge pe aceşti adversari imateriali îi părăsise.

Atunci, un fenomen straniu se produse la bordul vehiculelor...

Capitolul V

Peisajul se irizează straniu, opal însufleţit. Toate obiectele se estompează, deodată diafane. Prin blindajele de oţel, ochii măriţi ai nefericiţilor zăreau hora nebună a diinilor.

O senzaţie atroce de sfâşiere îi făcu să geamă pe cei mai tari dintre ei. Pluteau într-o lume evanescentă.

Dervhax, adunându-şi toată energia, încercă să se mişte. Imposibil, muşchii nu-l mai ascultau.

Mercenarii îşi pierdură atunci cunoştinţa.

În jurul lor, straniile creaturi îşi continuau dansul lor frenetic.

Aceasta dură până-n zori.

În sfârşit, atunci când soarele lumină culmile, flăcăruiele volburoase se întoarseră în peşterile muntelui şi dispărură.

Metisul se trezi primul din letargie. Îşi întinse membrele dureroase, făcu câtiva paşi stângaci, apoi aruncă o privire afară. Diinii nu mai erau acolo!

Maiorul scoase un adânc suspin de uşurare, apoi inspecta armele, instrumentele. Totul părea normal. Porni atunci motorul, care demară torcând.

În cabine, mercenarii reveneau la viaţă. Diablo începu să zboare sub razele soarelui.

— Ei bine, observă Terral, am scăpat ca prin urechile acului... Din fericire, creaturile astea n-au intenţii rele faţă de oameni!

— Da, întări Byrag, în starea în care eram, ar fi putut face cu noi ce-ar fi vrut

— Totuşi, mă simt ciudat! Ca şi cum aş fi fost leşinat! mormăi Yghur.

Von Nagel nu făcu nici un comentariu. Luă un laser, ochi o stâncă şi trase. Ţinta se topi, fierbând sub impactul razei arzătoare.

Dintr-o dată, căpitanul păru puţin mai liniştit îşi regăsea universul obişnuit.

— Bun! conchise Dervhax. Suntem vii şi nevătămaţi, ăsta e principalul. S-o ştergem repede. Locul e mai curând periculos...

— Cu sigu’anţă! încuviinţă cianantropul, aşezându-se la tabloul de comandă, îmi place mai mult să înf unt un yce’ops decât pe aceşti spi’iduşi diabolici.

Cele trei camioane demarară şi o luară repede în direcţia pădurii. La bord, mercenarii priveau falezele cu un aer neliniştit Din fericire, nici un diin nu apăru.

Încetul cu încetul, atmosfera se destinse. O armonică scoase câteva note şi toţi reluară în cor un cântec de marş.

Atunci când convoiul dispăruse, o pânză de ceaţă rămase pe locul amplasării taberei. Ea se îngroşă din ce în ce mai mult şi, ca prin vrajă, alte trei camioane apărură din neant.

La rândul lor, ele se îndreptară înspre liziera pădurii, dar într-o direcţie uşor diferită.

Din nou, locul în care mercenarii petrecuseră noaptea rămase pustiu.

Totuşi, o ceaţă uşoară plana încă deasupra.

Deveni opacă încă o dată, şi trei vehicule asemănătoare în toate privinţele cu cele de dinainte apărură acolo.

De astă dată, ele rămaseră pe loc: cei care le ocupau păreau a le fi abandonat.

Totuşi, la bordul lor se aflase, ca în celelalte două convoaie-fantomă, acelaşi număr de mercenari, avându-l drept comandant pe Dervhax, metisul, şi ca secund, pe Von Nagel.

Existau ele într-adevăr?

Era vorba de nişte zombi care ascultau de diini? Erau stafiile unor morţi?

Ce scop urmăreau aceste stranii aure diafane? Cine-ar fi putut spune?!

La bordul primului convoi, mercenarii se simţeau perfect în formă, cântând în acordurile armonicii. Erau încântaţi să părăsească acest ţinut neospitalier şi se pregăteau cu entuziasm să înfrunte încercările prin care trecuseră în timpul precedentei treceri prin pădure.

Fără îndoială, unii dintre ei vor pieri pe parcursul drumului de întoarcere.

Toţi sperau să se numere printre supravieţuitorii care vor ajunge pe platoul de unde trebuia să-i recupereze astronava.

Camioanele trecură din nou de-a lungul dunelor, evitând cu grijă pâlniile fatale, de care învăţaseră să se teamă, traversară savana şi, înspre prânz, marginea pădurii apăru în faţa lor.

Santinelele işi dublară atunci vigilenţa.

Partida era departe de a fi câştigată. Pădurea nu-şi spusese ultimul cuvânt şi părea hotărâtă să-i facă să-şi plătească scump îndrăzneala pe aceşti bipezi minusculi care îndrăzneau s-o sfideze.

De-abia merseseră camioanele o jumătate de oră, întâmpinând dificultăţile obişnuite, şi mercenarii fură inundaţi de o adevărată ploaie de monştri apocaliptici care cădeau din crengi.

Yghur îi identifică drept cogofagi; aceste animale, înălţate pe labele posterioare, aminteau de călugăriţe. Corpul lor, acoperit de un strat gros chitinos, rezista la focul laserelor. Gloanţele atomice le făceau fărâme, dar cohortele grăbite se năpusteau încontinuu la atac. Netulburaţi de pierderile suferite, cogofagii acopereau blindajele, atacând tot ce ieşea în relief. Antenele fură secţionate, aripile – smulse, coletele aşezate pe capote – spintecate. Chiar şi roţile de oţel fură deteriorate.

Fără încetare, mercenarii trăgeau cu toate armele. Solul era acoperit de o magmă dezgustătoare, de corpuri zdrobite, de labe smulse, o vomă puturoasă acoperea blindajele.

Curând laserele începură să dea semne de slăbiciune. Bateriile camioanelor nu puteau face faţă la înfiorătoarea intensitate sustrasă.

Grenadele cu gaz nu erau funcţionale, dezintegratoarele – inutilizabile din cauza scăderii tensiunii electrice, doar puştile atomice şi pistoalele-mitralieră continuau să tragă dar muniţiile scădeau văzând cu ochii. În cazul în care cogofagii ar continua să atace astfel, nu ar mai dura mult până când s-ar epuiza...

Din fericire, pierderile suferite de agresori fuseseră înspăimântătoare. Convoiul nimerise peste o colonie de mai mult de o mie de indivizi, şi trei sferturi dintre ei zăceau acum la pământ, ucişi sau grav răniţi.

Rândurile atacatorilor se răriră; câţiva, înverşunaţi, îşi mai dădură drumul pe blindaje, apoi, în ciuda voinţei lor, ultimii monştri se agăţară de trunchiuri şi dispărură în crengile de sus.

Complet epuizaţi, mercenarii rămaseră încă un moment la pândă în spatele vizoarelor lor, apoi tensiunea scăzu; buimaci, se priviră ca nişte oameni care tocmai scăpaseră de la o moarte atroce.

Le rămânea să evalueze pagubele.

Dervhax şi Terra! protejaţi de oamenii adăpostiţi în turele, se apucară de treabă. Examinară roţile, motoarele, antenele – cel puţin, ceea ce rămăsese din ele – şi, atunci când li se alăturară tovarăşilor lor, fizionomia lor dădea de înţeles că acest atac fusese catastrofal.

— Ei bine, trebuie să privim lucrurile în faţă, declară maiorul. Vehiculele noastre nu pot demara! Tablele aripilor dislocate blochează roţile, asta nu e foarte grav. Catastrofal este

ca pneurile metalice sunt făcute bucăţi şi că nu avem unele de schimb...

Pentru prima data de când fusese pedepsit, Von Nagel păru interesat de această veste, clătină din cap şi sugeră:

— Putem totuşi să înaintăm pe jenţi?

— Da, cu condiţia să nenorocim aripile! Doar că ne-a fost deja destul de greu să rulăm pe acest sol mlăştinos; de asta data, ne va lua mai mult de o lună să ajungem din nou la punctul nostru de plecare!

— Dacă încercăm să ne întoarcem pe jos la camionul în pană, ne va lua şi mai mult timp şi vom fi la cheremul monştrilor care bântuie prin pădurea asta blestemată, exclamă Terral.

— Şi dacă ne-am îndrepta spre mină? sugeră căpitanul. Erau materiale acolo, şi am putea să ne reparăm camioanele.

— Asta ne-ar permite şi să aflăm ce s-a petrecut, poate chiar am descoperi ce s-a ales de Daneka, observă maiorul.

— Altfel spus, totul sau nimic! mormăi locotenentul. Rămâne de aflat dacă oamenii noştri vor fi de aceeaşi părere...

— Prieteni, declară cu un glas puternic Dervhax, avem două posibilităţi de luat în calcul. Să ne continuăm drumul, târâş-grăpiş, spre punctul de plecare, sperând că vom ajunge acolo la timp. A doua eventualitate este să ne îndreptăm spre mină. Nu suntem încă prea departe de ea şi trebuie să fie acolo ceva camioane abandonate; astfel am putea să ne reparăm roţile şi să ne întoarcem mai repede. Ce credeţi?

Mercenarii se sfătuiră îndelung. Evenimentele recente îi depăşiseră cu totul. Se gândeau să se întoarcă la punctul de plecare pe calea cea mai scurtă, şi atacul ăsta repunea totul în discuţie!

Un lucru era sigur. Nici unul’dintre ei nu vroia să abandoneze preţioasele vehicule. Într-o direcţie, ca şi în cealaltă, ar trebui să înfrunte iarăşi pericolele din pădure. Indreptându-se spre mină, aveau o şansă de a repara camioanele, în schimb, se îndepărtau şi mai mult de locul unde va veni astronava ca să-i recupereze. Toţi apreciau atitudinea şefului lor, care îi lăsa să aleagă, de aceea, după ce cântăriseră argumentele pro şi contra, purtătorul lor de cuvânt exprimă părerea generală:

— Domnule maior, nu reuşim să luăm o decizie. Alegeţi dumneavoastră, noi vom fi de acord.

— Vă mulţumesc pentru încrederea acordată! Ei bine, în situaţia în care ne aflăm, nu prea avem ce pierde. Să mergem deci o zi sau două în direcţia minei. Dacă totul merge bine, vom putea să ne reparăm maşinile, şi, poate, chiar să facem rost de nişte muniţii. Răsuciţi lanţuri în jurul jenţilor, vor avea mai multă aderenţă. Dacă rezistă, vom putea păstra o viteză medie corectă.

Oamenii se supuseră fără să crâcnească. Munca îi făcea să uite situaţia în care se aflau, şi aveau mare nevoie de asta!

În acest timp, Dervhax şi ofiţerii săi consultau hărţile. Ar fi trebuit să traverseze din nou pădurea, apoi să treacă peste un râu, înainte de a ajunge la poalele muntelui pe coasta căruia se deschidea mina. Rămânea de aflat dacă va mai suferi coloana noi atacuri.

Camioanele porniră din nou la puţin timp după aceea.

Spre marea satisfacţie a tuturor, sistemul preconizat de maior se dovedi destul de bun. Fără să ruleze la fel de repede, vehiculele înaintau cu uşurinţă.

Frunzişurile şi crăcile retezate şi puse în faţă formau un pat pe care lanţurile aderau bine.

Chiar şi pădurea era mai puţin deasă, şi santinelele nu întrezăriră nici un monstru prin împrejurimi. Sigur, mai erau lilari şi şerpi, dar ha-bitaclurile reprezentau o protecţie eficace.

Dintr-o dată, moralul le reveni. Unii începură să fredoneze, alţii îşi reluară interminabilele partide de zaruri.

Byrag prindea regulat o emisie de radio locală şi, datorită lui Yghur, care înţelegea rychniana, mercenarii aflară veşti, nu foarte interesante, dar nu mai erau rupţi de restul lumii.

Începeau chiar să aprecieze puţin cam stridenta muzică locală Dintr-o dată, rychnienii căpătară în ochii lor un aspect de fiinţe civilizate. De aici până la a-şi spune că, dacă ar fi fost făcuţi prizonieri, n-ar fi riscat decât câteva luni de închisoare, nu era decât un pas. La o reflecţie serioasă, această soluţie ar fi, de departe, preferabilă unei morţi cumplite în ghearele vreunui monstru.

Dervhax era interesat şi el de informaţiile difuzate, dar dintr-un alt motiv. Fusese reperată coloana? Fusese găsită fiica lui Fairchild? Din păcate, în aceste două privinţe, nu putu să afle nimic, ceea ce, la urma urmei, nu era deloc surprinzător.

Terral, la rândul lui, îşi admira din ce în ce mai mult şeful. Metisul reuşise o dată în plus să redreseze o situaţie în mare măsură compromisă, şi expediţia, în ciuda întorsăturilor periculoase suferite, continua să meargă mai departe.

După-amiaza fu presărată cu incidente diverse. Un cuplu de olopi fu ucis cu laserul şi un ycerops fu cât pe ce să le surprindă pe santinele şi să mai strice un camion. Din fericire, Von Nagel îl observă la timp şi îl omorî cu un glonţ între ochi.

Timpul era în continuare frumos şi solul permitea cu uşurinţă înaintarea. Atunci când se lăsă noaptea, convoiul parcursese aproape tot atâta drum ca în cazul în care camioanele ar mai fi dispus de pneuri.

La un moment dat, Dervhax le împărţi oamenilor o porţie din lichiorul lor preferat şi seara se sfârşi într-o euforie totală.

Totuşi maiorul îi luă de-o parte pe Von Nagel şi pe Terral şi le mărturisi cu sinceritate:

— La drept vorbind, habar n-am ce-o să găsim la locul de amplasare al minei. Daca rychnienii au pus mâna pe materiale, nu ne vom putea întoarce şi nu ne va mai rămâne decât să ne predăm.

— Ştiam chestia asta, încuviinţă căpitanul. E o partidă de pocher. Eu sunt de părere să încercăm să dăm lovitura. La urma urmei, am venit aici ca să punem Jaba pe nişte lovele şi, chiar dacă nu găsim fata, Fair-child ne va plăti! în schimb, dacă nu mergem până la capăt, îl cunosc, nu ne va da nici o surcică.

— Dar crezi că mai poate fi în viaţă? exclamă Terral. Dacă baza a fost atacată de fiare sălbatice, cu siguranţă toţi au fost ucişi! Acum ştim şi noi câte ceva despre asta...

— M-am gândit la această eventualitate, suspină Dervhax. E puţin probabilă. Prospectorii erau perfect înarmaţi şi cunoşteau fauna locală. De altfel, monştrii nu părăsesc pădurea. Mina se află pe teren deschis, de aceea Fairchild crede că e posibil ca fiica sa să fi supravieţuit.

— Atunci ce s-a întâmplat? Au fost loviţi de o epidemie?

— Nu prea cred, Daneka era acolo tocmai pentru a-i îngriji pe bolnavi. Dispunea de toate medicamentele necesare, răspunse maiorul.

— Totuşi li s-a întâmplat ceva, mormăi locotenentul, o dată ce nimeni nu are veşti despre ei.

— Ei bine, măcar o dată Dervhax gândeşte la fel ca mine, interveni Von Nagel. Putem presupune că au fost atacaţi de diini. Dar este puţin probabil, căci aceste creaturi nu părăsesc deloc peşterile lor. E, fără îndoială o chestie de lovele la mijloc. Responsabilii sunt, fără doar şi poate, chiar rychnienii. Au vrut să recupereze acest abataj, care se dovedea foarte rentabil.

— Posibil! Numai s-o fi putut pune prospectorii la adăpost pe Daneka! Era foarte îndrăgită, şi cu siguranţă că au făcut tot ce-au putut ca s-o salveze.

— Înţeleg acum de ce nu ţin rychnienii să ne vadă apărând acolo, aprobă Terral zâmbind. La urma urmei, poate că ai dreptate. E posibil să o găsim vie... În aceste condiţii, nici vorbă să renunţăm!

Cu această concluzie optimistă, toţi merseră să se culce. Nici de această dată maiorul nu dormi deloc, Nu vroia să ia somnifere şi o mie de gânduri i se învârteau prin cap.

Mai întâi, diinii. Nu-i atacaseră pe mercenari când aceştia erau la cheremul lor, şi totuşi nimeni nu păstrase nici cea mai mică amintire despre ceea ce se petrecuse în acea noapte...

Toţi fuseseră supuşi unei stranii hipnoze.

Poate că diinii nu erau animaţi de intenţii rele în ceea ce-i priveşte pe oameni. În definitiv, nimeni nu cunoştea această rasă ciudată.

Apoi, se gândi la Von Nagel. Era un tip ciudat La început se comportase ca o brută în privinţa lui Byrag, şi acum îl lăsa în pace. Totuşi nu era genul de om care să-şi uite ranchiuna şi, cu siguranţă, nu-l avea pe şeful lui la inimă! La urma urmei, nu era idiot şi poate că-şi dăduse seama că era mai bine să fie uniţi în faţa pericolului. În orice caz, Von Nagel părea pornit să ducă această misiune la bun sfârşit pentru a-şi încasa prima, ce altceva să-i ceri?

În sfârşit mai erau mercenarii…

Jegosi, zdrenţăroşi, la capătul puterilor, rezistau totuşi şi aveau încredere în şeful lor. Cel puţin, în momentele de faţă.. Cel mai mic accident risca să repună totul în discuţie.

În total, aproape şaizeci de kilometri fuseseră parcurşi, în curând terenul urma să devină mai bun, şi în patru zile, cu puţin noroc, mina se va vedea. Va trebui atunci să fie de două ori mai precauţi, căci, dacă rychnienii reluaseră exploatarea pe cont propriu, probabil că supravegheau împrejurimile.

Datorită oboselii, metisul dormi totuşi câteva ore. Se trezi o dată cu zorile şi contemplă un spectacol miraculos.

De această dată, ca pentru a-şi cere iertare, pădurea se împodobea cu tot ceea ce avea mai seducător. Nenumărate orhidee întâmpinau lumina zilei desfăcându-şî corolele multicolore. La fel ca semenele lor de pe Pământ probabil că erau polenizate de către insecte; florile lor, pentru a le atrage, aveau, prin urmare, aspectul unor albine, sau chiar al unor fluturi.

Turcoazul se amesteca cu purpuriul şi cu portocaliul pentru a alcătui o paletă inimitabilă. Catifeaua petalelor, micile picături de rouă care scânteiau ca tot atâtea diamante îi făcură pe mercenari să uite, pentru o clipă, amara lor soartă. Dar trebuiră să se smulgă acestei viziuni para-disiace. Era necesar încă să parcurgă distanţa zilnica, căci altfel orice speranţă de întoarcere era pierdută.

Motoarele fură deci pornite şi coloana se afundă în continuare pe sub frunzişuri.

Ziua aceasta începuse sub auspicii fericite şi mercenarii erau mai destinşi. Terenul urca într-o pantă uşoară, copacii deveneau mai puţin deşi şi lanţurile muşcau bine din pământul mai tare.

Santinelele nu avură de ce să intervină. Câţiva ocidomuşi fură zăriţi, dar se grăbiră să fugă fără să-i atace.

Un crenec mare, deranjat în toiul siestei, fu spintecat de un glonţ atomic trimis de Yghur, înainte de a putea să-şi emită raza distructivă.

În concluzie, totul mergea spre mai bine.

Atunci când Byrag comunică poziţia, la prânz, Dervhax constată cu satisfacţie că media prevăzută fusese net depăşită.

Totuşi o nouă ameninţare urma să se concretizeze în curând. Mina nu se afla prea departe şi nu trebuiau să rişte să fie reperaţi de rych-nieni.

Maiorul interzise deci folosirea proiectilelor atomice, a căror deflagraţie putea fi auzită de departe. Îi ordonă, de asemenea, lui Byrag să urmărească diversele frecvenţe folosite de autohtoni pe distanţă scurtă, în ceea ce-l priveşte pe Terral, pentru prima dată de la plecare, se aşeză în faţa ecranului radar pentru a supraveghea văzduhul.

Într-adevăr, rămurişurile mai putin dese nu mai acopereau camioanele cu o mantie impenetrabilă şi era posibil ca un aparat de zbor să patruleze prin vecinătate.

Seara sosi fără altă alarmă şi tabăra fu stabilită aproape de un râuleţ care cobora repede pantele munţilor învecinaţi.

Yghur, a cărui vedere era pătrunzătoare, fu însărcinat să se caţere pe teul dintre copaci, al cărui trunchi masiv se avânta la patruzeci de metri asupra solului.

Byrag; însoţea, pentru a-l proteja.

Amân&h examinară cu atenţie fiecare cracă înainte de a se sprijini pe ea. Ceea cete prinse bine, pentru că găsiră doi şerpi mari care pândeau un cuib plin cu ouă rozalii.

Yghur îi ucise cu sabia de tăiat lemne.

Apoi, căţărătorii fora urabuizaţi de nişte kalgoşi, care încercară să-i hipnotizeze.

Von Nagel, cu îndemânarea sa obişnuită, îi doborî pe noii agresori cu laserul. Dervhax îi aruncă o privire uimită. Într-adevăr, căpitanul se schimbase mult!

Acum le lua apărarea extraterestrilor pe care-i ura – de-a dreptul incredibil...

În sfârşit, cianantropul ajunse în vârf, care se ridica maiestuos deasupra copacilor din preajmă. Îşi scoase din teacă amplificatorul fotonic şi examină munţii încă iluminaţi de soarele la asfinţit apoi făcu un tur complet de orizont şi coborî, împreună cu tovarăşul său, de la postul de observaţie.

Aducea veşti excelente. Obiectivul coloanei nu era mai departe de vreo zece kilometri.

Instalaţiile minei nu erau vizibile, însă sergentul zărise farurile maşinilor în mişcare.

Pe celălalt mal, terenul părea practicabil. Vegetaţia mărăcinoasă nu prezenta vreun inconvenient important şi era destul de stufoasă pentru a camufla camioanele.

Mercenarii se apropiau de ţelul lor!

Dervhax avusese dreptate să persiste în ceea ce întreprinsese. Acum urmau să se înfrunte cu probleme cu care erau obişnuiţi. Trebuiau să fie circumspecţi în privinţa rychnienilor, dar nu le era frică de aceşti autohtoni cu gesturi lente.

În timp ce oamenii săi cinau, discutând cu vioiciune, maiorul, din nou, le împărtăşi planurile sale ofiţerilor.

— De data asta, declară el, aproape că am câştigat partida! Mâine o să construim un pod. Prefer, cei drept, să dispunem de un mijloc de retragere rapidă în cazul în care va trebui să ne luptăm cu rychnienii. O dată ajunşi în pădure, vor avea destule de făcut în privinţa monştrilor încât să ne lase în pace. Apoi, va trebui să profităm la maximum de teren pentru a înainta cât mai repede.

— Nu te temi să nu ne repereze camioanele? se interesă Von Nagel. Va trebui, în cele din urmă, să ne apropiem de ei pe jos. Mina probabil că este înconjurată de dispozitive de protecţie.

— Vom lăsa vehiculele la cinci kilometri depărtare de mină şi vom cerceta fortificaţiile lor pe jos. După părerea mea, probabil nu se aşteaptă la un atac dinspre pădure. Crenecii şi alte lighioane nu se avântă niciodată în loc deschis.

— Şi dacă e imposibil să ne apropiem de instalaţii? obiectă Terral. Cum ne vom procura roţile de schimb?

— Totul depinde de supravegherea santinelelor. Vom vedea la faţa locului. Daca baza nu e luminată de proiectoare, o să trimitem un comando în timpul nopţii.

— Ce spui?! Mi se pare că uiţi care este principalul nostru obiectiv! exclamă Von Nagel. Cum o să aflăm dacă Daneka este încă în viaţă?

— E prea devreme să răspund la asta. Ne vom gândi atunci când vom dispune de mai multe informaţii. Cel mai bun mijloc ar fi să capturăm un rychnian. Yghur le cunoaşte limba, iar tu, cred eu, vei şti cum să-l faci să vorbească...

— Poţi conta pe mine, scrâşni căpitanul, cu un zâmbet crud pe buze. Nimeni n-a rezistat vreodată la mijloacele mele de seducţie!

Cu aceasta, toţi se duseră să se culce în camioane.

Putură să se odihnească până în zori, ceea ce fu o binefacere de nepreţuit, după încercările prin care trecuseră. Cu siguranţă, expediţia părea, în sfârşit, să se bucure de noroc!

Dimineaţa devreme, mercenarii doborâră cu laserul doi copaci mari care creşteau pe malul râului. Trunchiurile erau destul de robuste pentru a suporta un camion.

Dervhax ordonă să li se lase cât mai mult frunziş, ca să nu atragă atenţia unor eventuali observatori. Dispuseră butuci de-a curmezişul, astfel încât să formeze un loc de trecere comod.

Vehiculele fură, atunci, împodobite cu crengi şi, unul după celălalt, se angajară pe pasarelă.

Yghur observă cu atenţie locul de amplasare a podului, ca să-l regăsească uşor la întoarcere, şi coloana se năpusti înspre mină într-un mod incredibil, cu aproape douăzeci de kilometri pe oră. Toate recordurile de viteză fuseseră spulberate!

În timpul opririi pentru prânz, Dervhax făcu el însuşi o nouă observaţie. Constată că mercenarii se vor afla, seara, chiar la cinci kilometri depărtare de obiectivul lor. Mina se vedea clar. Şuvoaie de apă alimentau bacurile în care cristalele erau supuse unei prime spălări. Mineralul extras din măruntaiele pământului erau urcate de tractoare. Locuinţele erau cuibărite în partea de jos, de unde pleca un drum bine întreţinut. Pe partea sa dreaptă se afla un teren de aterizare care permitea accesul pentru transporturi de tonaj mediu.

În acest loc fuseseră construite terase.

În schimb, pe partea dinspre pădure, nici o apărare vizibilă. Ceea ce confirma previziunile metisului.

Mişcarea de du-te-vino a vehiculelor arăta că erau conduse de rych-nieni. O încetineală înţeleaptă le domina deplasările. Dacă existau oameni în tabără, aceştia nu participau la lucrările de extracţie.

Toate astea erau foarte interesante, dar, cum atrăsese atenţia Von Nagel, nu aduceau nimic nou cu privire la dispărută. Important era, înainte de toate, să se repună camioanele în stare de funcţionare, astfel încât să-şi permită, dacă va fi cazul, o retragere rapidă.

Dervhax îşi reluă, aşadar, observaţiile, căutând amplasamentul depozitului de materiale, care va fi primul obiectiv. Nu dură mult până să-l distingă, puţin mai jos. Din nefericire, îi fu imposibil să determine dacă existau acolo vehicule vechi care ar fi putut să aparţină prospectorilor pământeni.

Maiorul cobori din punctul său de observaţie şi le împărtăşi ofiţerilor săi ceea ce văzuse.

Toţi căzură de acord. Trebuiau să se apropie cât mai mult posibil de tabără şi, la noapte, să încerce să facă rost de nişte roţi. Totuşi Von Nagel sugeră să se trimită două comandouri, pentru că astfel s-ar câştiga timp.

Dervhax ar fi la comanda primului, iar el, la a celui de-al doilea. Metisul, în ciuda schimbării bruşte a căpitanului, nu vroia să-l lase singur. I-l dădu ca adjunct pe Terral, care acceptă fără mare entuziasm.

Von Nagel fu însărcinat să facă rost de material, în timp ce şeful său urma să încerce să captureze un rychnian. În cazul în care apăreau probleme, podul de pe râu urma să fie punctul de adunare.

După-amiaza fu consacrată unor pregătiri febrile. Fiecare mercenar îşi verifică armele. La căderea nopţii, toţi merseră să se odihnească pentru că ziua următoare era decisivă.

Pentru prima dată de la plecare, maiorul putea să se felicite. În ciuda dificultăţilor de toate felurile, expediţia ajunsese la destinaţie.

Dimineaţa celei de-a opta zile fu marcată de ploi diluviene. Asta le convenea mercenarilor, care îşi parcară vehiculele nu prea departe de rnină, fără să fie zăriţi.

În zori, Dervhax, Yghur şi alţi doi mercenari, îmbrăcaţi în combine-zoanele lor de camuflaj, începură să se apropie cu prudenţă. Ia rândul lor, Von Nagel, Terral şi doi soldaţi o luară în direcţia depozitului de materiale.

Totul se petrecu cum nu se poate mai bine.

Metisul merse pe lângă un şanţ pe jumătate umplut cu apă, mărginit de ierburi înalte, care îl duse până la sistemul exterior de apărare, o simplă reţea de fire electrificate plasate acolo pentru a da alarma în cazul în care vreun monstru apărea din pădure. Nici o problemă pentru comando. Cei patru mercenari, târându-se pe burtă, săpară o tranşee şi trecură pe sub fire fără să fie zăriţi.

O dată depăşit acest obstacol, se aflau în tabără. Câţiva rychnieni se ocupau de diversele lor treburi, cu încetineala lor obişnuită. Puneau în mişcare tractoare, în timp ce nişte muncitori posaci se aşezau într-un camion, pentru a se duce la mina situată mai sus, pe faleze.

Un supraveghetor înarmat, încotoşmănat într-o mantie mare îmblănita, îi îmboldea să se grăbească. În sfârşit, toţi fură gata şi rychnianul rămase singur. Privi o clipă camioanele îndepărtându-se, apoi căscă şi se îndreptă spre barăci cu aerul satisfăcut al cuiva care va putea s-o ducă de minune, la adăpost, în timp ce tovarăşii săi începeau o zi grea de muncă.

Dervhax şi mercenarii săi, culcaţi în spatele unei tufe de mărăcini, îl lăsară să se apropie, apoi maiorul îi făcu un semn lui Yghur. Acesta scoase un pistol, ţinti cu grijă şi trase.

Rychnianul îşi duse mâna la obraz. O săgeată scurtă tocmai i se înfipsese în faţă. O smulse, se uită la ea şi apoi căzu, adormit pentru ceva timp.

Cei doi mercenari, acoperiţi de ofiţeri, se duseră să-l ia, apoi se întoarseră în adăpostul lor din şanţ

Toată afacerea, care mersese ca pe roate, nu durase decât câteva minute. Toţi o luară din nou înspre camioane, fără să se fi dat alarma.

O dată ajunşi la adăpost, Yghur îi injecta un antidot prizonierului lor, care se trezi peste câteva minute, privindu-i pe pământeni cu un aer buimac. Cu siguranţă, nici vorbă să se aştepte la prezenţa lor prin împrejurimi. Aspectul lor sălbatic şi hirsut părea să-i stârnească o groază cumplită.

Sergentul începu imediat interogatoriul, îşi scoase pumnalul, i-l puse sub ochi rychnianului şi mormăi cu un aer feroce:

— Ascultă-mă cu atenţie, derbedeule. Ştim că i-aţi înşirat poveşti comisiei de anchetă. Aţi atacat mina asta ca s-o exploataţi pe cont propriu! Ce s-a întâmplat cu pământenii de acolo? Nu-mi spune gogoşi, că-ţi tai nasul, şi apoi şi urechile.

Epiderma verzuie a rychnianului se făcu galbenă şi ochii săi globu-loşi, fără pleoape, îi ieşiră din orbite.

— Fie-vă milă, gemu el. Eu n-am participat la atacul ăsta. Nu sunt decât un simplu supraveghetor. Când am ajuns eu aici, nu mai era nici un pământean!

— Totuşi, doar nu s-au evaporat, mormăi sergentul, apropiind lama oţelită de apendicele nazal al autohtonului.

— După ceea ce mi s-a spus, s-au luptat vitejeşte. Se fortificaseră acolo sus, la intrarea în tuneluri, ca şi cum aşteptau atacul nostru. A trebuit să fie gazaţi ca să-şi abandoneze poziţia. Au murit toţi.

— Era şi o femeie printre ei?

— Nu, bolborosi supraveghetorul. Nici o femeie. Cel puţin, eu n-am auzit vorbindu-se despre ea!

Yghur îşi consultă şeful din priviri.

Dervhax se gândea. După câte se pare, minerii prinseseră de veste despre atac şi o adăpostiseră pe Daneka înainte de sosirea rychnieni-lor, dar unde?

— Intreabă-l dacă e posibil ca un aparat de zbor sau un vehicul să fi fugit

Sergentul îi transmise întrebarea.

— Nu, mina era survolată de astronave şi era încercuită. N-a putut scăpa nimeni.

— Şi de ce vă doreaţi mina asta? Rychnianul îi aruncă o privire plină de ură.

— Nu vrem să fim exploataţi de străini. Bogăţiile noastre ne aparţin. Nu vom lăsa pe nimeni să ni le fure, cum aţi făcut-o deja pe atâtea alte planete!

Explicaţia stătea în picioare, dar ea nu lămurea totuşi problema cea mai importantă. Prizonierul habar n-avea de existenţa Danekăi.

— Să presupunem că ai vrea să te ascunzi, reluă Yghur. Unde te-ai duce?

Rychnianul păru uimit şi orăcăi:

— Nu ştiu... În munţi, fără îndoială nimeni nu se duce acolo. Pădurea este foarte periculoasă şi câmpia – prea bine supravegheată.

— Ne pierdem vremea de pomană! i-o reteză Dervhax. Tipul ăsta nu ştie nimic; ucide-l.0 să merg să fac un tur pe-acolo, voi, ceilalţi, rămâneţi la adăpost Von Nagel ar trebui să apaiă. De cum soseşte, ajutaţi-l să transporte roţile, dacă a făcut rost de ele. Hai, Yghur, trebuie să ne întoarcem înainte să se facă noapte... Byrag va comanda în lipsa mea; în caz de alarmă, retrageţi-vă. Punctul de adunare: podul de pe râu.

Spunând aceste cuvinte, metisul se strecură ca o umbră printre tufişuri, urmat de sergent, care supraveghea cu atenţie împrejurimile.

În curând, cei doi mercenari dispărură, în timp ce ploaia cădea şi mai deasă...

Sus de tot, printre rafale, culmile stâncoase semănau cu nişte demoni. Cum ar fi putut supravieţui o femeie în acest loc pustiu?

Totuşi, oricât de mici ar fi fost şansele, Dervhax se hotărâse să fie cu inima împăcată.

Capitolul 72

Peisajul se irizează straniu, opal însufleţit. Toate obiectele se estompează, deodată diafane. Prin blindajele de oţel, ochii măriti ai nefericiţilor zăreau hora nebună a diinilor.

Mercenarii, hipnotizaţi de acest spectacol, îşi pierdură orice dram de voinţă. Asemenea unor zombi, părăsiră camioanele, unde erau la adăpost, mergând drept înspre aurele evanescente.

Acestea îi înconjurau pe pământeni, asemenea unor spiriduşi care dansează în stepă, sub clar de lună.

Oamenii încă nu reacţionau.

Atunci, hora se deplasă încet, îndreptându-se înspre munte. Ţepeni şi stângaci, oamenii, subjugaţi, urmau această mişcare. Uneori se împiedicau de vreun obstacol, căci ochii lor rămâneau fixaţi asupra licuricilor care se roteau fără încetare.

Acum, diinii se regrupaseră, siluetele lor luminoase de-abia atingeau solul. Cortegiul fantomatic înainta înspre peşteri. Găurile lor întunecate contrastau cu stâncile luminate cu zgârcenie de un satelit al Rychnei, a cărui faţă rotundă părea să schiţeze un zâmbet complice.

După câte se pare, această rasă ciudată nu suporta lumina zilei, ale-gându-şi pentru zbenguieli nopţile senine, în timpul cărora toţi rătăceau pe colină în căutarea fiinţelor dezorientate, pe care diinii le subjugau prin farmecele lor.

Cum ajunseseră pe această planetă aceste fiinţe, atât de diferite de oameni?

Rychnienii civilizaţi nu ştiau de ele. Până atunci, diinii nu încercaseră să le invadeze oraşele. Doar triburile îăzleţe ce trăiau la marginea pădurii le ştiau de frică. Nefericiţii evitau munţii blestemaţi ca pe ciumă, pitin-du-se în colibele lor în nopţile cu lună plină. Preoţii lor ofereau periodic ca sacrificiu, periculoşilor lor vecini, rebelii condamnaţi pentru vreun delict, îi legau de o stâncă şi diinii veneau să-i ia în primire.

Astfel, diafanele creaturi îi lăsau în pace pe aceşti sărmani sălbatici.

Mercenarii, din păcate, nu ştiau nimic de toate astea, căci altfel ar fi evitat muntele bântuit. Soarta vroise ca ei să-şi stabilească aici tabăra, şi acum erau prizonieri ai acestei rase de temut.

În scurt timp, cortegiul ajunse la gura grotelor.

Diinii intrară, iar oamenii erau încă în spatele lor, docili. Solul cobora într-o pantă blândă, doar slaba lumină împrăştiată de diini străpungea penumbra.

Pentru o perioadă de timp imposibil de determinat, mercenarii se supuseră inconştient stăpânilor lor. Temperatura scăzu şi picaturile de apă care ţâşneau din boite făceau solul alunecos.

Ajunseră astfel la intrarea într-o peşteră gigantică, în care nenumărate stalactite şi stalagmite se uneau în coloane titanice de o nuanţă ivo-rie, bătând uneori înspre ocru.

Toţi se strecurară în labirintul acestei catedrale marmoreene, insensibili la splendoarea priveliştii. Atunci când mercenarii fură abandonaţi într-o grotă de mici dimensiuni, nu ar fi fost în stare să găsească drumul de întoarcere.

Diinii dispărură atunci în meandrele împărăţiei lor. Pământenii rămaseră singuri, statui fragile înălţate sub lumina rece a miceliilor.

Toţi rămaseră încremeniţi pentru mai mult timp.

Yghur fu primul care-şi reveni din toropeală. Cianantropul, îngheţat până-n măduva oaselor, avea frisoane: metabolismul său cerea, într-adevăr, un minimum de raze solare, care îi permiteau să sintetizeze unele glucide. Pentru el, această peşteră reprezenta infernul însuşi.

Dervhax fu cel de-al doilea care îşi reveni în simţiri, apoi toţi ceilalţi mercenari se scuturară ca şi cum ar fi ieşit din baie, privind împrejur cu uimire.

— Pe o mie de comete! Unde suntem? scrâşni Terral.

— Într-o grotă, după câte se pare, îi răspunse cu seninătate şeful lui. -Văd şi eu asta! orăcăi Von Nagel, dar cum am ajuns aici? Nu-mi

amintesc nimic...

— Şi diinii? Dansau în jurul camioanelor. Am fost hipnotizaţi şi aduşi aici!

— Domnule maior, nu suntem singuri! le atrase atunci atenţia Yghur, mai sunt nişte rychnieni, unii sălbatici şi unii civilizaţi.

— A.. Poate că vor fi în stare să ne lămurească.. Pune-le nişte întrebări. Sergentul schimbă câteva fraze cu autohtonii şi rezumă:

— Nu ştiu mai multe luc’u’i decât noi, doa’ că aceste c’eatu’i vin pe’io-dic să se înf’upte din influxul lo’ psi. După şase sau şapte şedinţe dint’-astea, mo’.

— Cel puţin, avem habar despre ceea ce ne aşteaptă! bombăni Terral cu o voce pierdută. Cam nasol, am scăpat din atâtea pericole ca să sfârşim în gaura asta...

— Să nu disperăm! exclamă maiorul. Aveţi arme?

— Pistoale, câteva grenade, răspunse Von Nagel după un scurt inventar. La ce bun, o dată ce creaturilor ăstora ciudate puţin le pasă de ele!

— Întreabă-i pe rychnieni dacă există vreo ieşire din grotele astea, îi ordonă Dervhax sergentului.

— Mai multe, doa’ că nimeni nu cunoaşte d’umul! răspunse el, după ce îi consultase pe ceilalţi prizonieri.

— Asta e un detaliu fără importanţă. So ştergem, înainte ca gazdele noastre să vină să-şi ia o mică gustare, spuse rânjind metisul.

— Eşti într-o doagă? explodă căpitanul. E imposibil s-o scoatem la capăt prin toate galeriile astea.

— Ba nu! O să ne ajute Diablo.

Spunând aceste cuvinte, maiorul scoase un uşor fluierat şi gângania apăru dintr-un colţ întunecat, pentru a i se aşeza pe umăr.

— Bun! Să nu pierdem vremea! Rychnienii vin cu noi? Sergentul îi întrebă, apoi clătină din cap în semn de negaţie. -Au înce’cat deja... da’ diinii i-au p’ins; şi apoi, sunt epuizaţi.

— Cum vor! înainte de a pleca, întreabă-i dacă ştiu de ce au atacat compatrioţii lor mina. Întreabă-i şi dacă au capturat vreo pământeană.

De astă dată, conversaţia dură mai mult timp. În sfârşit, sergentul traduse:

— Au pă’ut mai cu’ând uimiţi de faptul că ştiţi de asta. Mine’ii s-au ‘efugiat în gale’ii şi ‘ychnienilor le-a fost al d’acu’ de g”eu să-i facă să iasă de acolo. Au fost omo’âţi toţi, şi nu e’a nici o femeie p’int’ e ei, sunt foa’te sigu’i!

— Presupunând că spun adevărul, Daneka ar fi fost deci pusă la adăpost de către compatrioţii ei... Bine, acum, că ştim despre ce-i vorba, să plecăm.

Dervhax intră cu un pas hotărât într-unui din orificiile care dădeau în grotă. Diablo zburătăcea la ceva distanţă de el,

arătându-i drumul; ceilalţi îi urmau, aruncând priviri neliniştite în spatele lor.

Dar diinii nu se ocupară absolut deloc de ei. Rămâneau invizibili. Cu siguranţă, erau convinşi că prizonierii lor nu vor putea ajunge prea departe.

Pentru o perioadă de timp, galeria rămase aproape orizontală, apoi prezentă o pantă abruptă.

— Ia vezi, mormăi Von Nagel, că nu ne îndreptăm înspre suprafaţă!

— Nu! Im Diablo îi e o frică grozavă de diini. Deocamdată ne îndepărtăm de ei. În orice caz, nici nu poate fi vorba să ieşim pe acelaşi drum; probabil că este supravegheat

Căpitanul nu răspunse.

Înaintarea era încă destul de uşoară, pentru că miceliile fluorescente luminau tunelul. Din nefericire, nu dură mult şi dispărură.

Mercenarii trebuiră atunci să folosească una dintre torţele electrice pe care le aveau.

După o jumătate de oră de mers, se opriră în faţa unui perete stâncos. Acolo se deschideau trei drumuri strâmte. Diablo intră fără să ezite în cel din dreapta Fugarii îl urmară. Înaintară în patru labe pentru câtva timp.

Un uşor curent de aer arăta că tunelul comunica probabil, cu o peşteră.

Umiditatea se prelingea din pereţi şi o rigolă de apă îngheţată curgea pe fundul strâmtului tunel. În curând, mercenarii intrară până la brâu în pârâiaşul care curgea fremătând înspre adâncimi. În ciuda combinezoanelor, frigul era pătrunzător şi oamenilor le clănţăneau dinţii în gură Doi mercenari îl sprijineau pe Yghur, care era pe jumătate leşinat

Diablo zbura la nivelul apei. În curând, n-ar mai fi fost loc suficient pentru asta. Totuşi îşi continua încă înaintarea.

Un zgomot de cascadă se făcu în curând auzit. Mercenarii ieşiră atunci într-o grotă destul de mare. În centrul său scânteia un mic lac cu ape transparente.

Diablo, fără cea mai mică ezitare, se îndreptă înspre el, apoi îl traversă pentru a se îndrepta înspre peretele opus.

Din nefericire, fugarii, spre deosebire de el, nu aveau aripi. Trebuiră să ocolească obstacolul, escaladând cu greu stalagmitele alunecoase.

De două ori, un om căzu în apă şi trebuiră să-l pescuiască, nu fără dificultate.

Totuşi micul grup sfârşi prin a ajunge la ţelul său.

Acolo, între două coloane ciclopice, se deschidea un alt tunel. În întregime uscat, acesta.

Mercenarii intrară în el şi merseră fără să sufle vreun cuvinţel. Oboseala se făcea simţită. Aveau câteva arme, torţe prinse la centură, nici cea mai mică raţie de alimente. Apa, în schimb, nu lipsise până atunci, din contră...

Noua galerie urca uşor înspre suprafaţă ceea ce le dădu puţin curaj oamenilor epuizaţi. Diablo, neobosit zbura în continuare cu câţiva metri în faţă, fără a arăta cea mai mică ezitare.

Cu siguranţă se îndrepta spre o ieşire, însă Dervhax ar fi dat orice pentru a afla unde dădea aceasta. Într-adevăr, dacă mercenarii s-ar fi trezit din nou în miezul pădurii, monştrilor nu le-ar fi luat mult să-i lichideze până la ultimul. De altfel, recuperarea camioanelor devenea mai mult decât problematică...

În ansamblu, situaţia era mai curând delicată. Totuşi metisul avea obiceiul să claseze problemele. Pentru moment trebuiau să scape de aceste fiinţe necunoscute, apoi, se va mai gândi.

În acest univers izolat de suprafaţă, era imposibil de ştiut dacă era noapte sau zi; ceasurile arătau că aproape douăzeci şi patru de ore se scurseseră de la capturarea lor, dar, dată fiind perioada în care mercenarii fuseseră inconştienţi, putea la fel de bine să fie vorba despre două zile, sau chiar trei.

Cu înverşunare, oamenii îşi continuau înaintarea. Unii sufereau de crampe, alţii se răniseră de asperităţile stâncilor, dar nici unul nu se plângea.

Maiorul însuşi, în ciuda rezistenţei sale proverbiale, începea să se simtă epuizat În spatele lui, Von Nagel mergea strângând din dinţi. Toţi aveau aceeaşi dorinţă: să se îndepărteze cât mai mult posibil de cei care-i răpiseră.

Dervhax, pentru prima dată, se simţea complet neputincios. Te poţi bate cu fiare sălbatice, te poţi lupta cu adversari superiori ca număr, dar aceşti diini invulnerabili îşi băteau joc de oameni.

Cum puteau rychnienii să coabiteze cu asemenea creaturi periculoase? Cum se făcea că diinii nu-i înlăturaseră de mai multă vreme?

Pentru aceasta, exista o singură explicaţie: aceste fiinţe diafane trebuie să fi sosit de curând. De altfel, prospectorii şi cei care descoperiseră această planetă nu amintiseră niciodată de ele.

Diinii trebuie să fi apărut la puţin timp după ce pământenii obţinuseră o concesiune. Apoi rychnienii aflaseră de existenţa diinilor. După aceea îi atacaseră pe pământeni pentru a pune mâna pe bogatul zăcământ de germaniu. Nu exista cumva o legătură între cele două evenimente?

Era imposibil de aflat, deocamdată dar ar fi trebuit să fie examinată amănunţit această problemă. Poate că rychnienii aveau nevoie de cantităţi mari din acest metal pentru a lupta împotriva unor invadatori, de altfel, mai periculoşi decât pământenii.

Un nou obstacol puse capăt reflecţiilor maiorului: tunelul dădea direct într-un puţ vertical. Diablo, la câţiva metri deasupra capului său, îl invita să-l urmeze.

— Ei bine, o să fie amuzant orăcăi Von Nagel. Nu avem nici măcar nişte frânghie, ca să ne asigurăm în timpul escaladei...

— Îhî... întări Terral, dacă ne rupem gâtul, o să ni-l rupem de-a binelea. Sper că nu va trebui să ne căţărăm prea mult timp, că mie mi s-a făcut lehamite!

— Degeaba bombănim! i-o reteză Dervhax, trebuie să urcăm, Diablo, este clar.

— Pe el îl doare-n fund, protestă un mercenar, poate să zboare! Noi, ceilalţi, nu mai suntem în stare de nimic!

— Ei bine, odihniţi-vă puţin în timp ce eu o să mă duc să văd dacă hornul ăsta e practicabil, răspunse maiorul.

— Vin cu tine, mormăi Von Nagel, s-ar putea să ai nevoie de mine. O să leg o torţă de centura mea, ca să-ţi fac lumină dedesubt; o să distingi mai uşor asperităţile.

Cei doi oameni începură escalada.

Îngustimea hornului permitea sprijinirea cu picioarele de cele două părţi ale stâncii.

Metisul nu păstră decât o amintire destul de vagă despre această ascensiune, îşi asigura un punct de sprijin cu o mână cu un picior, apoi reîncepea de la capăt, la nesfârşit

Fidelul său tovarăş zbura pe deasupra capului său, ca pentru a-l încuraja.

În spate, Von Nagel, răsuflând ca o focă, îl urma, de bine – de rău, pe maior.

În sfârşit, o falie destul de mare apăru pe partea dreaptă şi Diablo intră în ea Cei doi oameni, epuizaţi, se strecurară înăuntru şi putură, în cele din urmă, să se odihnească.

De jos urcă vocea îndepărtată a lui Terral:

— Totul e bine, domnule maior?

— E O.Kl Suntem pe un ieşind. Puteţi să veniţi; noi o să vă facem lumină.

Unul după celălalt, mercenarii începură escalada. În ciuda forţei lor, le fu foarte greu să ajungă la şeful lor. Mai mulţi dintre ei, în special Yghur, erau atât de epuizaţi, încât trebuiră să confecţioneze un cablu improvizat din centuri şi să-i ridice pe ultimii metri. În cele din urmă, toţi se adunară în falie.

De astă dată, nici nu putea fi vorba să-şi continue înaintarea; erau incapabili de cel mai mic efort şi, în ciuda fricii lor de diini, mercenarii, întinzându-se de bine de rău, strânşi unii lângă ceilalţi, căzură într-un somn fără vise.

Diablo veni să se cuibărească la pieptul stăpânului său, căutând puţină căldură Şi el părea la capătul puterilor, incapabil să zboare.

Dervhax, extenuat, nu avu puterea să facă de gardă Nu mai avea putere nici să gândească. Evenimentele din ultimele zile îl dărâmaseră. Din fericire pentru el, nu ştia că temnicerii lor decalaseră expediţia în trei universuri paralele, căci altfel ar fi pierdut orice speranţă de a ieşi viu din această incredibilă aventură şi de a ajunge, într-o bună zi, din nou pe planeta lui.

Din fericire, diinii pierduseră urma fugarilor şi nimeni nu veni să le tulbure odihna. Dormiră ore în şir şi se treziră deşelaţi, dar odihniţi.

Băură din apa limpede care izvora din bolţi şi îl urmară pe Diablo, care se grăbea să părăsească acest loc pentru a se înfrupta din insectele sale preferate. El, măcar, îşi potolise puţin foamea înghiţind câteva izo-pode cavernicole. Pe când mercenarii aveau burta goală...

Lăsând în spatele lor hornul, intrară într-un tunel destul de larg, în care puteau să stea în picioare. Apa devenea din ce în ce mai abundentă şi un mic pârâu murmura la picioarele lor, coborând panta.

Oamenii mergeau aplecaţi, pentru a evita să se lovească de stalactite. În frunte, Dervhax explora tenebrele cu una dintre torţe.

Curând, coloana făcu o oprire mai îndelungată. Maiorul auzea un zgomot puternic de apă curgătoare, un vuiet puternic care se ridica deasupra clipocelilor uşoare ale micului pârâu.

La zece metri mai încolo, fasciculul luminos scoase la iveală un adevărat torent, care curgea repede printr-un tunel larg.

Diablo, fără să ezite, o luase deja înspre aval.

— Ei bine, lucrurile se complică. După câte se pare, va trebui să intrăm în el, constată Dervhax. O să ne îngheţe şi sufletul în noi...

— Combinezoanele sunt dotate cu un guler gonflabil, asta ne va ajuta să ne menţinem la suprafaţă, observă Von Nagel. În orice caz, nu avem de ales.

— Să ne legăm cu centurile în grupuri de câte patru, ordonă maiorul. Din fericire, cutia în care se află torţele este etanşă, şi asta ne va permite să vedem bine.

— Să sperăm că n-o să fie nevoie să înotăm mult în şuvoi, gemu Terral. Urăsc apa rece!

— Panta e destul de abruptă, şuvoiul ne va duce repede; fiţi atenţi la cascade. Dacă auziţi zgomot de cădere de apă, agăţaţi-vă de pereţi, spuse maiorul, apoi, dându-se drept exemplu, se legă de Byrag şi de alţi doi mercenari.

Termesul nu se simţea în largul său, căci înota foarte prost şi nici n-ar fi plutit prea mult, cu siguranţă, în acest torent tumultuos.

Yghur, fără vlagă, fu legat de doi tipi solizi.

Atunci când toţi fură gata, grupul lui Dervhax se lăsă să alunece în valurile mici şi în spumă. Ii prinse un frig cumplit, apoi se simţiră duşi cu viteză maximă.

Ia început, totul merse bine. Uneori, o spargere de valuri îi plesnea peste faţa pe înotători, care înghiţeau puţină apă, dar nu era nevoie să facă nici un fel de efort, ci doar să se menţină în centrul curentului, pentru a evita să se izbească de pereţi.

Diablo, fidel, rămânea deasupra capului stăpânului său. Bolta înaltă îi oferea destul spaţiu ca să poată zbura.

Uneori, torentul încetinea, în încăperile mai mari. Mercenarii trebuiau atunci să înoate pentru a înainta. În alte momente, din contră, tunelul se îngusta şi stâncile defilau cu cea mai mare viteză de o parte şi de cealaltă.

Primul obstacol întâlnit fu un sifon.

Diablo trecu printr-un orificiu destul de strâmt din perete, dar mercenarii nu aveau de ales. Trebuiră să inspire o gură mare de aer şi să se lase duşi pe sub stâncile de sub apă.

Traversarea, de cel mult trei minute, li se păru interminabilă. Baia aceasta de gheaţă, fără nici un punct de reper, fu un adevărat martiriu. Yghur, la rândul lui, era în continuare inconştient.

Cel mai afectat fu Byrag, care avea o capacitate pulmonară inferioară celei a pământenilor. El înghiţi foarte multă apă. Maiorul trebui să-l sprijine câtva timp pentru a-i permite să-şi revină.

Al doilea obstacol fu o cascadă.

Metisul o auzi la timp şi mercenarii putură evita dezastrul, agăţân-du-se de stânci. Rămânea de aflat dacă pasajul era practicabil.

Dervhax şi Von Nagel mai avansară puţin, mergând în echilibru pe pietre mari, alunecoase.

Denivelarea nu era de mai mult de patru metri. Mercenarii puteau trece ţinându-se de pereţi.

Coloana porni din nou.

Oamenii suportară fără să protesteze duşul de gheaţă care îi biciuia. Toţi ştiau că nu exista alt mijloc de a ieşi de acolo. Din nefericire, degetele li se îngreunaseră din cauza frigului, două corzi scăpară şi căzură în micul lac situat în partea inferioară.

Atunci când toţi trecuseră peste acest obstacol, Dervhax îi chemă. Vocea lor înăbuşită îi ajunse la urechi. Se găseau deja destul de mult în faţă. Câţiva oameni aveau contuzii sau entorse nu prea grave.

Acum, fugarii formau mici grupuri, separate unele de celelalte. Cei din frunte aveau, din fericire, o torţă şi puteau zări obstacolele.

Timp de aproape o oră, şuvoiul curse într-o albie destul de largă, singura problemă era frigul, care le paraliza muşchii. Dacă această şedinţă de nataţie se prelungea, cu siguranţă, mai mulţi dintre ei s-ar fi înecat.

O altă cascada, puţin mai înaltă, fu depăşită. De această dată, cinci mercenari îşi zdreliră mâinile de stâncile tăioase.

Apoi apăru un alt lac, fără sfârşit.

Dervhax trebuia să tragă de centura care îl lega de Byrag pentru a-l face să înainteze. Gâfâind în continuare, observa un miros ciudat şi familial-, fără a-l putea identifica.

Ridică nasul şi îl căută pe Diablo cu ajutorul torţei. Animalul dispăruse...

Maiorul păli. Fără acest ghid preţios, mercenarii ar fi incapabili să găsească drumul.

Byrag, inert, devenea din ce în ce mai greu de tras. Ceilalţi doi mercenari nu îl ajutau cu nimic; deja le era greu să se menţină la suprafaţă.

Cu o voinţă de neclintit, metisul continua să înoate bras regulat, aruncând din când în când o privire deasupra, pentru a-l căuta pe Diablo.

Deodată, i se păru că vede un punct luminos, apoi două, trei, nenumărate...

— Stelele! urlă el. Am ieşit la suprafaţă!

Acum, identifica uşor mirosul care îl izbise: era cel de humus, de vegetaţie.

La întâmplare, o luă în partea dreaptă şi nu dură mult până când ajunse la mal.

Epuizaţi, mercenarii se întinseră pe un gazon moale, în timp ce maiorul făcea semnale cu torţa pentru a-i chema pe ceilalţi.

Aceştia sosiră, unii după ceilalţi.

Atunci când Terral îi chemă la apel, nici unul dintre ei nu lipsea: era o minune!

Diablo nu întârzie să se întoarcă, de asemenea. Părea că se îndo-pase şi se caţără pe o cracă pentru a digera în linişte.

Mercenarii, la rândul lor, îşi stoarseră combinezoanele şi, ghemu-indu-se unii lângă ceilalţi, se bucurară de o odihnă bine meritată. Deja Yghur şi Byrag reveneau la viaţă.

Zorii, cu delicatele lor nuanţe de mărgean, rămaseră în memoria evadaţilor ca cel mai somptuos spectacol din viaţa lor.

După traversarea de coşmar a universului subteran al cuinilor, liziera pădurii li se părea un paradis.

Terifianta impresie de neputinţă pe care o resimţiseră în faţa cuinilor, invulnerabili pentru armele lor, se estompa Erau gata să-şi urmeze şeful, şi chiar să înfrunte monştrii din pădure.

Pentru Dervhax, apăreau noi probleme.

Habar n-avea unde se afla. Fără camioane, mercenarii nu-şi puteau închipui că o să traverseze pădurea. Trebuia, înainte de toate, să le recupereze, şi Diablo nu le putea fi de nici un folos.

În depărtare, maiorul putea ghici un lanţ de munţi, fără îndoială bârlogul diinilor. În jurul lui se întindea un crâng înverzit. În faţa lui, frunzişurile dese ale selvei primitive.

Era imposibil să continue astfel până la mină O întoarcere pe jos era în afara discuţiei. În timpul zilei, mercenarii puteau, fără îndoială, să se strecoare în preajma vehiculelor şi să le recupereze, căci dinii nu ieşeau decât noaptea.

Maiorul îşi prezentă intenţiile micii sale trupe, şi toţi îl aprobară.

Ca măsură de securitate, toţi urmau să meargă la liziera pădurii, destul de adânc pentru a nu fi văzuţi, păstrându-se totuşi la distanţi de zonele în care bântuiau monştrii.

Oamenii intrară, aşadar, în tufişuri.

Diablo zbura în faţă, foarte vioi. Din când în când, prindea câte-o insectă suculentă şi venea s-o savureze pe umărul stăpânului său, apoi pleca din nou, pentru a o lua de la capăt peste câteva clipe. Se părea că postul îl făcuse nesătul.

Byrag şi Yghur se arătară, o dată în plus, extrem de preţioşi. Datorită cunoştinţelor pe care le deţineau despre criptogame, culeseră o grămadă de ciuperci, pe care mercenarii le devorară fără ca măcar să le coacă.

Un stomac plin contribuie enorm la restabilirea moralului, şi toţi îşi recâpătară optimismul.

După patru ore de mers, Diablo refuză energic să continue să meargă la marginea pădurii. Muntele diinilor se apropia şi mercenarii nu ţineau deloc să se arate descoperiţi.

Byrag şi Dervhax plecară deci în recunoaştere, pentru a detenriina ceea ce-l înspăimânta pe micul animal.

În acest loc, pădurea prezenta luminişuri vaste, vânatul era bogat iar arbuştii aveau fructe zemoase, foarte apetisante.

Cei doi cercetaşi, profitând de tufişuri, se ascundeau pe cât puteau mai bine, supraveghind cu atenţie împrejurimile.

Byrag fu primul care zări nişte obiecte insolite. Puse o mână pe urnă rul şefului său şi îi arătă o centură de ţăruşi şlefuiţi, care desenau un cerc destul de vag în jurul unei poieni largi.

Colibe rudimentare şi vetre alcătuiau un sat, şi locuitorii lor apărură curând. Nişte femei preparau făină zdrobind nişte rădăcini mari.

Copii zdrenţăroşi şi murdari ţipau bătându-se în jurul lor.

Aceşti oameni sărmani păreau destul de nefericiţi.

Dervhax zări nişte vânători dotaţi cu arcuri şi cu suliţe, care aduceau bucăţi gustoase de vânat Toate acestea îl derutară puţin pe maior. Cum puteau să locuiască aceşti sălbatici atât de aproape de diini, fără să fie nimiciţi?

Examina cu mai multă atenţie meterezele de lemn. Fiecare stâlp avea în vârf un cristal care scânteia în lumina soarelui. Acesta era secretul rychnienilor? Respingeau aceste pietre preţioase entităţile diafane insensibile la armele cele mai perfecţionate?

Metisul îşi promise să se lămurească în această privinţă. Deocamdată, era imposibil să se apropie mai mult fără să fie văzut. Îi făcu deci semn tovarăşului său că vor face calea întoarsă, şi amândoi revenіră la punctul de plecare.

Acolo îi aştepta o surpriză neplăcută. Vreo douăzeci de vânători îi înconjurau pe mercenari, cu lăncile îndreptate spre ei. Aceştia ezitau să tragă. Toţi se supravegheau reciproc, dintr-o clipă în alta putea izbucni catastrofa.

Dervhax nu ezită nici un moment. Cu braţele ridicate, sări înainte descoperit şi ţipă: – Nu trageţi!

Surprinşi de această intervenţie, indigenii se întoarseră spre el, ame-nintându-l cu suliţele.

— Eşti complet idiot! protestă Von Nagel. Am fi scos-o cu uşurinţă la capăt.

— Poate, dar ceilalţi s-ar fi năpustit peste noi, şi sunt singurii noştri aliaţi posibili de pe această planetă. Trebuie să mergem cu ei şi să negociem cu căpetenia.

— Cum vrei! Eu tot cred că e o nebunie! O să ne trezim cu toţii la puşcărie, asta-i tot!

Totuşi căpitanul îşi puse pistolul la centură, şi ceilalţi îl imitară.

Sălbaticii le făcură atunci semn, cu lăncile lor, să se grupeze şi să înainteze înspre sat.

Se supuseră toţi, şi ajunseră curând la bariera cu cristalele înfipte în stâlpi. Dervhax încercă să subtilizeze unul în trecere, dar paznicii săi îl văzură şi trebui să pună la loc piatra preţioasă.

Yghur, care se afla alături de el, spuse cu jumătate de gură:

— Cu’ios, şefule, s-a’ zice că e ge’maniu de la mină.

— Probabil îl primesc în schimbul vânatului. Oare la ce servesc cristalele astea?

Un paznic îl ameninţă cu suliţa pentru a-l face să tacă, şi conversaţia se încheie cu aceste cuvinte.

Sosirea mercenarilor provocă un mare tărăboi în sat Copiii se adunară ţipând. Femeile se strânseră una lângă alta pentru a-i privi pe prizonieri, şi alţi războinici veniră să se alăture celor dintâi.

O dată în plus, soarta expediţiei părea compromisă.

Totuşi Dervhax observă că aceşti primitivi nu păreau să fie cruzi. Nicăieri nu erau atârnate trofee sângeroase, cranii sau membre ale duşmanilor, uscate la soare. Probabil că aceşti oameni trăiau ca nişte săteni paşnici şi nu ucideau decât pentru hrană Păreau să fie prosperi. Copiii afişau o burtică dolofană, iar bărbaţii erau robuşti.

Mercenarii fură atunci duşi în faţa unei colibe mai mari, înconjurată de sculpturi şi de totemuri. Paznicii lor le făcură semn să intre şi îi respinseră pe curioşii care veneau, fără frică, să pipăie combinezoanele şi armele străinilor.

Dervhax le ordonă oamenilor săi să-l aştepte şi, urmat de ofiţeri, intră în bojdeucă. Ia început, nu văzu nimic, apoi ochii săi se obişnuiră cu întunericul şi îl zări pe şef, ghemuit pe paturile sale şi cu demnitarii alături.

Maiorul ridică atunci braţul drept şi îi ordonă lui Yghur:

— Spune-le că venim cu gânduri paşnice şi că am evadat de la diini.

Sergentul traduse, apoi cel din faţa lui răspunse şi cianantropul declară:

— Spune că avem mult no’oc. A v”ea să ştie dacă suntem din aceeaşi ‘asă ca cei care exploatau mai înainte nanele.

— Răspunde-i afirmativ.

Şeful păru uimit şi discută cu ajutoarele lui, apoi spuse câteva cuvinte lipsite de amabilitate.

— Ne face mincinoşi! comunică Yghur. Toţi p'ospecto'ii au fost ucişi. A adăugat că ne va demasca uşo'.

Dervhax nu răspunse. O pătură ce masca o intrare laterală tocmai se ridicase şi o siluetă se reliefa pe fondul senin al cerului.

Metisul rămase cu gura căscată. Noua-venită era o femeie, o pământeană şi chipul ei semăna, în mod straniu, cu nişte fotografii la care se uitase mult timp.

— Daneka! exclamă el.

— Exact! spuse frumoasa blondă, cu un aer stupefiat. De unde mă cunoaşteţi? Doar nu făceaţi parte din grupul nostru?

— O, asta se explică foarte uşor... Tatăl dumneavoastră ne-a trimis aici ca să vă căutăm. Ne dăduse mai multe portrete deale dumneavoastră. Aşa v-am putut identifica.

— Tata? Se gândeşte încă la mine? îmi pierdusem orice speranţă... Credeam c-o să-mi sfârşesc zilele aici... Ah, am regretat deseori că nu l-am ascultat Dar cum aţi ajuns până aici? N-am auzit de nici o astronavă

— Am aterizat la mare depărtare de aici, pentru că rychnienii le-au interzis pământenilor accesul pe planeta lor. An traversat pădurea, apoi am fost făcuţi prizonieri de către diini.

— Cum aţi evadat de la ei? Nimeni n-a ieşit vreodată viu din bârlogul lor subteran.

— Datorită acestei gângănii fermecătoare, declară maiorul arătându-l pe Diablo, care era tot cocoţat pe umărul lui, ea ne-a îndrumat prin labirintul peşterilor şi al subteranelor.

— Ei bine, aţi scăpat ca prin urechile acului! Chiar, nici nu ştiu cum îi cheamă pe salvatorii mei.

Dervhax se prezentă, la fel şi ofiţerii săi, apoi continuă:

— Şi dumneavoastră... povestiţi-ne ce vi s-a întâmplat! Toată lumea credea că aţi murit.

Capitolul VII

Peisajul se irizează straniu, opal însufleţit Toate obiectele se estompează, deodată diafane. Prin blindajele de oţel, ochii măiiţi ai nefericiţilor zăresc hora nebună a dimilor.

Câteodată, elfii rotitori se năpusteau să atace camioanele. Vrăjiţi, mercenarii luau drept ţintă aceste vârtejuri de flăcări. 0 scurta dojana a lui Dervhax le aminti imediat inutilitatea unui asemenea gest

Buimaci, îi priveau fix pe aceşti adversari invincibili. Unii, ca şi cum ar fi fost chemaţi stăruitor, păreau să părăsească vehiculele.

Atunci, Von Nagel sau Dervhax îi trimiteau la pământ printr-o directă în bărbie. Apoi strălucitoarea farandolă se îndepărtă, respinsă de o forţă misterioasă.

La bord, nici un aparat nu funcţiona.

Byrag, stupefiat, îşi examina staţia radio, renunţând să înţeleagă de ce emiţătorul său rămânea mut

Din receptor, în schimb, ieşea un târâit continuu, comparabil cu ecourile îndepărtate ale unei furtuni.

Aceasta dură o bună parte din noapte. Fără încetare, licuricii făceau un rond vigilent în jurul mercenarilor. Diinii păreau la fel de incapabili de a pătrunde în vehicule pe cât păreau de incapabili să-i respingă adversarii lor.

În sfârşit, atunci când primele nuanţe ale unui corai deschis colorară crestele munţilor învecinaţi, asediatorii, împotriva dorinţei lor, se întoarseră în peşterile întunecate de unde ieşiseră. Câteodată, un diin făcea cale întoarsă pentru o ultimă tentativă în cele din urmă, ca un şirag de perle luminoase, cortegiul dispăru în măruntaiele muntelui.

Mercenarii scoaseră un suspin de uşurare.

Totuşi nu erau în afara pericolului. Rămânea de aflat dacă motoarele, după această încercare, vor accepta să pornească din nou.

Demaroarele fură pornite, motoarele tuşiră, apoi porniră, în sfârşit, cu o bătaie regulată.

Dervhax dădu expresie sentimentului general atunci când ordonă:

— S-o ştergem de aici! Nu tin să mai petrec o altă noapte ca aceasta. Să ne îndreptăm înspre pădure.

Acolo, creaturi de coşmar îi aşteptau, poate, pe mercenari, dar cel puţin se puteau lupta cu ele cu ajutorul armelor de care dispuneau. Nu e nimic mai greu de suportat pentru nervi decât să te simţi totalmente neputincios în faţa unui adversar necunoscut!

Lectia dăduse roade. De astă dată Dervhax cel încăpăţânat era hotărât să facă drumul înapoi, abandonând orice speranţă de a duce la capăt misiunea.

Camioanele se afundară sub copaci, regăsind spectacolul bine cunoscut al trunchiurilor titaneşti, al ferigilor arborescente şi al ciupercilor imense.

Şoferii supravegheau drumul, aruncând o scurtă privire asupra busolei, apoi, răsucind volanul pentru a evita un copac sau o stâncă.

În cabine, oamenii somnolau, legănaţi de hurducături. Dervhax şi ofiţerii săi se abandonau, de asemenea, unei odihne bine meritate, după această noapte atât de derutantă.

Deodată, camionul din frunte se opri şi claxonul de alertă răsună. Maşinal, toţi puseră repede mâna pe arme, pregătindu-se să respingă atacul vreunui monstru.

Dar, măcar acum, nu era cazul. Şoferul din frunte îşi oprise vehiculul dintr-un cu totul alt motiv. Fără a spune vreun cuvânt, arătă pădurea care li se întindea în faţă.

Dervhax aruncă o privire şi mormăi:

— Ei bine, ce ţi se pare anormal? E o poieniţă.

— Uitaţi-vă la vârfurile copacilor, domnule maior.

Metisul ridică ochii şi constată că frunzişurile de deasupra arătau de parcă fuseseră retezate de o seceră gigantică. Şi mai curios, deschizătura se întindea în linie dreaptă, şi spre est trunchiurile cilindrice deveneau din ce în ce mai scurte.

— Sar zice că o astronavă a aterizat aici, provocând o catastrofă, murmură Von Nagel, care era lângă maior.

— Este exact impresia pe care o am şi eu, încuviinţă maiorul cu un aer meditativ. O navă destul de mare, căci gaura se întinde pe o distanţă a dracului de mare.

— Şi a naibii de solidă, constată la rândul său Terral. Aţi văzut trunchiurile? Arată de parcă ar fi fost tăiate de un brici şi nu se văd nici un fel de resturi metalice pe pământ.

— Să mergem să aruncăm o privire, ordonă Dervhax. Epava trebuie să se afle la capătul acestei brazde, o să încercăm să o găsim.

Convoiul reporni deci cu viteză mică.

Pământul era presărat cu frunze moarte. Printre ramurile uscate, câteva schelete de kalgoşi sclipind de albeaţă.

Catastrofa probabil se petrecuse cu o viteză fulgerătoare, dacă aceştia nu putuseră să evite şocul.

Câţiva olopi rătăceau printre trunchiuri. Nu păreau să atace şi Dervhax îi lăsă să plece. Nu ţinea să-şi semnaleze inutil prezenţa, nici să-şi irosească muniţiile.

Expediţia parcurse cel puţin trei kilometri înainte de a ajunge, în sfârşit, la obiectivul său. Viteza aparatului trebuie să fi fost încă destul de mare atunci când lovise primii copaci.

Atunci când maiorul zări epava, puse să se oprească maşinile şi o examina cu atenţie prin binoclu, înainte de a merge mai departe.

— La dracu'! înjură el, acest vas trebuie să fi fost al naibii de zdravăn, pare foarte puţin avariat!

— Iţi baţi joc de noi! mormăi Von Nagel. Dacă a doborât nişte trunchiuri ca astea, carlinga trebuie să fi resimţit nişte şocuri cumplite! Nici un metal n-ar rezista la aşa ceva.

— Uită-te şi tu, bombăni Dervhax, întinzându-i binoclul căpitanului.

— Pe o mie de comete! ai dreptate... Şi e o navă de talie mare, cel puţin un astrocargou.

— Dată fiind starea frunzelor, acest naufragiu a avut loc de cam mult timp. Unii copaci deja au crescut la loc. Sar putea ca nişte gărzi rychni-ene să supravegheze epava.

— Crezi? Eu am impresia că e abandonată complet, îl asigură căpitanul, înapoindu-i binoclul.

— Ia spuneţi, domnule maio', interveni atunci Yghur, oa'e am putea să facem 'ost de nişte mate'iale ca să ne 'epa'ăm camioanele?

— Fără să mai vorbim de încărcătură, spuse Von Nagel cu un surâs înţelegător.

— Nu vreau să devin jefuitor de epave, mormăi Dervhax, totuşi sergentul are dreptate. Intr-o asemenea navă, ar trebui să găsim cu ce să ne reparăm camioanele, şi chiar încărcătoare şi pile pentru armele noastre. Terral, vino-ncoa', mergem să aruncăm o privire acolo. Voi, ceilalţi, supravegheaţi împrejurimile; la cea mai mică alarmă, trageţi două focuri unul după celălalt.

Mercenarii, mulţumiţi de această pauză neprevăzută, se întinseră comod pe stratul gros de frunze moarte şi începură să somnoleze la soare.

Cei doi ofiţeri, la rândul lor, făcură un mic ocol, profitând de ferigi pentru a se ascunde în timp ce se apropiau de epavă.

Din când în când, aruncau câte o privire prudentă, apoi plecau din nou. Uneori, chiar se opreau câteva clipe, ciulind urechile pentru a prinde cel mai mic zgomot

Totul era liniştit împrejur, după câte se pare, nu exista nici o santinelă rychniană care să supravegheze astronava.

În cele din urmă, pământenii ajunseră foarte aproape de coca navei, care strălucea puternic. Intemperiile, umiditatea nu alteraseră deloc metalul folosit

— Ia spune, zise Dervhax după un examen minuţios al enormei maşinării, cunoşti acest model?

— N-am văzut niciodată nimic asemănător.

— Nici eu. Mi-aş băga mâna în foc că n-a fost construită de membri ai Federaţiei. Aparatul ăsta provine de pe o planetă necunoscută.

— Fantastic! îţi dai seama ce chilipir? Vom avea doar pentru noi un vas conceput cu o tehnologie nouă Aparate care funcţionează după nişte principii diferite de ale noastre. Mană cerească, ce mai! Orice industriaş ar plăti nişte sume fabuloase ca să fie în locul nostru!

— Doar un detaliu: după legile federale, orice contactare a unor străini nu trebuie să aibă loc fără supravegherea gărzii. Dar să nu ne facem complexe... În momentul de faţă suntem deja într-o situaţie ilegală, aşa că puţin în plus sau puţin în minus...

— Rămâne să intrăm în cocă. Nu văd nici cea mai mică deschizătură. Fusul ăsta e neted ca un ou, fără cea mai mică ieşitură, nu se văd nici măcar propulsoarele în spate.

— Presupun că totul este carenat Probabil că panourile culisează la decolare pentru a da drumul emiţătoarelor gravifice.

— Incredibil! se minună locotenentul. În ciuda acestei aterizări catastrofale, coca nu e deformată, metalul nu este nici măcar zgâriat.

— Am părerea mea despre chestia asta, murmură maiorul. După ceea ce cred eu, vasul ăsta era protejat în partea din faţă printr-un câmp energetic, şi acesta a retezat copacii.

— Ia spune, îţi dai seama de puterea de care trebuie să dispună? spuse Terral pe un ton admirativ.

— Da, şi dacă nici un sas nu e deschis, sperăm în van să intrăm în maşinăria asta. Maşinile noastre de forat nu vor putea

străpunge coca. Bun! Nu se vede nimeni prin preajmă, aşa că hai să ne vizităm proprietatea.

Astroţii ieşită din ascunzătoarea lor şi se apropiară de vas. Nu era nici o urmă pe pământ în partea din spate. Maşinăria deci nu alunecase, aterizase încetişor. Nici o avarie vizibilă, dar, cu aceste plăci de metal fără nici un fel de nituri, fără urme de sudură, cum să-ţi faci o idee despre starea aparaturii din interior?

După ce examinaseră nava pe toate feţele, Dervhax şi Terral nu progresaseră cu nimic. Doar prova alungită părea făcută dintr-un material diferit un fel de cuarţ translucid.

Perplecşi, degeaba îşi trecură mâna peste cocă pentru a distinge un eventual mecanism, se osteniră în zadar, cad maşinăria misterioasă, lucitoare şi intacta de parcă ar fi fost nouă, părea să-i sfideze.

— Ii chemăm pe ceilalţi? întrebă Terral.

— Aşteaptă un minut. O să fac câteva teste, răspunse Dervhax. Cu vârful pumnalului său, încercă să zgârie placa strălucitoare, dar în zadar, îşi scoase atunci din toc un pistol cu exploziv chimic şi trase de foarte aproape. Glonţul ricoşa şi se pierdu în depărtare. Maiorul îşi trecu degetul peste locul impactului, fără să observe cea mai mică zgârietură.

— Ne pierdem vremea degeaba, maşinile noastre de forat nu vor reuşi niciodată să străpungă substanţa asta... Cei care au construit aparatul dispun de o tehnologie foarte avansată faţă de a noastră Probabil că pot chiar să se apere de radarele noastre şi de alte aparate de detectare, ceea ce ar explica de ce rychnienii nu au descoperit epava asta.

— Păcat... Începu locotenentul, tare mi-ar fi plăcut să ştiu dacă... Nu îşi termină fraza. Într-adevăr, tocmai apăruse o deschizătură, ca prin farmec, chiar deasupra capului său. Cu gura căscată, pământenii văzuseră răsărind o umflătură asemenea unei bule pe un lichid, apoi se deschiseseră două buze şi se formase o gaură perfect circulară.

— Mamă!! mormăi Dervhax, n-am mai văzut niciodată o şmecherie ca asta. Haide, o dată ce suntem invitaţi să intrăm, să nu le lăsăm pe gazdele noastre să ne aştepte...

Terral clătină din cap cu un aer dubitativ, în aparenţă, nu prea încântat de ideea de a pătrunde în măruntaiele unei nave dotate cu un sas atât de curios. Totuşi nu răspunse şi îşi imită

şeful, care, după ce îşi revenise, dispăruse în canalul cilindric cu pereţi luminoşi.

Dervhax, foarte relaxat în aparenţă, înainta cu paşi mari şi uşori. Locotenentul îl urmă. Ca să fie cu conştiinţa împăcată, se întoarse puţin. Deschizătura prin care intraseră dispăruse, ceea ce nu-l surprinse decât pe jumătate.

În schimb, fu stupefiat să constate că, în spatele lor, culoarul se scufunda din nou înfcituneric. Lumina se propaga ca o undă peristaltică de-a lungul canalului, aprinzându-se în faţă, stingându-se după trecerea celor doi oameni.

Cum nu exista nici un punct de reper, era imposibil de ştiut dacă acest culoar îşi schimba direcţia. Din câte se vedea, solul părea plat, dar putea la fel de bine să urce sau să coboare, căci Terral se simţea uşor ca o pană. În orice caz, aerul era respirabil şi temperatura – normală.

La capătul unei scurte perioade de timp, tunelul se dilată brusc. Vizitatorii văzură apărând o sală sferică destul de mare.

Nehotărâţi, cei doi astroţi se opriră, privind împrejurul lor. Două excrescenţe în formă de ciupercă se materializară în spatele lor, transfor-mându-se în două fotolii ce păreau confortabile.

— La dracu'! mormăi maiorul, ai putea jura că astronava asta e vie... N-am văzut niciodată nişte scaune răsărind ca astea...

— Şi uşa., s-a închis ca un sfincter! Nu se mai vede nici urmă de ea.. se plânse Terral, cam neliniştit Sper că n-o să fim digeraţi de vii!

O undă liniştitoare îi trecu atunci prin creier. Se simţi relaxat, liniştit, la fel de destins ca şi cum s-ar fi aflat pe o plajă bronzându-se în lumina soarelui. Apoi nişte gânduri se întipăreau în mintea celor doi astroţi. Nu se auzea nici un cuvânt, dar ei percepeau perfect mesajul entităţii străine, care îi asigura:

— ... Nu vă temeţi de nimic. Nu nutresc nici o intenţie răuvoitoare în ceea ce vă priveşte. Mi-am permis să vă explorez minţile pentru a face cunoştinţă cu voi şi pentru a afla ce v-a adus la mine. Prin urmare, sunteţi locuitori ai unei alte planete, şi aţi venit so căutaţi aici pe una dintre compatrioatele voastre. E o misiune foarte lăudabilă Observ, de asemenea, că aţi avut nişte neplăceri din cauza diinilor. Servitorii mei devin periculoşi.

Va trebui să mă ajutaţi să-i împiedic să mai facă vreun rău... Dar înţeleg curiozitatea voastră în ceea ce mă priveşte. Puneţi-mi întrebări, vă voi răspunde cu plăcere...

— Mi-ar plăcea, mai întâi, să ştiu cum arătaţi, se interesă maiorul. Suntem puţin derutaţi de această conversaţie cu o fiinţă invizibilă.

— Înţeleg! Tehnologia voastră e încă primitivă, în ciuda faptului că ştiţi să călătoriţi în spaţiu... De fapt, nu am un corp comparabil cu al vostru. Eu sunt chiar astronava. Organele ei, detectoarele ei mă leagă de lumea materială, iar eu sunt creierul ei şi nava asta este corpul meu. Suportul minţii mele este electronic şi, prin urmare, este tributar rezervelor energetice ale acestei nave.

— Destul de greu de conceput, observă Dervhax. Atunci, prietenul meu are dreptate: nava asta e vie.

— Într-un fel, conexiunile ei sunt sistemul meu nervos, şi motoarele ei – muşchii mei. Pot să-i modific după dorinţă pereţii. Fără ea, n-aş mai exista.

— Si diinii? Aţi vorbit despre ei ca şi cum v-ar aparţine.

— În realitate, sunt emanaţii ale mele, nişte servitori care îmi slujesc la explorarea siturilor planetare. În spaţiu, pot parcurge parseci întregi. Dar pe o planetă, în mod paradoxal, sunt puţin mobil. Din păcate, a trebuit să mă grăbesc cât mai mult posibil, pentru că unul dintre organele mele era deteriorat A trebuit să mă îngrijesc şi, pentru aceasta, aveam nevoie de toată energia de care dispun. Le trirnisesem în recunoaştere pe aceste fiinţe evanescente şi mi-am pierdut cunoştinţa pentru o vreme. Au scăpat de sub supravegherea mea.

— Înţeleg, sunteţi, ca şi noi, susceptibil de a fi bolnav, încuviinţă maiorul. Dar de unde veniţi? Nimeni n-a auzit niciodată vorbindu-se de nişte creaturi atât de ciudate ca dumneavoastră!

— Rasa mea este foarte veche, suspină entitatea psi, soarele nostru nu mai e decât un jar roşietic, planetele noastre pustii şi îngheţate nu mai găzduiesc nici un fel de viaţă. Răspândiţi în cosmos, semenii mei rătăcesc ca şi mine. Neavând un corp din carne, suntem, practic, nemuritori. Uneori, o pană neprevăzută ne forţează să facem escală pe un astru ca acesta. Sintetizatoarele noastre trec la reparaţii datorită mineralelor locale, apoi plecăm din nou. De astă dată totuşi, nu pot să vă

părăsesc la fel de repede şi să-i las pe diini nesupravegheaţi pe această planetă Şi nu pot de unul singur, să-i capturez. Am nevoie de ajutorul vostru. În schimb, vă voi ajuta în căutările voastre.

— Armele noastre sunt neputincioase în faţa acestor flăcăraie diabolice, obiectă Terral. Cum am putea să-i ţinem în frâu?

— Cu foarte mare uşurinţă, datorită unui dispozitiv special pe care vLl voi încredinţa. Servitorii mei, într-adevăr, au puterea de a trăi simultan în trei spaţii diferite, de aceea nu-i puteţi ucide. Ei nu există, în realitate, în acest continuu. Pentru a o scoate la capăt trebuie să-i hăituiţi în acelaşi timp în cele trei planuri. Dar am vorbit destul despre acest subiect Aveţi probleme cu vehiculele voastre...

— Exact! Cum de ştiţi asta? se minună Dervhax. Ce tâmpit sunt! Bineînţeles, îmi citiţi gândurile... Într-adevăr, avem nevoie de pneuri metalice şi de câteva piese de schimb. Din păcate, mă tem că nu dispuneţi de aşa ceva la bord...

— Pot să le confecţionez cu uşurinţă datorită datelor din memoria voastră. V-ar trebui o duzină de pneuri. Mă ocup eu de asta! Le veţi găsi în faţa sasului atunci când veţi ieşi, împreună cu o serie de eşantioane de piese.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc! îl asigură maiorul. Ar însemna să abuzez de bunătatea dumneavoastră dacă v-aş cere un alt serviciu?

— Vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat cu acea tânără femeie? Sincer, nu ştiu nimic despre asta. Dar voi începe s-o caut Atunci când autohtonii v-au atacat compatrioţii, eram deja aici. Nu am intervenit pentru că n-am obiceiul să mă amestec în treburile locale. Să începem prin a ne ocupa de diini. Apoi, vă voi ajuta să vă duceţi la bun sfârşit misiunea. E o nimica toată pentru mine. În sfârşit înainte de a pleca iar în spaţiu, vă voi face un alt serviciu, pe care nu mi l-aţi cerut...

Cu această promisiune sibilină, creierul încetă să mai emită. Cei doi oameni se ridicară. Imediat, scaunele dispărură şi o deschizătură circulară se decupa în spatele lor.

Aceştia schimbară o privire admirativă. Cu siguranţă, această entitate dispunea de nişte puteri uimitoare, şi alianţa cu ea urma să fie inestimabilă

Dervhax şi Terral parcurseră, la întoarcere, acelaşi drumeag luminos. La capătul lui zăriră, aşa cum li se promisese, mult-doritele pneuri, asemănătoare în toate privinţele cu cele care fuseseră distruse. Aveau chiar marca de fabrică a uzinelor pământene care le fabricau. Alături se aflau piesele de schimb.

Sasul se deschise cu un zgomot curios, de supt şi cei doi astroţi scoaseră afară preţioasele accesorii.

Săriră atunci pe pământ şi coca redeveni netedă la fel ca înainte. Le venea să creadă că visaseră ceea ce văzuseră şi auziseră.

Atunci când mercenarii îi văzură întorcându-se pe cei doi ofiţeri, încărcaţi ca nişte asini, rostogolind în faţa lor pneurile, nu le veni să-şi creadă ochilor.

Fu cu totul altceva atunci când Dervhax le împărtăşi rezultatul inspecţiei sale. Nimeni nu vroia să creadă aşa ceva, totuşi mărturia era acolo, în faţa ochilor lor...

Renunţând să încerce să înţeleagă, mercenarii repuseră în funcţiune camioanele. Era un lucru tangibil. O pomană inexplicabilă, dar, la urma urmei, de ce să încerce să înţeleagă?

Şeful lor părea mulţumit, iar ei nu pretindeau mai mult.

Insă Von Nagel era mai curios. Mintea lui machiavelică suspecta întotdeauna o trădare. De aceea se interesă pe un ton maliţios:

— Ia spune, dacă această minte este atât de puternică, de ce nu ne-o aduce pe Daneka?

— A promis să se ocupe de asta atunci când îi vom fi adus din nou pe diini la bordul lui. Aceste creaturi i-au scăpat de sub control şi se teme să nu facă stricăciuni pe planeta asta.

— Şi cu ce o să capturam aceste flăcăruie? Ştii bine că sunt invulnerabile. Nu crezi că faimosul tău spirit telepat şi-a bătut joc de tine?

Ca pentru a-i răspunde, mercenarii scoaseră o exclamaţie de surpriză, arătând nava. O sferă arzătoare tocmai se materializase deasupra ei şi se îndrepta învârtindu-se înspre camioane.

Ca un singur om, toţi, cu excepţia lui Dervhax, se grăbiră să se adăpostească în cabine. Diinii le lăsaseră prea multe amintiri neplăcute pentru a accepta să înfrunte din nou aceste diabolice vârtejuri de flăcări.

Dar, de această dată, nu se petrecu nimic neliniştitor.

Globul de plasmă se opri în faţa maiorului, răsucindu-se pentru o clipă, apoi plecă din nou înspre astronavă, unde dispăru. Atunci când Dervhax se uită la picioarele sale, văzu un obiect scânteietor, ca un mănunchi de cristale, cu contururi imprecise.

Vocea misterioasă răsună atunci în capul lui.

— Iată arma promisă! În noaptea asta, te vei întoarce la poalele muntelui, acolo unde v-au încercuit diinii. De data asta, să nu-ţi fie teamă, nu vă vor subjuga minţile. Din contra, toţi ţi se vor supune şi vor trebui să-ţi asculte ordinele.

— Încă o întrebare, gândi maiorul. De ce n-au putut pătrunde în vehiculele noastre?

— E foarte simplu. În acest continuu, cristalele de germaniu folosite pentru emiţătoarele voastre radio propagă unde care îi resping. De aceea n-au putut să se apropie de voi. Aparatul meu acţionează în acelaşi mod, cu diferenţa că îmi permite să am din nou control asupra lor atunci când se găsesc în apropiere. Va trebui să-l pui într-un cufăr metalic. Atunci când toţi diinii vă vor încercui, îl vei scoate din ascunzătoare.

— Am înţeles, puteţi conta pe mine, mcuviinţă metisul.

În timp ce oamenii săi se uitau stupefiaţi la obiectul insolit apărut dintr-o dată în faţa lor, se duse să caute un cufăr mare pentru unelte, îl goli de conţinut şi puse acolo uimitorul cristal, care i se păru incredibil de uşor, apoi ordonă:

— Să facem cale întoarsă! Ieşim din pădure. Direcţia: muntele diinilor. Mercenarii, stupefiaţi, schimbară priviri între ei. Cu siguranţă, maiorul înnebunise, dacă vroia să se arunce din nou în gura lupului!

Dervhax îi linişti, zâmbind maliţios.

— Nu vă bateţi capul cu asta!N-aveţi de ce să vă temeţi. De astă dată, dispunem de o armă eficace şi nu avem de ce să ne temem de aceşti spi-riduşi fosforescenţi! Aveţi încredere în mine.

Yghur se dădu drept exemplu. Îşi porni motorul şi camionul demara, turuind vesel. Byrag, la rândul lui, îşi repara deja staţia radio.

Ceilalţi, renunţând să mai încerce să înţeleagă, se urcară în camioane.

La urma urmei, maiorul ştia ce făcea. Ii adusese până aici, în ciuda monştrilor şi piedicilor fără număr. Acum, toţi îl urmau

orbeşte, cu excepţia lui Von Nagel, care nu suporta să se înfrunte cu fenomene de neînţeles.

Căpitanul, într-adevăr, nu era deloc de aceeaşi părere cu şeful său. Pentru el, această epavă reprezenta o comoară toestimabilă, şi nu putea renunţa la a pune mâna pe ea. În cele din urmă, acest spirit trebuie să fi avut nişte puncte vulnerabile, altfel nu i-ar fi lăsat să scape pe remarcabilii diini. A priori, nimic nu dovedea că spusese adevărul. Creaturile muntelui erau, poate, în realitate, adevăraţii stăpâni ai astronavei?... Şi apoi, în cazul în care Daneka a murit, prima ar fi cu prisosinţă compensată prin comorile tehnologice ascunse în această maşinărie. Problema era că proprietarul său citea în minţile oamenilor ca într-o carte deschisă Ar trebui, prin urmare, să fie folosiţi diinii pentru a-l înfrunta.

Maiorul era departe de a-şi imagina gândurile dosnice ale secundului său. Îşi dăduse cuvântul şi intenţiona să acţioneze loial faţă de această entitate venită dintr-o lume îndepărtată.

Convoiul merse deci să se poziţioneze, aşa cum se convenise, la poalele muntelui.

Cadrul halucinant al crestelor sălbatice şi al grotelor care se deschideau ca nişte guri întunecate nu trezea deloc optimismul. Toţi mercenarii sperau că misteriosul aparat va funcţiona aşa cum fusese prevăzut Totuşi nu se puteau împiedica să nu resimtă o nelinişte cumplită la gândul de a-i înfrunta a doua oară pe aceşti spiriduşi diabolici.

Nervii le erau întinşi la maximum. Ca să treacă timpul mai repede, oamenii mâncară în tăcere, înghesuiţi în cabine, aruncând priviri neliniştite înspre crestele muntelui, scufundate în penumbră.

Puseră santinele, ca de obicei, dar toţi membrii expediţiei vroiau să fie de faţă la capturarea diinilor. Toţi se aşezară, aşadar, fie în faţa fantelor pentru ţintit, fie în faţa ecranelor.

Totuşi, în mod paradoxal, nu dură mult şi capul le cădea în piept, apoi începură să somnoleze. Curând toţi se cufundaseră într-un somn profund, în afară de Von Nagel.

Numai căpitanul, într-adevăr, se ferise să ingurgiteze mâncarea pregătită de Yghur, în care, fără ştirea acestuia din urmă, vărsase o fiolă de hipnotic puternic.

Pentru a fi cu conştiinţa împăcată, trădătorul aprinse o ţigară şi atinse cu capătul ei incandescent dosul mâinii lui

Dervhax, al luiTerral şi al lui Yghur. Tocmai urma să facă acelaşi lucru în cazul lui Byrag, când un soi de premoniţie îl făcu să ridice ochii.

Diinii încercuiau camioanele.

Se apropiaseră în linişte, planând deasupra solului, şi îşi începeau infernala farandolă.

— Mingea e în terenul meu, mormăi Von Nagel cu un zâmbet de hienă pe buze, vom vedea dacă acest mic instrument îşi tine promisiunile.

Acestea fiind zise, scoase mănunchiul de cristale din cufăr şi îl puse la vedere, deasupra turelei. Efectul fu aproape imediat.

Hora se opri şi diinii rămaseră nemişcaţi, încremeniţi.

Căpitanul putu săi numere în voie. Erau cincizeci şi semănau ca nişte picături de apă. Prin corpurile lor diafane se vedea pământul din spatele lor. Aveau două membre posterioare şi două perechi de braţe, sau, mai curând, de tentacule, asemănătoare cu nişte scântei.

Toţi păreau să aştepte dorinţele noului lor stăpân.

— Acum, mă descurc eu, murmură căpitanul, trebuie să fie uşor săi fac să mi se supună.

Se concentra atunci asupra gândurilor sale, privind fix cristalele scânteietoare, şi le ordonă diinilor să se aşeze în coloană, doi câte doi.

Imediat, creaturile se supuseră voinţei lui.

Un zâmbet de satisfacţie apăru pe chipul lui Von Nagel. Hotărât, lucrurile se petreceau cum nu se poate mai bine.

Începu atunci să scoată corpurile inerte din vehicule, nelăsându-i la bord decât pe ofiţeri, de care intenţiona să se slujească mai târziu. Le luă armele şi îi legă cu nişte curele, pentru mai multă siguranţă. O dată făcute acestea, îşi contemplă opera cu un aer satisfăcut. De acum înainte, el era conducătorul expediţiei!

Totuşi satisfacţia sa ar fi fost cât de cât mai temperată dacă ar fi văzut că Byrag făcuse astfel încât să aibă o mână liberă.

Într-adevăr, şiretul termes, aşa cum îi era obiceiul, mâncase un terci din ciuperci, şi soporificul nu avusese nici o acţiune asupra lui. Se prefăcea că doarme ca şi ceilalţi, aşteptând o ocazie propice pentru a-l împiedica pe ticălos să facă ceva rău.

Căpitanul se aşeză apoi la tabloul de comandă şi, privind fix cristalele, le dădu diinilor ordinul de a merge după vehicul.

Acestea făcute, demară, luând-o înspre astronavă.

Din când în când, arunca o privire fugara în spatele lui. Frinţele luminiscente înaintau repede pe urmele camionului.

Primul obiectiv era atins. Von Nagel avea controlul asupra diinilor. Rămânea acum să puna mâna pe preţioasa navă. Pentru aceasta, trebuia să distrugă creierul care o comanda.

Singura modalitate: diinii... Îl vor asculta cu la fel de multă supuşenie o dată aflaţi în interiorul navei, şi vor şti ei oare să găsească punctul vulnerabil al acesteia?

Căpitanul făcu atunci o descoperire importantă. Pietrele preţioase transmiteau o imagine fidelă a ceea ce vedeau aceste creaturi stranii. Un camion minuscul se desena în ele. Aceasta ar putea să-i fie util mai apoi, căci astrotul nu intenţiona nicicum să pătrundă în bârlogul redutabilului său adversar.

Cortegiul ajunse fără probleme în apropierea navei, a cărei cocă lucea uşor sub razele lunii.

Nici o deschizătură nu se vedea. Von Nagel le ordona totuşi slujitorilor lui să pătrundă în interior.

Aceştia, docili, se puseră cu faţa înspre suprafaţa metalică şi un cerc destul de mare se deschise înaintea lor. Toţi, înşiruiţi, pătrunseră pe culoar, şi panoul se închise la loc, gaura devenind din ce în ce mai mică, pentru ca, în cele din urmă, să dispară.

Von Nagel se apleca asupra cristalelor scânteietoare. Văzu acolo aceeaşi privelişte pe care-o văzuse, înaintea lui, Dervhax. O tubulură lucitoare asemenea unei bucăţi de intestin animate de mişcări peristaltice, deschizându-se în partea din faţă, pentru a se strânge apoi la loc.

Un zâmbet mulţumit îi apăru pe buze; totul mergea cât se poate de bine.

Pe cale mintală, transmise, plin de ură: – Căutaţi creierul şi distrugeţi-l.

În aparenţă, nu se petrecu nimic. Cortegiul îşi urma drumul prin măruntaiele vasului necunoscut.

Totuşi diinii păreau să fi primit mesajul. Înaintau înspre partea din faţă a navei.

Entitatea care trăia la bordul ei păru atunci să-şi dea seama de comportamentul insolit al servitorilor ei.

Tunelul pe care mergeau se îngustă şi deveni filiform, apoi dispăru complet. Acum, doar lumina pe care o emanau corpurile spiriduşilor făcea cristalele să lucească uşor.

Diinii ezitară, oprindu-se din înaintare.

— Haideţi, băieţi, daţi-i drumul, mormăi pe cale mintală Von Nagel. Omorâţi-l...

Se produse o oscilaţie în rândurile trupei, ca şi cum îi parveneau nişte ordine contradictorii. Câteva creaturi îşi reluară înaintarea plutind într-o plasmă azurie. Împrejur, se înaterializară nişte umbre neclare: aparate dudate, motoare de o formă necunoscută, reţele de fire întinse asemenea unor nervi.

În cele din urmă, o masă spongioasă, palpitând, dungată de vase stacojii, apăru.

Triumfător, Von Nagel jubilă:

— E al vostru! Omorâţi-l!

Din nou, diinii se rotiră într-un balet nehotărât. Acum, ordinele pământeanului nu le mai parveneau decât slab, o dată ce neuristorii creierului acţionau cu putere maximă.

Atunci, un zgomot uşor îl făcu pe căpitan să tresară.

Se întoarse brusc şi se trezi faţă în faţă cu Byrag, care ţinea în mână un pumnal oţelit.

Reflexele căpitanului reacţionară automat. Cu ajutorul mâinii reuşi să deturneze arma, care îi sfâşie în trecere combinezonul.

Apoi îl prinse pe adversar de încheietura mâinii şi încercă să îndepărteze fierul ameninţător. Pământeanul era, cu siguranţă, mai robust decât adversarul său. Dar o ură de neînduplecat îl anima pe acesta din urmă. Ochii săi globuloşi îi ieşeau din orbite, iar membrele sale subţiri îndoiau încet braţul stâng al lui Von Nagel.

Acesta, văzând că începea să fie în inferioritate, îşi dezechilibra adversarul; amândoi se rostogoliră afară prin uşă şi căzură peste nişte crengi împrăştiate.

Acum, căpitanul urma să se poată lupta cu arme aproape egale. Puse mâna pe un ciomag pe care începu să-l rotească, ţinându-l la distanţă pe termes, care îl ameninţa în continuare cu pumnalul.

Din păcate, ochii lui Von Nagel se îndreptară, pentru o clipă, înspre pietrele preţioase care încă mai scânteiau deasupra

camionului. Se simţi deodată paralizat privirea lui nu se mai putea desprinde de cristalele în care se ghicea creierul, care palpita uşor în mijlocul lichidului care îl hrănea.

Nefericitul nu mai simţi nici măcar arma care îi străpungea pieptul, şi căzu la pământ, fără cunoştinţă.

Byrag îi înfipse de-a dreptul pumnalul în spate de mai multe ori, apoi, atunci când victima lui nu mai mişca, răcni:

— Crapă, vierme...

Calm, şterse lama pătată de sânge şi merse să le dea drumul lui Dervhax şi tovarăşilor săi.

Capitolul VIII

Von Nagel, Terral şi ceilalţi doi mercenari care plecaseră înspre depozitul de materiale nu se întâlniră cu nici un autohton. Ce-i drept, vremea execrabilă nu incita deloc la plimbări prin tabără.

Rychnienii, bine adăpostiţi în barăcile lor, priveau ploaia căzând în timp ce jucau zaruri, încântaţi că nu sunt de gardă.

Santinelele se adăposteau în gheretele lor, încotoşmănate şi zgribulite în paltoanele lor, şi îşi priveau deseori ceasurile ca să afle dacă ora schimbului se apropia. Vizibilitatea era mediocră nu se vedea de la zece metri în lumina proiectoarelor.

Toate acestea le conveneau perfect mercenarilor, care se apropiară fără greutate de parcul în care erau garate diferite vehicule.

Nu trebuiau decât să aleagă; camioane pământene capturate, maşini rychniene, toate în perfectă stare.

Lăzi conţinând piese de schimb şi pneuri de orice format erau aranjate cu grijă pe categorii.

Von Nagel ezită un moment Trebuia să pună mâna pe nişte roţi de schimb, sau să ia, pur şi simplu, nişte camioane noi? în cele din urmă, opta pentru o soluţie mixtă. Să încarce pneurile într-o maşină de origine pământeană, ceea ce l-ar scuti de multe probleme.

Zgomotul motorului i-ar alarma, poate, pe gardieni, dar trebuiau să aibă loc nenumărate plecări şi veniri în tabără. Pe vremea aceea câi-noasă, santinelele n-ar încerca să verifice identitatea şoferului, cel puţin, trebuia să^pere acest lucru...

Dacă una dintre ele se dovedea prea curioasă, ei bine, ar fi suficient să o doboare.

Căpitanul îi împărtăşi decizia sa lui Terral, care îl aprobă în întregime, remarcând totuşi că cheile de contact nu se vor afla, fără îndoială, pe tabloul de bord. Asta i-ar fi putut crea probleme altcuiva decât lui Von Nagel, astrotul expert în mecanică putea porni orice maşină fără acest accesoriu.

Căpitanul, acoperit de cei doi mercenari, începu deci să se târască înspre cabina cea mai apropiată, în timp ce Terral se ocupa cu încărcarea pneurilor de schimb în partea din spate. Asta îi luă ceva timp, căci, de fiecare dată, trebuia să verifice dacă dimensiunile lor erau cele potrivite.

În acest timp, Von Nagel se ocupa de tabloul de bord, căutând cu ajutorul torţei sale firele care ar fi permis stabilirea contactului. Fu floare la ureche pentru el: în două minute, motorul fu pornit şi toarse vesel. Ofiţerul verifică nivelul carburantului: rezervorul era plin. Se instala, aşadar, pe scaunul din faţă şi, aşteptând semnalul lui Terral, puse în acţiune ştergătorul de parbriz.

Vizibilitatea era încă foarte slabă. În depărtare, se zăreau fasciculele de la farurile unor camioane ce se căţărau pe coasta muntelui. De jur împrejur, un grisai6 uniform masca instalaţiile din tabără.

Deodată, o siluetă neclară traversă fugitiv drumul pe partea dreaptă şi se ascunse în spatele unei grămezi de lăzi.

Von Nagel îşi încruntă sprâncenele. Era vorba de un rychnian alarmat de zgomotul motorului?

În orice caz, trebuia să fie cu inima împăcată. Coborî deci din cabină îi avertiză pe cei doi mercenari de plecarea lui şi se strecură silenţios spre locul unde dispăruse intrusul.

Şiroitul apei acoperea zgomotul făcut de înaintarea lui, şi ajunse aproape de lăzi fără să fie reperat. Constată atunci, spre marea sa surpriză, că era vorba despre alimente de origine pământeană abandonate acolo, după cum dovedeau inscripţiile de pe pereţii lăzilor.

Unele fuseseră deschise şi închise la loc.

Căpitanul examina cu atenţie împrejurimile, încercând să-l repereze pe necunoscut, dar nu văzu pe nimeni.

Făcu un tur prudent, ţinând în mână pumnalul. Dar degeaba.

Îi venea să creadă că a visat.

Von Nagel, înciudat, făcu atunci cale întoarsă şi se opri o clipă lângă o ladă cu marca fragil, conţinând instrumente de precizie.

Capacul era întredeschis. Maşinal, ofiţerul îl ridică.

Ţeava unui parai era îndreptată chiar spre el. Reflexele sale reacţionară imediat Cu dosul lamei aruncă arma, apoi, ridicându-şi pumnalul, se pregăti să lovească.

O voce imploratoare exprimându-se în limba pământeană îi opri brusc gestul.

— Fie-vă milă! Nu-mi faceţi rău... Mă predau!

Stupefiat, Von Nagel se duse să privească mai de aproape. Ghici atunci, cuibărită în cavitatea strâmtă, o siluetă incontestabil feminină, cu păr blond foarte lung, care masca pe jumătate un chip armonios, dar murdar şi slăbit.

— Pe o mie de comete! mormăi el. Cine sunteţi?

— Daneka... Sunt singura supravieţuitoare din grupul de prospectori care lucrau aici...

— Ei bine, puteţi spune că aveţi noroc... Tatăl dumneavoastră m-a trimis aici ca să vă caut, dar mărturisesc că nu mai speram să vă găsesc vie! Sunt căpitanul Von Nagel. Aşteptati-mă puţin, mă întorc peste câteva clipe...

Fără a aştepta o altă întrebare, astrotul o şterse înspre camion. Terral şi ceilalţi doi mercenari îl aşteptau.

— Aşadar, ai găsit ceva? se interesă în şoaptă locotenentul.

— Pneurile sunt încărcate? replică Von Nagel. -Totul e aranjat. Putem pleca.

— Bine... Urcaţi, vin şi eu.

Mercenarii se cocoţară în cabină locotenentul făcu la fel, apoi se întoarse brusc şi se trezi că ţeava armei căpitanului era îndreptată spre el.

— Eşti ţicnit... Începu el, apoi sări jos din cabină.

Dar trădătorul începuse deja să tragă şi soldaţii căzură la pământ, fără cunoştinţă.

Terral însă avu timp să fugă strecurându-se. Dar nu ajunse departe, căci astrotul îl ochi cu calm şi îl scoase şi pe el din luptă.

Acum, că tovarăşii săi erau paralizaţi, Von Nagel avea mână liberă şi ştia perfect ce urma să facă. De multă vreme,

stabilise un plan. Acum, că o avea pe Daneka, o să ia prima doar el...

Porni veliiculul şi îl aduse aproape de lada unde îl aştepta supravie-ţuitoarea. Aceasta, auzind zgomotul motorului, ieşi din ascunzătoare.

Atunci căpitanul coborî şi, luând o ladă, îi ordonă:

— Daţi-mi o mână de ajutor. Daneka se supuse, însă întrebă:

— Ce intenţii aveţi?

— Trebuie să ne întoarcem în locul unde o astronavă trimisă de tatăl dumneavoastră va veni ca să vă ia. Pentru aceasta, avem nevoie de hrană şi, de asemenea, de muniţii, de arme.

— E simplu, în depozitul ăsta găsim tot ce ne trebuie. Rychnienii nu s-au atins de ele. Aici veneam ca să mă aprovizionez.

— Cum aţi putut scăpa de ei? întrebă căpitanul, continuând să încarce camionul.

— Datorită prietenilor mei, prospectorii. Fuseseră avertizaţi că va avea loc atacul autohtonilor şi se adăpostiseră în mină. Ştiau că n-aveau nici o şansă de a-i învinge, aşa că îmi făcuseră un adăpost subteran, în care puteam să aştept ajutoarele. Ne gândeam că este vorba de o bandă de nelegiuiţi. Din nefericire, am avut de-a face cu forţe regulate. Atunci când am aflat asta, am pierdut orice speranţă şi a fost cât pe ce să mă predau. Totuşi nu-mi lipsea nimic, datorită acestui depozit, aşa că am aşteptat. A fost greu, dar aveam dreptate, pentru că, în cele din urmă, aţi ajuns! Cum aş putea să vă mulţumesc vreodată?

— N-aveţi pentru ce, tatăl dumneavoastră mă plăteşte din plin pentru asta.

— Cum se face că sunteţi singur?

— E o întreagă poveste! în câteva cuvinte, iată. Am suferit pierderi mari la traversarea pădurii. Vă previn că întoarcerea noastră nu va fi o călătorie de plăcere. Eram doisprezece supravieţuitori, şi am fost atacaţi de nişte creaturi diafane, nu departe de aici, la poalele unui munte. Aceşti licurici diabolici sunt invulnerabili. Toţi tovarăşii mei au fost capturaţi.

— Şi aţi scăpat de ei? se minună fata.

— Plecasem în recunoaştere... N-am putut, din păcate, să-i salvez pe nefericiţii mei camarazi. Dar o să avem timp din plin să ne povestim aventurile. Să mergem, drumul e lung şi va trebui să facem un ocol, ca să-i evităm pe aceşti demoni de foc.

— Şi noi... şi noi am avut ceva de împărţit cu diinii, murmură Daneka urcându-se în habitaclu. Nu ne-au atacat niciodată, pentru că descope-riserăm că erau respinşi de cristalele de germaniu. Mina fusese înconjurată cu un baraj de cristale. Rychnienii le-au păstrat Putem să luăm câteva în trecere.

— Bună idee! o aprobă Von Nagel, pornind camionul. Din păcate, nu ne vor fi de nici un folos când ne vom lupta cu monştrii din pădure. Dacă doriţi să scăpaţi cu viaţă, închideţi cu grijă toate orificiile şi fiţi cu ochii în patru.

Vehiculul dispăru atunci sub ploaia torenţială, evitând cu grijă tabăra, unde Dervhax, întors cu coada între picioare din escalada sa, aştepta bodogănind întoarcerea lui Terral şi a lui Von Nagel.

Înspre prânz, când ploaia devenise mai putin intensă, metisul se hotărî să meargă să arunce o privire prin împrejurimi, înainte de a se duce la punctul de întâlnire de lângă pod, pentru a-i aştepta acolo pe întârziaţi.

Diablo, pus să le prindă urma, îl îndreptă exact spre ceea ce căutau.

Maiorul fu cât pe ce să calce pe corpurile nemişcate ale prietenilor săi. Pe moment, crezu căTerral fusese ucis de rychnieni, dar îşi dădu repede seama că locotenentul şi cei doi mercenari erau doar paralizaţi. Făcu drumul înapoi şi apoi veni să caute corpurile împreună cu grosul trupei. Absenţa lui Von Nagel îl intriga foarte tare.

Totuşi nu putea să-l mai aştepte mult timp în locul acela. Rychnienii nu mai aveau mult şi urmau să iasă din barăci. Trebuiau s-o ia din loc cât mai repede.

Maiorul profita de stocuri pentru a face rost de pneuri şi muniţii, apoi convoiul plecă din nou înspre pădure, îndreptându-se către râu.

Pe parcursul drumului, Yghur se ocupă de camarazii săi, pentru a încerca să-i scoată din starea de paralizie. Din nefericire, descărcarea îi lovise din plin şi nu puteau spera ca cei trei oameni să poate vorbi mai devreme de căderea serii.

Convoiul înainta repede datorită reparaţiilor făcute. Toţi se bucurau să se întoarcă în locul unde astronava va veni să-i ia. Bineînţeles, vor trebui să se lupte cu fiarele sălbatice din pădure, dar mercenarii cunoşteau acum pericolele pe care le vor avea de înfruntat şi dispuneau de armele necesare pentru a se apăra.

La puţin timp după intrarea pe sub frunzişurile dese, o detunătură surdă răsună în partea din faţă a convoiului.

Dervhax, surprins, îl consultă pe Byrag din priviri.

— Curios! Sar zice că e un exploziv de mină, observă termesul.

— Crezi că sunt rychnienii?

— Nu cred. N-am fost reperaţi niciodată; e vorba, mai curând, de Von Nagel, care ne-a luat-o înainte şi care îşi semnalează prezenţa.

— Acceleraţi! ordonă maiorul. Supraveghetorii să fie cu ocliii-n patru, poate că ni s-a pregătit o ambuscadă. Camionul nostru va pleca mai înainte. În caz de atac, celelalte două vor veni după noi, în momentul în care o să dau semnalul cu o rachetă.

Yghur, la tabloul de comandă, dădu motorul la maximum. Vehiculele urmau vechea pistă, trasată la venire, şi înaintarea era mult mai uşoară.

Atunci când maiorul ajunse în apropierea râului, îl trimise pe Diablo în faţă, ca cercetaş. Animalul reveni la puţin timp după aceea, fără să arate a fi tulburat în vreun fel. Cu siguranţă, nici un rychnian nu se afla acolo. În cazul ăsta, de ce îşi asumase Von Nagel riscul de a-i alarma pe autohtoni, detonând o încărcătură de exploziv?

Dervhax hotărî, la rândul său, să plece în recunoaştere. Yghur îl însoţi. Amândoi observară curând un lucru insolit: mergând pe jos pe vechea cărare, constatară că pe acolo trecuse de curând un camion. Urmele roţilor erau vizibile şi nişte tulpini erau tăiate de puţin timp.

Era vorba despre căpitan, sau despre rychnieni?

Dublându-şi precauţiile, cei doi oameni hotărâră să facă un mic ocol şi să se apropie de mal pe partea dreapta, nu pe drumeag.

Vegetaţia luxuriantă le îngreuna înaintarea şi amândoi se rugau să nu dea peste vreun crenec rătăcit

În curând, ajunseră în preajma locului în care fuseseră doborâte trunchiurile de-a curmezişul râului. Podul dispăruse...

Explozia pe care o auziseră distrusese puntea.

Dervhax, ascuns sub o ferigă arborescentă, se gândi un moment.

Von Nagel pusese mâna pe un camion şi se grăbise spre pod, dar se putea să fi fost capturat de către autohtoni şi să divulge locul de reunire.

Totuşi Diablo nu sesizase nici o prezenţă străină.

Prin urmare, vehiculul traversase râul şi podul fusese aruncat în aer apoi, ca şi cum căpitanul dorea să-i întârzie pe eventualii urmăritori.

În acest caz, de ce nu pusese încărcăturile sub trunchiuri, ca să explodeze la trecerea mercenarilor?

Evident, doar un camion ar fi sărit în aer.

Dacă Von Nagel îi trădase, ştia ce pedeapsă exemplară îl aştepta dacă ar cădea în mâinile foştilor săi tovarăşi. Dacă i-ar fi ucis pe câţiva dintre ei, justiţiarii l-ar fi urmărit neînduplecaţi, ca să se răzbune.

Căpitanul se mulţumise, aşadar, să întârzie coloana, fără să-i ucidă pe mercenari.

În orice caz, nu trebuiau să piardă vremea. O patrulă aeriană putea apărea dintr-o clipă într-alta, şi râul nu era apărat de frunzişuri dese.

Dervhax îşi luă deci emiţătorul portativ şi le ordonă camarazilor săi să vină după el. Trebuiau să traverseze cursul apei înainte să se facă noapte.

O dată sosit convoiul, maiorul îşi puse oamenii la treabă. Două trunchiuri fură doborâte din nou cu laserul, şi vehiculele putură depăşi obstacolul înainte de amurg.

Din fericire, rychnienii nu se manifestaseră în nici un fel. Fără îndoială, luaseră zgomotul deflagraţiei drept o explozie provocata de propriii lor mineri.

Mercenarii mai merseră încă o jumătate de oră înainte dea-şi stabili tabăra. Tăiaseră bârnele după ce trecuseră pentru a-i întârzia pe eventualii urmăritori.

Dervhax îi examina atunci pe cei trei oameni paralizaţi, încă nemişcaţi. Yghur, consultat, declară că nu-şi vor reveni în simţiri mai devreme de a doua zi.

Trebuiau deci neapărat să aştepte, pentru a afla cheia enigmei. Fură puse santinele în turele, şi mercenarii se instalară, de bine, de rău, pentru a petrece noaptea.

În cel mai bun caz, trebuiau să mai stea o săptămână în pădure şi să-i înfrunte pe monştrii care o bântuiau. Toţi erau cam dezamăgiţi. Expediţia, în ciuda încercărilor prin care trecuse, se solda cu un eşec. Fiica lui Fairchild nu fusese găsită. În viitorul imediat, se gândeau mai ales să-şi scape pielea...

Dervhax era frământat, de asemenea, de o problemă supărătoare. De cealaltă parte a râului fuseseră descoperite urmele unui camion. Cine era în el şi de ce fugea?

Atacurile obişnuite veniră să tulbure somnul mercenarilor. Sar fi putut zice ca pădurea vroia să-i avertizeze în privinţa încercărilor care-i aşteptau pe traseul de întoarcere.

Mai mulţi cogofagi îşi dădură drumul de pe crengi, atacând tabla cu fălcile lor puternice. Trebuiră să-i facă literalmente terci, trăgând cu gloanţe, pentru a-i împiedica să le facă vreun rău. Apoi nişte olopi, cu carapacea lor solidă, se năpustiră asupra vehiculelor. În cele din urmă, un alt cogofag îi atacă înspre zori şi, pe parcursul întregii nopţi, perfidele lilare încercaseră cu înverşunare să-şi facă drum, strecurându-se prin cele mai mici interstiţii.

În momentele de acalmie, detunăturile îndepărtate răsunau sub bolţile înfrunzite ale acestei catedrale vegetale cu nenumărate coloane.

Cei ce ocupau vehiculul ce preceda coloana trebuiau, şi ei, să se apere de monştrii din pădure.

Nu duceau lipsă cu siguranţă de muniţii, căci strălucitoarele ăash-un purpurii ale laserelor alternau cu fulgerele albăstrui ale explozivelor atomice.

Foarte repede, Dervhax putu să-şi facă o idee în privinţa distanţei care separa cele două grupuri. După intervalul dintre sunet şi lumină, circa cinci kilometri.

Era şi puţin, şi mult... Într-adevăr, nişte vehicule dotate cu mijloace identice nu puteau să câştige teren unul faţă de celălalt. Conta doar rezistenţa oamenilor. Cei care vor merge pentru mai mult timp încontinuu vor ajunge primii la obiectiv.

De aceea maiorul, în ciuda protestelor oamenilor săi, dădu semnalul de plecare înaintea zorilor: poate că vor câştiga astfel o oră..

Coloana înainta rapid; fasciculul proiectoarelor lumina tunelul săpat de fugari în zidul vegetal, ceea ce făcea să nu mai fie nevoie să-şi croiască şi ei un drum.

În curând, ziua apăru, luminând ireal vegetaţia măruntă. Byrag îl anunţă atunci pe Dervhax, care marca pe o hartă înaintarea coloanei:

— Domnule maior, locotenentul şi ceilalţi doi s-au trezit Şi-au revenit complet..

— A în sfârşit, o veste bună! O să aflăm ce li s-a întâmplat! Terra! aşezat în partea din spate a maşinii, îşi devora cu poftă micul

dejun. Un zâmbet larg îi lumină faţa atunci când îşi zări şeful.

— Mă bucur să te văd, domnule maior! Pe cinstea mea, m-am lăsat păcălit ca un începător.

— Povesteşte...

— Ei bine, ascultă! Descoperiserâm un depozit de materiale, şi Von Nagel a plecat în recunoaştere. Când s-a întors, ne-a ordonat să încărcăm un camion. Am făcut ce ne-a spus. Deodată m-am întors şi am zărit ţeava paralului acestui ticălos. Cu o clipă mai târziu, eram imobilizat Am căzut pe jos şi mi-am pierdut cunoştinţa.

— N-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

— Nu! Rahatul ăsta şi-a pus la bătaie toate forţele, nici vorbă să poţi mişca un deget. De altfel, am căzut pe burtă şi eram cu faţa în jos.

— Şi voi? îi întrebă ofiţerul pe ceilalţi doi mercenari.

— Nu ştiu nimic altceva. Eu nici măcar n-am văzut arma, răspunse primul.

— Eu am căzut pe spate, declară cel de-al doilea. Eram cu faţa spre cer, totuşi mi s-a părut că zăresc o a doua siluetă...

— Un rychnian?

— Habar n-am... La câtva timp după aceea, vehiculul a plecat şi am rămas singuri.

— Bine, ceva am aflat Von Nagel ne-a trădat Mă aşteptam ca gunoiul ăsta să ne coacă ceva. Am greşit că nu l-am supravegheat.. În sfârşit regretele nu slujesc la nimic, acum trebuie să-l ajungem din urmă cu orice preţ!

— Şi dacă a găsit-o pe Daneka? sugeră Terra!

— Nu ne avantajează cu nimic, căci, cu un asemenea ostatic, va fi foarte dificil să îl capturăm... Mă întreb dacă nu fac altă prostie mergând pe drumul ăsta. Dacă ascunde explozive pe sub frunzişuri, ne va nimici camioanele unul după altul...

— Poate, observă locotenentul, numai că, dacă urmăm un drum paralel, vom pierde timp preţios. Mai avem de trecut peste un râu. Primul care va ajunge la plută va câştiga câteva ore.

— A’ exista totuşi o soluţie! interveni atunci Yghur. Dacă găsim că’a’ea pe ca’e am me’s înainte, nu ‘iscăm nimic...

— E o idee bună, doar că n-am nici cea mai mică idee de locul unde se află. Am marcat drumul nostru pe hartă, în principiu, nu suntem prea departe, dar cu câteva zeci de metri aproximaţie, putem s-o dăm în bani! Vegetaţia e atât de deasă!

— Eu pot să vă duc direct acolo, declară atunci Byrag.

— Dar cum?

— La dus, am pus câteva balize hertziene cu bătaie mică. Tocmai am captat una dintre ele.

— Hotărât, eşti un tip de milioane! exclamă Dervhax. Dacă reuşeşti s-o descoperi, îţi promit o recompensă frumoasă.

— Vă cer doar să mi-l lăsaţi mie pe Von Nagel, dacă punem mâna pe el.

— Sa făcut, încuviinţă maiorul după o scurtă ezitare, după ce îl voi fi interogat, vei face cu el ce vei dori.

Reputaţia termesului nu era nejustificată. Intr-un sfert de oră, îi duse pe mercenari pe traseul urmat la dus.

Acum, mercenarii nu mai trebuiau să se teamă de o ambuscadă; atâta timp cât drumul lui Von Nagel nu se intersecta cu cel vechi, puteau să meargă cu viteză înainte.

Urmărirea în acest infern verde dură trei zile, care părură interminabile şi fură presărate cu atacuri ale fiarelor.

Dervhax putuse constata dintr-a doua noapte că fulgerele ce semnalau prezenţa lui Von Nagel se aflau la înălţimea propriei sale coloane. Interzise, cu excepţia cazurilor de urgenţă absolută, să se folosească explozivele, care îi puteau permite trădătorului săi localizeze pe mercenari. Aşadar, numai laserele şi paralele fură utilizate.

Din fericire, nu-i atacară decât nişte kalgoşi şi nişte ocidomuşi; după câte se pare, cadavrele ce jalonau drumul îi îndemnau pe monştri la prudenţă.

Totuşi lumina laserelor era de ajuns pentru a-i arăta căpitanului prezenţa urmăritorilor săi. În cea de-a treia noapte, maiorul ordonă oprirea din momentul în care întunericul se lăsă peste pădure, pentru ca fasciculele farurilor să nu-i ofere indicaţii fugarului.

Santinelele nu folosiră decât lumini paralele în noaptea aceea, astfel încât Dervhax putu păstra secretă poziţia în care se aflau.

În sfârşit, în zorii celei de-a patra zi, atunci când convoiul porni, solul deveni repede mlăştinos; râul se apropia. Ypheaşii apărură din nou, dar mercenarii erau acum conştienţi de pericol şi nu suferiră nici o pierdere.

În cele din urmă, cu putin înaintea amurgului, ochii pătrunzători ai lui Yghur distinseră mult-dorita plută.

Cu câteva clipe mai târziu, camioanele se opriră la marginea râului.

Dervhax ordonă să se oprească motoarele şi toţi îşi ciuliră urechile. Se auzeau doar răgetele şi cârâiturile obişnuite.

O examinare atentă a plutei şi a cablurilor arătă că nu li se întindea o capcană.

Fără a pierde o clipă maiorul ceru să se încarce vehiculele. Totul se desfăşură cum nu se poate mai bine; într-o oră, convoiul se afla pe celălalt mal.

— Trebuie să tăiem cablurile? se interesă atunci Terral, în timp ce camioanele se duceau să se ascundă puţin mai departe.

— Nici vorbă mormăi Dervhax. E rândul nostru să-i pregătim o ambuscadă rahatului ăstuia... Dacă nu are decât un coechipier, trebuie să reziste datorită dopantelor; probabil că n-au dormit prea mult de când au plecat. Din cauza oboselii, poate că Von Nagel va comite o imprudenţă! Yghur şi cu mine mergem să ne ascundem în apropiere şi să-i aşteptăm sosirea. Tu preiei comanda în lipsa mea.

— Domnule maior, protestă locotenentul, e sinucidere curată! Pe timpul nopţii, orice monstru vă poate ataca!

— Am pus să se construiască un adăpost din butuci în apropiere, o să fim protejaţi cât de cât... A uitam, după ce ai ajuns la camioane, o să tragi cu nişte proiectile explozive la trei sau patru kilometri mai în faţă. Astfel, Von Nagel va presupune că ne-am stabilit tabăra mai departe.

— An înţeles! încuviinţă Terral, care se grăbi să se ducă să execute acest ordin.

Rămaşi singuri, maiorul şi sergentul se duseră la adăpostul lor. Nici unul, nici celălalt nu se simţea foarte liniştit că erau singuri în această junglă, dar nu lăsară să se vadă nimic. De fapt, în cazul în care ticălosul căpitan se oprea înainte de a ajunge la râu, cei doi oameni riscau mult să cadă pradă monştrilor şi, în orice caz, când ar fi tras şi-ar fi indicat prezenţa. Trebuia deci, cu orice preţ, ca fugarul, pentru a recupera întârzierea, să hotărască să meargă şi în timpul nopţii…

Fasciculele farurilor, care străpungeau întunericul, îl liniştiră repede pe maior. Un camion se apropia bălăngănindu-se şi se îndrepta direct spre râu. Şoferul lui nu-şi lua nici o precauţie pentru a evita să fie reperat Se opri în apropierea plutei şi o examina cu atenţie, cercetând dacă nu i se întinsese o capcană.

Liniştit, îşi stinse torţa şi se întoarse la vehicul. Von Nagel, căci el era, cu siguranţă, se afla la vreo cincizeci de metri de cei doi mercenari.

Dervhax puse mâna pe umărul tovarăşului său, arătându-i ţinta, care se profila clar în lumina farurilor. Pentru un trăgător de elită ca sergentul, lovitura era uşoară Căpitanul probabil că era într-adevăr îndopat cu medicamente, dacă dovedea atâta lipsă de prevedere…

Yghur îşi sprijini ţeava armei de o cracă rezistentă, ochi cu calm şi trase.

Silueta se prăvăli.

Mercenarii săriră atunci din ascunzătoarea lor şi, apropiindu-se de corpul nemişcat, îi luminară faţa. Era vorba chiar de Von Nagel.

Căpitanul, paralizat, fu dus până la vehicul şi pus înăuntru. Maiorul descoperi atunci pasagera, legată şi cu căluş în gură, zăcând într-un colţ

Nişte ochi imenşi albaştri îl priveau cu un aer implorator. Dervhax se grăbi să-i dea drumul şi să o aşeze pe un scaun, în timp ce sergentul făcea semnalele convenite şi ducea vehiculul înspre plută, pentru a-l transporta pe celălalt mal.

În acest timp, metisul asculta povestirea frumoasei Daneka, încă amorţită în întregime.

— Eram ascunsă într-o ladă atunci când m-a descoperit câinele ăsta. Pe moment, am crezut în loialitatea lui. Mi-a povestit că tatăl meu trimisese o expediţie să mă salveze, dar că toţi, în afară de el, muriseră! N-a durat mult până când atitudinea lui mi s-a părut ciudată. Nu se odihnea aproape deloc şi gonea ca şi cum se temea să nu fie urmărit I-am spus că rychnienii nu vin niciodată în pădure, dar nu mi-a răspuns. Încontinuu înghiţea dopante, ca să nu adoarmă Era oribil. Noaptea, monştrii ne atacau fără odihnă. Von Nagel trăgea ca un nebun în tot ce mişca. Într-o seară, am auzit explozii şi am zărit lumini. Am înţeles atunci că eram urmăriţi. Cum nu era vorba de autohtoni, nu puteau fi decât pământeni. Am remarcat acest lucru, şi el s-a mulţumit să rânjească. Atunci i-am spus că m-am săturat şi că vreau să-i aştept pe cei care vin din urmă. S-a mâniat înfiorător, fără îndoială, din cauza medicamentelor, şi m-a legat ca să nu pot să semnalizez prezenţa noastră. Ne-am continuat înaintarea nebunească; uneori, se oprea câteva clipe ca să mănânce şi să bea, apoi pornea iarăşi. După câtva timp, mi-am dat seama că vă pierduse urma. Asta i-a provocat o furie nebună. Vorbea de unul singur şi spunea că vrea să ajungă primul la râu. De două ori, s-a oprit să pună explozive în urma noastră. În cele din urmă, am ajuns aici.

Daneka, izbucnind în hohote de plâns convulsive, se aruncă în braţele maiorului, care, foarte tulburat îi mângâia părul blond, ca pe al unui copil pe care vrei să-l linişteşti.

În sfârşit, când toţi mercenarii fură la un loc, Yghur se apropie şi declară:

— Şefule, febuie s-o lăsăm să doa’mă. Fata a’e nevoie să se ‘efacă. Spunând acestea, îi întinse o ceaşcă umplută cu un lichid cald, în care

vărsase un soporific uşor.

Dervhax îl aprobă şi o ajută pe frumoasa supravieţuitoare să bea lichidul, apoi o luă în braţele sale şi se duse să o întindă pe un pat Cu câteva clipe mai târziu, Daneka dormea buştean.

Maiorul îşi adună arunci oamenii şi declară:

— Prieteni, ne-am dus misiunea la bun sfârşit! Mai avem totuşi de îndeplinit o sarcină neplăcută. Von Nagel ne-a trădat deliberat, pentru a pune mâna pe prima promisă de Fairchild. După legile mercenarilor, trebuie să fie pedepsit în mod exemplar. Îl prevenisem de mai multe ori, şi n-a ţinut cont de

avertismentele mele. I se pot aplica două pedepse. Putem să-l abandonăm în pădure sau să-l executăm.

— Domnule maior, interveni atunci termesul, vă amintesc că mi-aţi promis că mi-l lăsaţi mie dacă îl prindem!

— Aşa e! Cei care sunt de acord să ridice mâna...

În unanimitate, mercenarii aprobară verdictul şefului lor.

— Perfect reluă atunci Dervhax. Nu-l putem ucide în timp ce e paralizat. Are dreptul să-şi spună ultimele dorinţe. Mâine, în zori, vei executa sentinţa.

Noaptea, ca întotdeauna, fu destul de agitată, dar mercenarii aveau acum arme din abundenţă, şi monştrii fură ţinuţi la respect.

Când primele raze ale soarelui dezmierdară apele liniştite ale râului, Von Nagel fu adus de Byrag, sub privirea necruţătoare a mercenarilor. Maiorul se lovise de o tăcere dispreţuitoare atunci când îl întrebase dacă vroia să le ceară ceva.

Termesul îl luă pe căpitan deoparte sub frunzişuri, fără că prizonierul său să încerce să fugă. Cunoştea legea implacabilă a acestor oameni fără milă.

Mai multe ţipete răsunară, apoi călăul veni alături de tovarăşii săi.

— S-a făcut, anunţă el simplu. Blestematul ăsta nu va mai trăda pe nimeni.

Câteva clipe mai târziu, convoiul porni. Daneka dormea încă, nu auzise nimic.

Atunci când se trezi, cu puţin înainte de prânz, vehiculele parcurseseră o distanţă apreciabilă pe drumul urmat la venire.

Fata putu atunci să se hrănească şi să povestească ceea ce li se întâmplase prospectorilor pământeni.

Mercenarii o ascultară în tăcere. Fairchild întrevăzuse bine lucrurile: autohtonii minţiseră, îi masacraseră în mod deliberat pe mineri. Cazul lor ţinea de tribunalele federale.

În viitorul imediat, pământenii trebuiau să ajungă la punctul lor de plecare şi să aştepte întoarcerea astronavei.

Sigur, multe chestiuni trebuiau să fie lămurite. În special, existenţa diinilor. Daneka nu putu să le ofere informaţii în privinţa lor. Le spuse mercenarilor că aceste creaturi diafane se temeau de germaniu şi că, fără îndoială, fuseseră salvaţi de

tranzistorii de la aparatele lor radio. Un lucru era sigur: diinii apăruseră recent pe Rychna.

Fata îşi recăpăta rapid puterile şi datorită îngrijirilor lui Yghur, şi atunci când convoiul ajunse, în cele din urmă, aproape de platoul unde astronava trebuia să vină să-i recupereze pe mercenari, era în plină formă.

Se scurseseră şapte zile de când fusese răpită de Von Nagel. Amintirile acelor ore chinuitoare păleau deja.

Dervhax petrecea ore în şir alături de ea şi, deseori, o privea cu o tandreţe neobişnuită pentru acest bărbat de temut.

Daneka, la rândul ei, se îndrăgostise de salvatorul său. Lucrul acesta le sărea tuturor în ochi. De aceea, atunci când, pe seară maiorul merse să se plimbe sub clar de lună în tovărăşia ei, toţi mercenarii îşi făcură semne complice cu ochiul.

Pentru prima dată, Diablo, foarte discret, nu se duse după stăpânul lui.

Ce să visezi mai mult de atât?

Expediţia reuşise, în curând infernul de pe Rychna urma să nu mai fie decât o amintire urâtă, şi fiecare se gândea deja cum să se folosească mai bine de prima frumuşică.

Capitolul 114

Daneka suspină din rărunchi.

— Am trecut prin nişte ore cumplite... Trăiam în tihnă la mină lucrările de extracţie se desfăşurau cum trebuie. Germaniul se aduna în depozite, fiecare se gândea deja la bogăţiile pe care le va lua cu sine pe Pământ. Eu îi îngrijeam pe răniţi, pe bolnavi. În timpul meu liber, făceam excursii la marginea pădurii. Într-o zi, din întâmplare, pe când mă plimbam, am întâlnit unul dintre membrii acestui trib. Fusese luat prin surprindere de doi ocidomuşi stacojii, care îi lăsaseră nişte zgârieturi adânci pe piept. Picioroangele se năpusteau asupra lui şi vânătorul le ţinea la distanţă cu lancea. Totuşi, ar fi murit în curând fără intervenţia mea. I-am omorât pe agresorii lui cu ajutorul pistolului şi l-am putut duce pe rănit la infirmeria minei. Zile în şir s-a zbătut între viaţă şi moarte. În cele din urmă, atunci când s-a vindecat, a plecat din nou la ai săi.

— Dar cum îi pot respinge pe monştrii care bântuie prin pădurea asta? se interesă maiorul.

— Crenecii, yceropşii şi olopii trăiesc chiar în miezul acestei selve, şi pleacă rareori de acolo. Uneori, un kalgos vine să le survoleze tabăra, şi atunci îl doboară cu săgeţile. Vârfurile armelor lor sunt înmuiate în otrăvuri vegetale fulgerătoare, care ucid în câteva secunde.

— Presupun că aceşti primitivi v-au fost recunoscători că l-aţi îngrijit pe unul dintre ei, observă Terral.

— Sigur, şi cu atât mai mult cu cât era vorba despre unul dintre fiii şefului. Începând de atunci, de fiecare dată când aveau un bolnav sau un rănit, veneau să mă caute. Ca recompensă, ne ofereau vânat de toate felurile. Dar într-o zi căpetenia a venit să mă caute, şi mi-a adus atunci la cunoştinţă că rychnienii civilizaţi se îndreptau în secret spre mină. Le-am spus asta prietenilor mei, care, pe moment, nu s-au speriat din cale-afară. Totuşi căpetenia a insistat mult „Rychnienii civilizaţi – ne-a asigurat el – nu vin ca prieteni. Îşi iau prea multe precauţii ca să se disimuleze şi maşinile lor de luptă sunt înţesate cu arme.” La un moment dat, am început să-l luăm în serios.

— Atunci minerii s-au ascuns şi au fost copleşiţi numeric, o întrerupse Dervhax.

— Cam aşa ceva. Cum ştiau ci indigenii ţin mult la mine, au insistat să plec împreună cu şeful tribului. Am refuzat, dar toţi minerii au ţinut-o una şi bună, spunând ca cel puţin un pământean trebuia să rămână în viaţă, ca să poată mărturisi mai apoi ce se întâmplase.

— Această agresiune incalificabilă va fi pedepsită, o asigură maiorul. Dacă ne întoarcem pe Pământ, Federaţia se va ocupa de această chestiune...

— Astfel, sărmanii mei compatrioţi nu vor fi murit degeaba, observă cu tristeţe Daneka. Zile şi zile de-a rândul, am împărtăşit viaţa simplă a acestor oameni de treabă. Din fericire, putusem să iau cu mine medicamente şi mi-am continuat rolul de infirmieră. La un moment dat, m-au adoptat.

— Şi diinii nu v-au atacat niciodată? se minună locotenentul.

— După cum spun indigenii, aceste creaturi au apărut la câteva săptămâni după sosirea noastră la mină. Inginerii remarcaseră că fugeau ca de ciumă de depozitul nostru de

germaniu. Am făcut, aşadar, o centură din ele în jurul taberei, şi niciodată diinii nu ne-au deranjat

— Dar au luat ca prizonieri membri ai acestui trib, se miră Dervhax. Ne-am întâlnit cu ei în grote!

— Asta se întâmplase înainte de sosirea mea, le explică încântătoarea pământeană. Atunci când m-am refugiat aici, am luat cu mine un stoc de cristale, şi am încercuit cu ele satul. De atunci, diinii n-au mai pătruns în el.

— Înţeleg, spuse maiorul, cu un aer meditativ. Ei bine, aceşti oameni de treabă au destule motive să vă fie recunoscători. Nu vă temeţi că o să refuze să vă lase să plecaţi?

— Poate că îmi vor face câteva probleme, încuviinţă Daneka. O să-l întreb pe şeful tribului.

Discută puţin cu băştinaşul în dialectul acestuia, apoi reluă pe un ton întristat:

— Aveaţi dreptate... Spune că, fără mine, toţi bolnavii ar muri, şi că niciodată nu va accepta să mă întorc la ai mei.

— Iată noi supărări în perspectivă! mormăi Von Nagel. Suntem practic dezarmaţi: ne-am abandonat camioanele pe muntele diinilor şi riscăm să ne sfârşim zilele printre sălbaticii ăştia.

Dervhax se gândi un moment şi sugeră:

— Şi dacă am face un târg cu el?

— Cei putem propune? mormăi căpitanul.

— Pur şi simplu, viaţa compatrioţilor săi care sunt prizonieri ai diinilor. Dacă nu îi salvăm, sunt sortiţi unei morţi cumplite. Creaturile astea demonice se hrănesc din influxul lor nervos şi îi transformă în zombi. Înarrnându-ne cu cristale de germaniu, am putea să pătrundem în grotele lor şi să-i eliberăm pe prizonieri. Cu aceeaşi ocazie, ne vom recupera vehiculele, ceea ce ne va permite să ajungem din nou la punctul de plecare.

— Eşti complet ticnit! exclamă Von Nagel. Cum o să ne descurcăm în labirintul ăla?

— Diablo ne va îndruma, aşa cum ne-a ajutat şi să evadăm... Daneka, transmiteţi-i şefului propunerea mea...

Fata făcu ce i se ceruse şi discută îndelung cu venerabilul bătrân, apoi traduse:

— Rinek e interesat de această propunere. Totuşi, cum nu vă cunoaşte, cere să rămân ostatică împreună cu unul dintre

ofiţerii voştri. Dacă reuşiţi să-i aduceţi pe prizonieri, va accepta să mă lase să plec împreună cu voi. I-am spus căi voi lăsa toate medicamentele pe care le am şi l-am învăţat deja pe vrăjitorul lui modul de a le folosi. I-am mai promis şi că, mai târziu, tatăl meu îi va trimite altele...

— Ei bine, totul pare să se aranjeze, jubilă metisul. O să ne odihnim puţin, o să mâncăm şi o să plecăm chiar în noaptea asta înspre muntele blestemat

— Şi cine va rămâne aici? întrebă perfid căpitanul. -Tu! Dacă nu ai obiecţii.

— Fermecătoare perspectivă... În sfârşit, dacă tot trebuie să se sacrifice cineva, voi avea, cel puţin, plăcerea unei companii agreabile!

Cum toţi acceptaseră condiţiile acestei înţelegeri, şeful le ordonă războinicilor săi să părăsească bojdeuca.

Fură înlocuiţi de nişte slujitoare care aduseră bucăţi de vânat foarte apetisante. Ofiţerii se aşezară chiar pe jos şi festinul începu.

Ospăţul durǎ mult timp. Rinek ţinea să-şi cinstească vizitatorii. Mâncărurile erau, de altfel, excelente: vânat – din plin, peşti delicioşi, rădăcini savuroase la grătar, insecte cu gust de creveţi şi grămezi de fructe.

Yghur le indica mercenarilor mâncărurile pe care le puteau consuma fără teamă, şi toţi mâncară cât îi ţinură burţile.

Atmosfera se destinse vizibil...

Daneka fu translatoarea maiorului şi îi mulţumi căpeteniei pentru primire, dar acesta deja îi adoptase pe pământeni. Afară, sălbaticii fraternizau cu mercenarii, care le arătau cum funcţionează armele lor. La rândul lor, primitivii le făceau o demonstraţie a uimitoarei lor abilitaţi de a trage cu arcul. Doar Yghur reuşi să le egaleze performanţele, ceea ce îi aduse respectul tuturor.

În cele din urmă, lumina începea să scadă, umbrele se estompară.

Dervhax hotărî că venise momentul să părăsească tabăra. O rugă atunci pe Daneka să ceară să li se aducă cristale de germaniu. rMmitivii aduseră coşuri pline. Toţi îşi umplură buzunarele, apoi, sub îndrumarea ghizilor indigeni, mercenarii se afundară în tufişuri.

Von Nagel şi Daneka, aşa cum se promisese, rămaseră în compania lui Rinek. Fata îşi luă râmas-bun şi îi zâmbi tandru metisului, faţă de care părea să resimtă o atracţie întru totul împărtăşită.

Datorită vânătorilor tribului, coloana ajunse repede în apropierea muntelui. Camioanele erau încă acolo, aşa cum le abandonaseră mercenarii.

Băştinaşii rămaseră atunci la marginea pădurii, în timp ce Dervhax şi tovarăşii lui treceau cu îndrăzneală peste primele dealuri de la poalele muntelui.

În ciuda cristalelor de germaniu, cu care erau dotaţi din plin, toţi se întrebau cu nelinişte dacă nu cumva se aruncau, fără să-şi dea seama, în gura lupului.

Maiorul însă era foarte optimist. Revedea în faţa ochilor zâmbetul radios al Danekăi. Expresia ei încrezătoare, tandră, cea a unei fete foarte simple, nearuficiale, care îi spunea, pur şi simplu: „Te iubesc, mă vrei?”.

Ce diferenţă faţă de frumuseţile sofisticate, faţă de femeile uşoare care bântuiau prin astroporturi! Printr-o singură privire, fermecătoarea copilă cucerise inima metisului, şi temutul astrot s-ar fi lăsat tăiat în bucăţele pentru ea! înfruntase multe pericole ca să vină să o caute pe această planetă perfidă, dar atunci momeala primei era ceea ce-l îmboldea. Acum, nu mai dorea decât un singur lucru: să o strângă în braţele lui, să-i şoptească vorbe tandre şi să o apere de toate pericolele care o mai ameninţau încă.

Prins în gândurile sale, nu reacţiona nici măcar atunci când primii diini apărură pe costişe. Terral trebui să-i dea un ghiont, arătându-i cu degetul pe aceştia.

Foarte sigure pe ele, diafanele creaturi coborau înaintând încet, în-cercuindu-i pe mercenari, care se opriseră, aşteptând să vadă ce mai urmează, înainte de a merge mai departe.

Dar când primii diini ajunseră în apropierea micului grup, se opriră brusc şi, asemenea vampirilor care, se spune, sunt respinşi de mirosul de usturoi, o luară repede la fugă, ca şi cum germaniul le provoca nişte suferinţe cumplite.

Câţiva imprudenţi, care se apropiaseră prea mult, păliră dintr-o dată şi se stinseră ca nişte lumânări în care suflă cineva.

— Ei bine, domnule maior, jubilă locotenentul, avem, în sfârşit, o armă eficace împotriva acestor demoni. Nu-ţi vine-a crede!

— Daneka avea dreptate, s-ar spune că substanţa asta reprezintă o otravă mortală pentru ei. Datorită protecţiei cristalelor noastre, vom pătrunde fără să fim în pericol în bârlogul lor.

Le făcu atunci semn oamenilor lui să-l urmeze şi toţi îşi reluară escalada, în timp ce diinii, înnebuniţi, se roteau la o distanţa apreciabilă, fără să îndrăznească să se apropie.

Datorită torţelor recuperate în trecere din camioane, mercenarii putură să se ghideze fără prea multe probleme prin labirintul muntelui. Yghur făcea din când în când un semn pe pereţi, ca să regăsească cu uşurinţă drumul, la ieşire.

În solul mişcător se vedeau încă urmele cizmelor prizonierilor. Fu deci uşor să găsească drumul până în momentul în care stâncile luară locul pământului.

Nici unul dintre pământeni nu-şi amintea de traseul pe care-l urmaseră. Trebuiră să recurgă deci la Diablo, care, doar el, putea să-i ducă pe drumul cel mai scurt în peştera în care erau închişi rychnienii.

Dervhax puse gângania să adulmece unul dintre sacii ce conţineau alimente oferite de către băştinaşi, şi imediat imensa insectă intra, fără să ezite, într-unui dintre tunele.

După ce parcurseseră cam un kilometru, mercenarii ieşiră într-o grotă destul de mare, tapetată cu alveole în care erau culcaţi rychnienii. Alături de ei se găseau ulcioare pline cu seminţe.

— Nu se vede nici un diin! constată maiorul cu satisfacţie. Fiecare om să ia în grijă un prizonier. O să-i ducem la camioane...

Nefericiţii erau într-un asemenea hal de oboseală şi de prostraţie, încât trebui să fie căraţi. Slabi şi descărnaţi, nu reacţionau şi nu păreau nici măcar să înţeleagă ce li se întâmpla.

Întoarcerea avu loc fără dificultate, datorită săgeţilor scrijelite de Yghur. Atunci când primul grup ajunsese în afara peşterilor, Dervhax lăsă cu ei câţiva oameni care să-i apere, apoi se întoarse să-i ia pe cei care rămăseseră acolo.

În depărtare, diinii, descumpăniţi, se roteau in continuare fără vreun ţel vizibil.

În sfârşit, toţi prizonierii fură aduşi la suprafaţă. Maiorul făcu o ultimă inspecţie, în compania lui Diablo, pentru a se asigura că nici un rychnian nu fusese uitat acolo, dar nu mai găsi pe nimeni şi se întoarse, la rândul lui, ia suprafaţă.

Şi salvatorii, şi salvaţii se înghesuiră în cabine, şi motoarele fură pornite. Mergeau de minune, şi convoiul, apărat în continuare de germa-niu, putu să se întoarcă la băştinaşii care aşteptau la marginea pădurii, protejaţi de propriile lor cristale.

În ciuda promptitudinii mercenarilor, salvarea durase mult timp, şi apăreau zorii atunci când vehiculele, escortate de rychnieni, ajunseră în sat

Întregul trib, alertat de zgomotul motoarelor, îi aştepta. Convoiul se opri în faţa colibei căpeteniei şi evadaţii, sprijiniţi de astroţi, priviră clipind din ochi lurnina soarelui care răsărea.

Atunci avură loc scene înduioşătoare. Băştinaşii îşi recunoşteau care un tată, care – o mamă, care – un copil, şi se năpusteau, cu lacrimi în ochi, să-i strângă în braţe.

Fură mulţi cei care îşi regăsiră astfel o fiinţă dragă Din păcate, diinii nu erau singurii responsabili pentru dispariţiile lor, şi destui dintre sărmanii indigeni, dezamăgiţi, se întoarseră să-şi ascundă suferinţa în colibele lor.

Ceilalţi, radiind de bucurie, îi potopeau cu îngrijiri pe evadaţi, spălân-du-i, îmbrăcându-i cu veşminte noi, dându-le băutură şi mâncare.

Din nefericire, unii dintre rychnieni erau prizonieri de prea mult timp. Buimaci, cu balele curgându-le din gură, nu recunoşteau pe nimeni. Câte unii, în stare de prostraţie, erau incapabili să vorbească şi chiar să meargă. Bucuria de la început nu întârzie deci să pălească puţin. Sigur, cel puţin o jumătate dintre evadaţi puteau să reînceapă o viaţă normală, dar ceilalţi urmau să fie, pentru mult timp, o povară inutilă pentru trib.

Vrăjitorul, ajutat de Daneka, îi copleşea cu îngrijiri pe cei mai suferinzi, acoperiţi cu răni purulente şi plini de paraziţi. Ca întotdeauna, fata se dăruia acestui lucru cu toată fiinţa, şi Dervhax îi admira devotamentul.

Căpetenia veni atunci să-l caute pe maior şi, prin intermediul lui Yghur, îl asigură de recunoştinţa sa eternă.

Pământeanul îşi ţinuse promisiunile, iar el, Rinek, îşi respecta cuvântul dat. Mercenarii puteau să părăsească liberi satul oricând ar fi dorit, împreună cu compatrioata lor. Sigur, plecarea Danekăi va fi o pierdere de neînlocuit, dar şi ea avea un tată care o aştepta, şi trebuia să se întoarcă la el.

Dervhax îi mulţumi sobru rychnianului şi îi promise că va face şi imposibilul pentru a-i trimite mai apoi arme, alimente şi medicamente care îi vor permite poporului său să ducă o viaţă mai fericită.

Fiecare se retrase printre ai lui, foarte mulţumit

Mercenarilor nu le mai rămânea acum decât să facă drumul înapoi înspre punctul de plecare.

Din nefericire, fusese scris ca nimic să nu se desfăşoare niciodată după cum prevăzuse şeful lor...

De-abia se întorsese în camionul lui să se odihnească putin, că şuieratul bine cunoscut al dezintegratoarelor şi al paralelor răsună în apropierea taberei.

Maiorul sări din pat şi îşi adună oamenii. Disciplina acţiona ca un adevărat automatism, şi toţi alcătuiră o linie de apărare, acoperind vehiculele.

Rynek veni atunci să-i anunţe că rychnienii civilizaţi le dăduseră de urmă pământenilor şi că atacau satul. Războinicii săi începuseră lupta, dar nu vor putea să reziste prea mult timp, în ciuda curajului lor, împotriva armelor moderne.

Dervhax era în faţa unei alternative sfâşietoare. Trebuia să facă front comun şi să se lupte alături de aliaţii lor, sau să fugă în pădurea deasă?

Dacă autohtonii civilizaţi dispuneau de mijloace considerabile, apărătorii satului vor fi repede spulberaţi.

De astă dată, maiorul se simţea în elementul lui. Întreaga sa viaţă se luptase cu nişte adversari deseori superiori din punct de vedere numeric, şi această situaţie nu îl lua prin surprindere. De altfel, rychnienii erau foarte înceţi.

Îl chemă pe Rinek şi îl însărcina pe Yghur să-i transmită propunerile sale. Mercenarii urmau să contraatace, pentru a-i îndepărta pe rychnieni de tabără. În acest timp, căpetenia şi tribul său vor putea să plece şi să caute adăpost în pădure. Vânătorii, obişnuiţi să se descurce prin meandrele ei de verdeaţă, se vor debarasa cu uşurinţă de urmăritori.

Într-o a doua fază, pământenii se vor replia rapid şi îşi vor ocupa camioanele şi, la rândul lor, se vor afunda sub frunzişurile stufoase, care îi vor proteja. Ii vor întârzia pe rychnieni cu explozive, şi maiorul spera să ajungă primul la pluta de pe râu. Acolo, ar fi scăpat cu faţa curată.

Rinek, putin obişnuit cu asemenea manevre, acceptă imediat Avea o încredere oarbă în aliatul său. Fără să mai aştepte, Dervhax, urmat de mercenarii săi, se îndreptă rapid înspre adversari, sub acoperirea trun-chiurilor solide ale copacilor.

Îi depăşiră curând pe tirâliorii lui Rinek, care, conform ordinelor căpeteniei lor, se întoarseră atunci în sat, escortând femeile şi copiii pe sub copaci.

Atacatorii îşi dădură repede seama că acum aveau de-a face cu nişte adversari redutabili. Armele moderne luaseră locul arcurilor primitive -precise, sigur, dar cu o bătaie destul de mică.

Mercenarii, în special Yghur, erau de o abilitate diabolică. Fiecare rychnian care se descoperea pentru a ochi pe cineva era un mort potenţial.

Atacatorii care se năpustiseră în dezordine pe urmele sălbaticilor, cărora se gândeau că le vor veni repede de hac, se repliară în grabă ca să se reorganizeze.

Dervhax ordonă atunci să se lungească tirul aruncătoarelor de mine până la vehiculele care se zăreau în depărtare, ca să le forţeze pe acestea să se retragă, apoi razele laserelor fură îndreptate deliberat spre tufişuri.

Un foc violent se aprinse în pădure. Scânteile duse de vânt întinseră incendiul înspre atacatori, mărindu-le şi mai mult confuzia. Prinşi între flăcări şi exploziile proiectilelor atomice, se împrăştiară în toate direcţiile, încercând să fugă de diabolicii lor adversari.

Maiorul aştepta tocmai acest moment.

Prin radio, le ordonă soldaţilor să se întoarcă la camioane şi să o ia repede înspre râu, urmând vechiul drum deschis printre tufişurile dese.

Pentru a-şi masca retragerea, mercenarii trimiseră câteva obuze cu întârziere, ceea ce urma săi facă pe rychnieni să creadă că ei apărau în continuare împrejurimile satului, apoi toţi se retraseră în ordine.

Atunci când Dervhax ajunse la vehiculele lor, aruncă o privire în jurul lui. Nu se vedea nici un membru al tribului. Totul mergea deci spre mai bine. Putea s-o şteargă fără să rişte să-i abandoneze masacrului pe aliaţii săi.

Totuşi îl aştepta o surpriză neplăcută. Prins în vâltoarea luptei, nu observase absenţa lui Von Nagel şi, atunci când îşi numără vehiculele, unul dintre ele nu mai era. Ticălosul căpitan fugise, luând-o şi pe Daneka.

Maiorul scăpă un potop de înjurături, care îi făcu pe oamenii săi să tresară, nepreafiind obişnuiţi să-l vadă pe şeful lor pierzându-şi controlul. Toţi se îngrămădiră în camioanele rămase, bombănindu-l pe trădătorul care le jucase un renghi.

Lucrurile se desfăşuraseră după cum prevăzuse metisul, dar trădarea lui Von Nagel repunea totul în discuţie. Ticălosul avea, cu siguranţă, un avans confortabil, iar obiectivul său era clar. Vroia să ajungă la locul de întâlnire înaintea mercenarilor.

Fără îndoială, va încerca să le ţină camioanele pe loc, punând capcane pe traseu.

Şoferii încercară atunci să facă să pornească motoarele. Degeaba!

De astă dată, mercenarii fură cei care tunară şi fulgerară. Nemulţu-mindu-se doar cu fuga, Von Nagel sabotase maşinile rămase.

Pana fu descoperită repede: ofiţerul luase o piesă ce nu putea fi înlocuită; nici vorbă să o repare, trebuiau să fugă pe jos.

Oamenii ieşiră cu greu din vehicule, încărcându-se la maximum cu muniţii şi cu provizii; apoi o luară pe sub copaci, urmând vechiul drum.

Situaţia nu era prea strălucită. Fără mijloace de transport rapid, n-ar fi durat mult până când mercenarii ar fi fost ajunşi din urmă. Chiar dacă ar fi scăpat de urmăritori, niciodată n-ar fi ajuns la timp la întâlnire. Hotărât lucru, Von Nagel îşi calculase bine lovitura!

Pentru o jumătate de oră, coloana şerpui pe traseul utilizat la dus, fără a întâmpina obstacole.

Apoi şuieratul foarte special al aparatelor de zbor rychniene se auzi. Sub copaci mercenarii nu riscau nimic, şi nici Von Nagel.

De altfel, obiectivul piloţilor era altul. Se limitară să bombardeze satul, ştergând de pe faţa pământului cocioabele din paie şi colibele, cu scopul de a ajuta înaintarea trupelor lor.

Acestea trebuiau să utilizeze acum, probabil, maşini blindate de recunoaştere pentru a-i localiza pe fugari. Asta îi dădu o idee lui Dervhax. Dacă mercenarii reuşeau să pună mâna pe două dintre aceste vehicule, situaţia s-ar schimba în întregime.

Maiorul încerca să se pună în locul comandantului advers. Cu siguranţă, acesta trebuia să fi trimis grosul forţelor sale de-a lungul drumului, recomandându-le şoferilor să fie atenţi la mine şi să înainteze încet Şi avea dreptate în aceasta privinţă, căci mercenarii puseseră deja mai multe încărcături de exploziv pentru a-i întârzia pe urmăritori.

Celelalte maşini trebuiau să fie desfăşurate în evantai, şi probabil că explorau jungla stufoasă de-o parte şi de alta a drumului. Acolo trebuia să atace el!

Dervhax ţipă imediat un ordin. Toţi o luară pe sub copaci, făcându-şi drum cu greu printre ferigile dese şi crengile spinoase, care le zgâriau combinezoanele şi le biciuiau feţele.

Acum trunchiurile erau strânse unele lângă altele, alcătuind un baraj impenetrabil pentru un camion, trebuia deci să aleagă un loc în care erau mai puţin dese şi să spere ca un şofer rychnian să treacă prin apropiere.

Planul maiorului nu era deloc sofisticat Dorea numai să oprească un vehicul al duşmanilor şi să pună mâna pe el. Apoi, va fi posibil să captureze un al doilea vehicul. Problema era că trebuia ca cele două să fie intacte.

Dervhax alese un loc favorabil: o baltă noroioasă, ce convenea dorinţelor sale, şi o acoperi cu frunze. Astfel, spera el, pneurile vor patina şi rychnienii vor coborî din maşină pentru a încerca s-o mişte din loc. Atunci îi va fi uşor să îi ucidă.

Metisul, implicându-se cu totul, ca de obicei, se căţăra într-un copac şi imita un animal vânat de autohtoni, dorind să atragă înspre capcana sa un vehicul inamic izolat

Din păcate, aşteptă degeaba. Adversarii săi fuseseră în aşa măsură scărmănaţi, încât erau foarte circumspecţi şi nu înaintau decât cu o încetineală prudentă.

În locul camionului sperat, văzu ieşind deodată din tufişuri un kal-gos care zbura chiar deasupra pământului. Diablo,

îngrozit, o luă la fugă. Maiorul luă orătania la ochi, având mare grijă să nu privească în imenşii ochi chihlimbarii. Dar îl văzu deodată apărând pe vrăjitorul tribului, având în mână o lesă cu care 0 ţinea prizonier pe animal.

Primitivii reuşiseră deci să le domesticească pe aceste creaturi ciudate! Dintr-un salt, Dervhax i se alătură aliatului său, foarte surprins de apariţia lui bruscă.

Venerabilul vorbea destul de bine limba pământenilor. Daneka îl învăţase. Maiorul putu atunci să îi explice ce se întâmplase şi îi expuse planul său de a captura un vehicul.

Vrăjitorul zâmbi maliţios.

— Tu poate aştepta mult timp! îl zeflemisi el. Nu bună vânătoare la pândă. Dacă tu vrea car cu roţi, trebuie venit căutat el!

Spunând acestea, intră pe sub tufişuri, luând-o înspre dreapta. În curând, se auzi clar bătaia regulată a unui motor.

Rimitivul se caţără atunci în crengile mai joase, făcându-i semn lui Dervhax să-l urmeze, apoi şopti câteva cuvinte la urechile imense ale orâtăniei sale şi îi dădu drumul din lesă.

Două vehicule îşi făcură atunci apariţia, mergând cu viteză foarte mică.

Kalgosul se îndreptă spre ele şi, atingând uşor turelele, trecu de mai multe ori prin faţa fantelor pentru ochit Nu se întâmplă nimic, maşinile îşi continuară drumul în linie dreaptă.

Vrăjitorul îi făcu atunci semn tovarăşului său să-l urmeze. Trecu din creangă în creangă şi ajunse din urmă vehiculele, fără probleme. Atunci când se găsi deasupra primului, îşi dădu drumul pe capotă şi deschise liniştit portiera, intrând în cabină.

Stupefiat, Dervhax îl imită. Rychnienii, încremeniţi ca nişte statui, erau hipnotizaţi. Vrăjitorul îi aruncă fără menajamente afară şi maiorul se aşeză la tabloul de comandă.

Prima sa grijă fu să oprească vehiculul, apoi, zărindu-l pe Terral, îi ordonă să pună mâna pe cealaltă maşină.

Astfel, în câteva minute, mercenarii erau din nou motorizaţi. Mai rămânea să îl ajungă din urmă pe Von Nagel...

Dervhax îi mulţumi din suflet aliatului său şi îi povesti cum adjunctul său fugise împreună cu Daneka, trădându-i pe tovarăşii săi.

Nici de această dată vrăjitorul nu păru deloc surprins, şi declară în păsăreasca lui:.

— Tu nu te face probleme! Dacă tu ştie unde merge bandit, eu trimite kalgos şi el nu merge departe.

— Dar riscă să îl doboare.

— Trebuie traversat râu. Va trebui iese din car, kalgos foarte prudent Dervhax îi arătă atunci pe o hartă locul unde fusese instalată pluta. Vrăjitorul îi murmură câteva cuvinte însoţitorului său, care îşi luă zborul dând din aripi.

— Acum, tu urmează drum până la râu. Eu rămâne aici. Om trib ne voie vrăjitor.

— Ei bine, nu-mi rămâne decât să-ţi mulţumesc! exclamă Dervhax. Fără tine, ne duceam dracului; compatrioţii tăi ne-ar fi ajuns repede din urmă, fără să mai vorbesc de încântătoarele animăluţe care trăiesc în pădurile voastre.

— Tu dai la mine aparat paralizant şi cutii cu încărcătură, şi eu mulţumit!

— Cum vrei, bătrâne! îţi rămânem datori.

Vrăjitorul îşi atârnă arma la colierul de amulete, apoi îl salută, cu mâinile încrucişate pe piept şi, căţărându-se pe o creangă, dispăru în frunzişuri.

— Un tip ciudat, dar eficace, observă Terral.

— E bun de mercenar! îl aprobă Dervhax. Acum s-o ştergem, rych-nienii probabil că nu sunt prea departe. Fiţi cu ochii-n patru. Trebuie să ajungem la plută înaintea lor!

Maşina, fabricată sub licenţă pe Rychna, semăna până la confuzie cu vehiculele pământene. Singura neplăcere era că rezervele de carburant nu ar fi fost suficiente ca să se întoarcă fără oprire la punctul de întâlnire. Din fericire, camionul abandonat în pădure le va permite să se aprovizioneze cu carburant pe traseu.

Mercenarii îşi croiau din nou drum prin junglă. Din când în când, se opreau să se asigure că rychnienii nu veneau după ei.

Din fericire, nu avu loc nici o alarmă. Vrăjitorul, împreună cu lighioanele domesticite şi paralul său, trebuie să le fi dat de furcă.

În orice caz, datorită balizelor radio lăsate de Byrag, convoiul ajunse fără probleme la râu.

Acolo, Dervhax făcu o oprire, pentru a se asigura că ticălosul căpitan fusese împiedicat să mai facă vreun rău.

Camionul staţiona aproape de plută. Părea abandonat.

Maiorul examina cu atenţie împrejurimile prin binoclu, înainte de a se aventura afară din camion. Îi prinse bine, pentru că văzu un cogofag periculos, agăţat cu ghearele lui puternice de trunchiul unui copac.

Era oare vorba de un monstru domesticit de vrăjitor?

Singurul mijloc de a-şi da seama de acest lucru era sa-l înfrunte. Dacă îl ataca, era vorba de un animal sălbatic.

Dervhax le ordonă oamenilor săi sa-l acopere şi să deschidă focul în cazul în care cogofagul arăta intenţii ostile. Metisul, fofilându-se de-a lungul trunchiurilor, ascunzându-se pe sub frunzişuri, se îndreptă spre vehicul. Un lucru era sigun Von Nagel nu se afla în vecinătate, căci altfel l-ar fi eliminat cu uşurinţă pe intrus cu armele de la bord.

Monstrul nu întârzie să observe creatura fragilă care înainta spre el. Îşi ciuli urechile şi îşi dădu drumul pe pământ, sărind pe cele două labe ale sale înspre prada care îi venea pe tavă.

Şuieratul laserelor îl făcu pe metis să tresare.

Cu picioarele retezate, cogofagul căzu la pământ. Yghur îi făcuse de petrecanie Dervhax, trăgând cu pistolul, îi zbură creierii pentru a-l lichida, apoi îşi reluă prudenta înaintare.

Atunci când ajunse aproape de camion, un geamăt îi atrase atenţia. Zgomotul venea din interiorul vehiculului. Dervhax recunoscu vocea Danekăi. Sări în picioare şi, deschizând portiera, se năpusti înăuntru.

Fata, legată de scaun, îl privea cu ochi imploratori. Metisul se grăbi să o dezlege. Ea îi căzu atunci în braţe şi spuse plângând cu sughiţuri:

— O, iubitule, a fost oribil... Von Nagel a ieşit din camion, a vrut să inspecteze pluta Atunci a apărut un kalgos, căpitanul a vrut să-şi scoată pistolul, dar braţul i-a căzut la loc, paralizat.. A rămas astfei destul de mult timp, apoi a apărut un alt monstru şi l-a devorat de viu. Şi nu puteam să fac nimic...

— Iinişteşte-te! şopti metisul strângând-o pe Daneka în braţe. Blestematul ăsta ne-a lăsat baltă ca un laş. N-a primit decât pedeapsa pe care o merita. Dacă n-ar fi fost vrăjitorul tribului, rychnienii ne-ar fi omorât

Aşadar, ticălosul murise; nimeni nu-l va plânge, cu atât mai puţin Byrag, care îl ura din tot sufletul. Expediţia recupera

camionul abandonat şi trecu râul, având grijă să distrugă pluta în urma ei.

Mercenarii se grăbeau să părăsească această planetă blestemata. Trebuiră să-i mai înfrunte pe monştrii din pădure, dar traseul de întoarcere fu parcurs cu mult mai multă uşurinţă decât la dus. S-ar fi putut spune că dispariţia trădătorului ridicase blestemul care atârna deasupra pământenilor încă de la sosirea lor pe Rychna.

Maiorul petrecea ore în şir în compania Danekăi şi amândoi străluceau de fericire.

Asprii mercenari erau foarte emoţionaţi privindu-i.

La şapte zile după plecarea din satul lui Rinek, platoul mult aşteptat se profila în depărtare...

Capitolul 128

Ochii albaştri ai lui Von Nagel, larg deschişi, contemplau pentru veşnicie o alta lume. Se terminase cu intrigile şi cu trădările acestui ofiţer fără scrupule. De acum înainte, nu îi va mai şicana pe nefericiţii termeşi, nici pe cianantropi.

Byrag tăie cu pumnalul legăturile prizonierilor. Ei se ridicară, întinzându-şi picioarele ca să stimuleze circulaţia sângelui. Nici unul nu întreba nimic: auziseră peripeţiile dramei care tocmai se jucase şi îi cunoşteau încheierea.

Terrai şi Yghur săpară un mormânt în humusul brun al pădurii şi puseră acolo corpul căpitanului. Insectele necrofage şi scurmătoarele nu vor mai lăsa, în curând, decât oasele din el.

Toţi se simţeau foarte uşuraţi. Duseseră o luptă dificilă şi, deseori, fără speranţă. Toţi ştiau că într-o zi sau într-alta, Von Nagel i-ar fi trădat Jucase şi pierduse: odihnească-i-se în pace sufletul întunecat.. Acum, realitatea dură se prezenta din nou cu toată acuitatea: sigur, creierul cu neuristori al astronavei îi avea din nou sub control pe diini, dar mercenarii se găseau foarte departe de punctul lor de plecare şi încă n-aveau nici o veste despre Daneka.

Dervhax se confrunta cu o altă problemă. Ca şi Von Nagel, dar din alte motive, murea de curiozitate să cunoască secretele misterioasei entităţi care eşuase pe această planetă pierdută în spaţiu. Din păcate, creierul părea destul de bolnav. Va muri el înainte de a fi putut să-şi spună povestea?

Maiorul avea obişnuinţa să claseze problemele. Înainte de toate, tre buia să-i elibereze pe oamenii săi care rămăseseră prizonieri în poieniţă. Acum, probabil că se treziseră şi aşteptau cu nelinişte să vină cineva să-i elibereze.

Yghur se aşeză deci la tabloul de comandă şi camionul se întoarse la poalele muntelui. Ca prin minune, nici un mercenar nu era rănit Vehiculele, de asemenea, erau intacte.

Dervhax scoase un suspin de uşurare. Chiar şi monştrii se temeau foarte tare de diini şi nu se apropiau de bârlogul lor.

Pământenii, eliberaţi din strânsoare, luară o masă copioasă care le dădu forţe noi, apoi maiorul îşi expuse intenţiile..

— Creierul astronavei ne va ajuta, fără îndoială să o găsim pe fiica lui Fairchild, îi asigură el. Cel puţin, dacă mai este în viaţă... Vă cer deci să aşteptaţi încă puţin, înainte să pornim pe drumul de întoarcere. În orice caz, toate informaţiile cu privire la această astronava stranie şi la creierul cu neuristori care se află în ea vor fi primite cu cel mai mare interes de savanţii de pe Pământ Niciodată nimeni n-a auzit vorbindu-se de o civilizaţie atât de veche şi atât de avansată. Trebuie să profităm de ocazia nesperata care ni se oferă şi să ne documentam în această privinţă.

Entuziasmul mercenarilor era foarte moderat Toţi se saturaseră până peste cap de această planetă, de monştrii ei, şi resimţeau o spaima cumplită la gândul că diinii ar putea să scape din nou de sub controlul stăpânului lor.

După multe discuţii, sfârşiră prin a accepta să mai rămână încă două zile în preajma astronavei, dar nici una în plus.

Era mai bine decât nimic; amânarea era de scurtă durată, dar Dervhax trebuia să se mulţumească şi cu atât.

Expediţia îşi reluă deci drumul prin pădure şi, prin intermediul mănunchiului de cristale, aşezat în continuare pe capotă, încercă să reia contactul cu creierul. Toate eforturile sale fură inutile.

— Mă întreb dacă, în cele din urmă, Von Nagel nu îşi atinsese ţelul! suspină maiorul. Poate că diinii au distrus aparatele care alimentează neuristorii.

Şi Byrag ezită.

— L-am auzit pe ticălos ţipând: „E al vostru! Omorâţi-l!”. Mi s-a părut că imaginile care proveneau din interiorul vasului

arătau că diinii nu mai puteau face nimic rău. Din păcate, nu sunt sigur de asta; în acel moment, a trebuit să mă lupt cu căpitanul, care mă auzise venind.

— Să aşteptăm puţin, propuse Terrai. La urma urmei, entitatea asta este, poate, ca şi noi: are nevoie de somn...

Orele trecură. Se lăsă noaptea.

Cristalele încă luceau blând, arătând că funcţionau în continuare. Periodic, Dervhax încerca să intre în contact cu prietenul său misterios, dar fără rezultat.

În sfârşit, cu putin înaintea zorilor, pe când se răsucea ca pe jar în patul lui, fără a putea să-şi găsească odihna, maiorul simţi un gând firav insinuându-i-se în minte.

— Ai fost foarte imprudent când l-ai lăsat pe unul dintre ai tăi să preia controlul asupra aparatului pe caie ţi l-am încredinţat! spunea „vocea”. A fost cât pe ce să mor. Lupta asta m-a epuizat Sunt departe de a-mi fi recuperat toate facultăţile. Va trebui să mai dorm o vreme. Totuşi ai acţionat loial în ceea ce mă priveşte: o sa programez deci două sonde automate care îţi vor căuta compatrioata. Dacă e încă în viaţă, sferele îţi vor arăta drumul către ea. Nu pot face nimic altceva pentru tine.

Contactul mintal încetă. Maiorul emise un mesaj de mulţumire şi îi ură creierului să-şi recapete cât mai repede sănătatea. Nu primi nici un răspuns. În schimb, mercenarii, treziţi de şeful lor, văzură clar două sfere de plasmă albăstrui răsărind din prova astronavei şi urcând în spirală spre vârful copacilor.

Emisarii promişi de creier plecaseră în căutarea Danekăi.

Dimineaţa se scurgea monotonă. Mercenarii îşi lustruiau armele, examinau motoarele, se distrau împreună. Puţin le păsa de soarta dispărutei. Un singur lucru conta pentru ei: să părăsească planeta asta blestemată.

Înspre prânz, cele două obiecte de cercetare apărură din nou.

Unul dintre ele se scufundă în coca navei, în timp ce al doilea se aşeza în faţa maiorului, luând-o mereu în aceeaşi direcţie, pentru a-l invita să meargă după el.

Dervhax sări atunci într-un camion şi, însoţit numai de Yghur şi de Byrag, se afundă în pădure, pe urma ghidului său.

Vehiculul merse cam o jumătate de oră înspre mină.

Ajunse atunci într-o zonă în care trunchiurile maiestuoase se pierdeau în nori. Frunzişurile lor alcătuiau o reţea, o adevărată lume de deasupra pământului. Sfera se opri în faţa unuia dintre trunchiurile masive şi se ridică încet înspre vârfurile stufoase.

— După câte se pare, va trebui să mă caţăr acolo sus, mormăi Dervhax. Păcat că nu avem un dispozitiv anti-G!

— Încerc cu un lansator de parâme, sugeră Byrag. Dacă putem prinde un cablu între două crengi, îţi va fi uşor să te ridici cu un troliu.

— Bună idee! îl aprobă maiorul. În timp ce voi fi acolo sus, supravegheaţi împrejurimile. Nu trebuie să fiţi surprinşi de vreun cogofag. Totuşi mă întreb cum a putut Daneka să meargă să se refugieze în vârful acestor uriaşi.

Termesul făcu mai multe tentative care nu dădură rezultate, şi atunci Yghur îl înlocui şi reuşi dintr-a doua încercare, confirmându-şi abilitatea legendară.

Coarda subţire fu înlocuită cu un cablu rezistent şi maiorul făcu un fel de scaun, pe care se aşeză. Troliul începu să-l ridice, iar sfera de plasmă, nemişcată, aştepta chiar deasupra capului său.

În câteva minute, ofiţerul ajunse la primele ramuri. De acolo, totul devenea simplu, ramificaţiile întreţesute alcătuiau pasarele rezistente, pe care se putea deplasa cu uşurinţă.

Cercetaşul luminos îşi reluă atunci urcuşul, urmat de Dervhax, care, acum, pierduse complet din vedere pământul. Câteva păsări îşi luară zborul când se apropie, dar copacii uriaşi nu păreau să adăpostească creaturi periculoase.

După un urcuş relativ uşor, metisul ieşi pe o pasarelă rudimentară ce lega crengile între ele. Strălucirea soarelui îl orbi pentru o clipă şi trebui să se oprească şi să se ţină de o balustradă, în mod clar construită artificial.

Atunci când ochii săi se obişnuiseră cu lumina, zări în faţa lui o colibă mică, asemănătoare cu un adăpost pentru vânătoare, cu mai multe orificii laterale.

Apropiindu-se cu precauţie, aruncă o privire înăuntru şi ghici în penumbră o formă ghemuită într-un colţ.

O tânără pământeană zăcea pe un pat din ierburi uscate, cu ochii tulburi, murdară şi cu părul ciufulit Terorizată, îşi

ascundea chipul cu mâinile, privindu-l cu teamă pe vlăjganul ce apăruse deodată în faţa ei.

Încercările prin care trecuse o traumatizaseră cumplit pe nefericita fată.

Încetişor, aşa cum îi vorbeşti unui copil temător, Dervhax murmură

— Daneka, să nu-ţi fie frică... Nu-ţi voi face nimic rău.

Ea lăsă mâinile jos şi pierdu puţin din privirea de ciută încolţită.

— Da-ne-ka, bolborosi ea, Da-ne-ka, aşa mă chema pe mine altădată. Apoi, dintr-o dată, izbucni în hohote de plâns.

Maiorul o luă atunci cu blândeţe de umeri şi o asigură:

— Nu mai ai de ce să te temi, Daneka! Tatăl tău m-a trimis să te caut şi să te aduc acasă!

— Tata! Acasă.. O, da, iarnă repede cu tine! Mie frică de kalgoşi, vor să mă prindă.

— S-a terminat cu asta. O să mergem la un camion, nu foarte confortabil, dar care ne va duce înapoi în locul unde ne aşteaptă astronava.

— Astronava? A, da, îmi amintesc... De ce nu vine să ne ia de aici?

— Locuitorii acestei planete nu prea ne au la suflet! Trebuie să ne ferim de ei. Îţi aminteşti de prietenii tăi de la mină?

— Nu... Totul e tulbure în capul meu... Tu, tu eşti bun... să plecăm repede!

Dervhax nu mai insistă, căci frumoasa pământeană se resimţea în urma încercărilor prin care trecuse.

Ce păcat! Era atât de seducătoare! Poate că odihna îi va reda memoria. Dacă nu, va trebui să apeleze la creierul ce trăia în astronavă, în aşteptarea psihiatrilor de pe Pământ.

Maiorul o ajută pe nefericită să se ridice în picioare.

Merseră pe podurile de liane şi pe crengi până la scaunul improvizat suspendat de coardă.

— O să te aşezi acolo sus, îi explică Dervhax, şi prietenii mei te vor cobori pe pământ Să nu-ţi fie teamă.

— Am încredere în tine... Eşti frumos şi pari atât de binevoitor... Daneka se instala în balansoar, ţinându-se cu mâinile de corzi, apoi

maiorul îi strigă lui Yghur să coboare fata.

În timpul acesta, maiorul inspecta împrejurimile: învăţase că, în pădurea asta, orice clipă de neatenţie risca să-l coste pielea. Şi îi prinse bine, căci zări un kalgos agăţat cu ghearele de un copac, la câţiva metri mai jos.

Aproape maşinal, scoase arma, ochi şi trase.

Animalul căzu inert la pământ Sărmana Daneka trebuie să fi trăit nişte ore cumplite, căutându-şi hrana în timpul zilei, atunci când monştrii rămâneau în bârlogul lor, şi aşteptând pe parcursul nopţilor interminabile ca creaturile ce bântuiau în jurul ei să fie alungate de primele raze ale răsăritului...

Un strigăt al lui Yghur îl aduse la realitate. Daneka ajunsese cu bine şi scara urca din nou la maior.

La rândul său, se aşeză pe scaunul îngust şi se lăsă readus pe pământul stabil.

Atunci când se întorsese, în sfârşit, de unde plecase, scoase un suspin de uşurare şi merse la cea pe care o salvase, în cabina unde o instalase Byrag.

Convoiul porni încet pe drumul spre poieniţa unde se afla epava, în timp ce Dervhax se sfătuia cu Yghur din priviri.

— Nu-i e p'ea bine, mormăi sergentul clătinând din cap. C'ed totuşi c-o să-şi 'evină: a 'ezistat în situaţii în ca'e nişte ţipi zd'aveni n-a' fi 'ezistat O să-i dau să bea o poţiune care s-o adoa'mă.

Cu câteva clipe mai târziu, fata aţipi, strângând palma aspră a maiorului în mâna ei delicată.

Cele două sfere arzătoare se întorseseră de mult la stăpânul lor, şi deasupra camionului mănunchiul de cristale strălucea blând. Dervhax, fără să mai aştepte, încercă să ia legătura cu misteriosul creier şi, spre marea sa surprindere, reuşi imediat

— Mă bucur că am putut să te ajut! îl asigura mintea prietenoasă. Din păcate, compatrioata ta a trăit în condiţii precare, hrănindu-se numai cu bace şi cu fructe sălbatice, vegetând, cu gândul numai la nemiloasele creaturi care bântuie prin pădurile astea. Ştiu că vrei s-o vindeci şi o să mă ocup de asta. După aceea, nu mai conta pe mine. Sunt obosit şi va trebui să hibernez o vreme, pentru ca neuristorii delicaţi care îmi alcătuiesc creierul să se poată regenera.

— Şi nu-mi vei spune mai multe despre tine şi despre rasa ta? insista maiorul. Pari atât de avansat faţă de noi, trebuie să ştii atâtea lucruri pasionante!

— Suntem prea diferiţi ca să ne înţelegem. Rasa ta nu e destul de evoluată ca să priceapă misterele vastului univers în care rătăcim. Tu şi semenii tăi trebuie să căpătaţi printr-o luptă acerbă cunoştinţele necesare. Intr-o zi, veţi putea, ca şi mine, să vă debarasaţi de corpul vostru perisabil. Totuşi, după cum ai putut constata, în ciuda ştiinţei noastre, suntem şi noi puşi la încercare de suferinţă şi de griji. Fără îndoială, nu ne vom mai vedea: atunci când te vei fi întors în patria ta, eu mă voi fi vindecat şi îmi voi relua rătăcirea veşnică Acum pleacă. Ai drum lung de străbătut şi te înconjoară mulţi duşmani. Totuşi să nu te temi de rychnieni. Am eu grijă să-i sperii în asemenea hal încât să nu te urmărească.

Dervhax, dezamăgit, îi mulţumi totuşi din suflet acestei fiinţe pline de bunătate, fără de care n-ar fi putut niciodată s-o găsească pe fiica lui Fairchild, şi, după ce o asigurase de recunoştinţa lui, dădu, în sfârşit, semnalul de plecare.

Mercenarii nu aşteptară să spună de două ori. Se saturaseră până peste cap de această planeta şi nu vroiau decât s-o şteargă cât mai repede, acum, când o găsiseră pe Daneka.

Maiorul se întoarse atunci lângă sărmana copilă care încă dormea, legănată de hurducăturile camionului.

Un nimb azuriu îi încingea fruntea. Cu chipul ei senin cu trăsături regulate şi cu zâmbetul uşor care-i plutea pe buzele trandafirii, ai fi putut crede că te afli în faţa uneia dintre reproducerile naive ale preafericitelor, imortalizate pe vitraliile vechilor catedrale pământene.

Yghur părea stupefiat. Atunci când şeful lui îi spuse că creierul îşi asuma sarcina de a le vindeca protejata, clătină din cap şi se duse la locul lui din turelă.

Evenimentele astea îl depăşeau, dai- cianantropul, superstiţios, ca toţi cei din rasa lui, găsea asta foarte normal din partea unei divinităţi atât de puternice, care îi comanda pe diini.

Convoiul ajunse fără întâlniri neplăcute la pluta care se legăna uşor pe apele limpezi ale râului. Rychnienii, după câte se pare, fugiseră. Creierul se ţinuse de cuvânt.

Făcură manevra repede. Atunci când toate vehiculele se aflară pe celălalt mal, tâiară cablurile şi pluta porni de-a lungul apei.

Noaptea se lăsă la puţin timp după aceea. Mercenarii se instalară ca să se odihnească o clipă.

Era linişte, nu se auzeau nici măcar răgetele şi ţipetele animalelor de pradă nocturne. Poate că misterioasa creatură continua să-i protejeze pe pământeni.

A doua zi, în zori, coloana porni din nou.

Daneka petrecuse bine noaptea şi îi zâmbi lui Dervhax atunci când acesta îi aduse micul dejun, alcătuit din fructe proaspăt culese. Mancă cu poftă, bău un ceai preparat de Yghur, murmură câteva cuvinte de mulţumire, apoi căzu din nou într-un somn adânc, cu zâmbetul pe buze, strângând încă mâna lui Dervhax în a ei.

Maiorul observă, fără să înţeleagă că cercul luminos căpătase acum o nuanţă smarald. Era oare un semn bun?

În orice caz, adorabila copilă nu se simţea mai rău, din contră... După două ore de mers, Terral scoase un strigăt de alarmă Imediat Dervhax se duse la el. Locotenentul îi arătă cu degetul peisajul înconjurător.

— Nu înţeleg nimic din ceea ce se petrece, mormăi el. Pădurea a dispărut!

— Cum? urlă maiorul. Glumeşti!

Din păcate, trebui să accepte ceea ce era evident Nişte halouri concentrice pulsau pornind de la mănunchiul de cristale aflat pe vehicul, împrejur, trunchiurile uriaşe fuseseră înlocuite de imense prisme de culoare brun-auriu. Pneurile mergeau pe un sol îngheţat care scânteia sub razele purpurii ale unui astru muribund.

Mercenarii, tremurând, porniră dispozitivele de încălzire ale combinezoanelor. Toţi gâfâiau, chinuindu-se să răsufle. Din fericire, habita-clurile etanşe dispuneau de un dispozitiv de aclimatizare şi de ventilaţie autonomă. Yghur le porni şi toţi se simţiră uşuraţi.

— La dracu'! Unde suntem? mormăi Dervhax. Am fost transferaţi la poli?

— Ta'e m-aş mi'a, şefule, observă calm sergentul. Steaua asta e dife'ită de soa'ele care luminează 'ychna.

— Ai dreptate! S-ar zice că suntem pe o planetă moartă.

— Şi dacă ar fi patria entităţii care trăieşte în astronavă? sugeră locotenentul.

— Se poate, dar cum se explică un transfer la o distanţă incomensurabilă?

— Cred pur şi simplu că creierul visează şi că ne face să avem viziunile lui, interveni Byrag, care rareori mai vorbise atât

— Atunci, ar fi de ajuns să distrugem aparatul care ne leagă de el, observă Dervhax. O să încerc!

Din nefericire, eforturile sale nu dădură nici un rezultat. Ieşi puţin afară, unde sufla un vânt îngheţat întinse mâna ca să ia mănunchiul de cristale, dar mâna îi trecu peste ele.

Ia întoarcerea înăuntru, maiorul schimba feţe-feţe.

— Pe o mie de comete! Doar asta ne mai lipsea! se înfurie el. Cum o să ajungem din nou pe Rychna? Trebuie să continuăm să ne deplasăm? Nu avem nici o hartă, nici un punct de reper.

— Putem presupune că distanţa parcursă aici corespunde cu cea de pe planeta aia blestemată, îşi dădu cu părerea Terral. Dar nimic nu e mai puţin sigur...

— Ia gata! Să ne păstrăm capul pe umeri, atât cât se poate în universul ăsta dement mormăi metisul. Dacă Byrag are dreptate, aceste imagini nu sunt decât aparenţele înşelătoare ale unui vis care se întipăreşte în mintea noastră, datorită transmiţătorului psi. Prin urmare, suntem încă în pădure, avem în faţă un peisaj oniric, care nu există realmente. Sugerez deci să ne îndreptăm în aceeaşi direcţie.

— Da’ cum? gemu Yghur. Câmpul magnetic e exf em de slab şi polul planeta’ e, cu sigu’anţă, dife’it de cel al yehnei!

— Ai dreptate. Universul ăsta e mai real decât aş fi crezut o dată ce instrumentele noastre ne indică altceva decât înainte. Numai să nu visăm că indică altceva! La urma urmei, poate că dormim şi noi, şi visăm, cum face şi creierul.

— Cu chestia asta m-ai dat gata! exclamă Terral. Cunosc prea bine discuţiile fără rost ale filosofilor cu privire la universul real şi la universul pe care-l percepem prin simţurile noastre, dar cum să aflăm dacă tocmai visăm? Că tot ai adus vorba, poate că visăm şi că visăm!

— E posibil! Totuşi e mai bine să credem că eul nostru actual e în le gătură cu eul nostru anterior. Să vă explic. Dacă, din întâmplare, am fi ucişi aici, mă întreb dacă nu vom fi murit atunci când creierul cu ne-uristori se va trezi.

— Minunat! Limpede ca lumina zilei, îl zeflemisi Terral. De fapt, ce crezi că trebuie să facem?

— Să ne continuăm înaintarea, ca şi cum am fi în pădure. O să vedem după aceea!

— Şi să ne rugăm Spiritului galactic ca prietenul nostru să catadicsească să se trezească repede şi să ne dea voie să ieşim din coşmarul lui! concluziona locotenentul.

Vehiculele îşi reluară, aşadar, încet, înaintarea.

Erau înconjuraţi de o pădure minerală: trunchiuri cristaline imense ce-şi azvârleau spre cer ramurile contorsionate straniu.

În aparenţa, viaţa părăsise acest astru pustiit, totuşi mercenarii se îndoiau, scrutau împrejurimile, cu degetul pe trăgaci, fără a se iluziona prea mult în privinţa eficacităţii armelor lor.

Acest ţinut halucinant prezenta, cel puţin, un avantaj: solul îngheţat era destul de tare şi roţile metalice muşcau foarte bine din zăpada întărită.

Pe prismele aurii acoperite de chiciură dansau mii de curcubee. Mercenarii înaintau înăuntrul unui caleidoscop irizat cu nuanţe feerice.

În curând, convoiul ajunse la albia unui râu care secase. Pe fund era un strat subţire de gheaţă tare, asemănătoare cu cea a unui gheţar. Trecură fără probleme peste obstacol.

Pe celălalt mal, „vegetaţia” era alta.

Prismele transparente erau înlocuite de piramide, de cuburi ce aminteau de sarea gemă. Astfel, palate minunate şi baroce apărură în faţa ochilor uimiţi ai mercenarilor.

Aşa ar fi putut să fie locuinţa reginei gheţii din vechile legende, cu domurile sale, cu terasele sale, cu grădinile sale, în care creşteau minuscule cristale purpurii sau portocalii.

Şi, ca pentru a confirma această supoziţie, un pod imens asemenea unui curcubeu îngheţat, cu arcul său superb, răsări în faţa pământenilor uimiţi.

În vârful lui, creaturi diafane purtând rochii translucide alunecau pe nişte sânii scânteietoare, înconjurate de o aură de promoroacă.

Mercenarii se frecau la ochi, neputând crede în mărturia simţurilor lor. Dar nu le sluji la nimic: viziunea feerică mai persistă o vreme, până când bulgărele purpuriu al minusculului soare dispăru sub orizont.

Noaptea se lăsă cu o rapiditate uimitoare.

Convoiul se opri şi mercenarii, tremurând, se strânseră unii lângă ceilalţi. Dervhax veni să se întindă lângă Daneka, ce îmbrăcase, la rândul ei, un combinezon spaţial.

O întrebare sfâşietoare îl chinuia pe maior. Cât timp vor dura rezervele de aer?

În mod paradoxal, acele contoarelor coborau încet; devenise metabolismul pământenilor mai lent? Se scurgea timpul într-un ritm diferit? Vocea dulce a fetei îl smulse din negrele-i gânduri. – Priveşte minunăţiile astea, iubitule!

Maiorul aruncă o privire printr-un hublou. Niciodată nu contemplase o privelişte atât de minunată Pe cerul de catifea, lumini fantasmagorice, aurore boreale, dar cu nuanţe mult mai accentuate, îşi desfăşurau pân-’ zele unduitoare.

Curând după aceea, urechile mercenarilor percepură sunete, firave mai întâi, apoi din ce în ce mai puternice, o simfonie fantastică de voci cristaline, al căror ritm se schimba după pulsaţiile coloritului celest.

Atunci, istoria acestei planete se derula în faţa ochilor lor uimiţi, cântată de un bard necunoscut, într-o limbă melodioasă, pe care o înţelegeau perfect

El povestea bucuriile şi suferinţele fiinţelor care, ere în şir, locuiseră pe acest astru muribund. Eforturile savanţilor, care trebuiau să amâne sfârşitul ineluctabil modificând de la un capăt la celălalt configuraţia şi modul de viaţă al autohtonilor.

Glaciaţia progresivă şi dispariţia atmosferei îi obligaseră pe strămoşii creierului rătăcitor să-şi părăsească trupul din carne şi sânge.

Mai întâi, îşi puseseră corpul în roboţi extrem de perfecţionaţi, care le ofereau adăpost şi hrană. Din păcate, această măsură se dovedise insuficientă. Reuşiseră atunci să-şi izoleze creierele şi să le pună în nişte suporturi aflate în legătură cu membrele mecanice. În acest fel, supra-vieţuiseră destul pentru a descoperi, în cele din urmă, o soluţie definitivă la această problemă chinuitoare.

Toate minţile supravieţuitorilor, de acum înainte incapabili de a se mai reproduce, fuseseră calchiate pe nişte suporturi electronice asemenea neuronilor, dar extrem de rezistente în comparaţie cu aceştia din urmă.

La început, aceşti neuristori conduceau nişte roboţi cu un aspect aproape uman. De atunci înainte, aceste creaturi nu se mai puteau mulţumi cu o lume atât de strâmtă precum planeta lor în agonie.

Fiecare dintre ei primise atunci o astronavă deosebit de perfecţionată, construită cu ultimele rezerve energetice de care dispuneau.

Acum, ei făceau corp comun cu aceste nave, ale căror radare şi nenumărate sonde, în legătură cu nervii lor, furnizau o imagine completă pe toate lungimile de undă, oferind o viziune a universului până atunci necunoscut.

Atunci abandonaseră patria strămoşilor lor pentru a rătăci veşnic prin vastul univers. Auziseră cântecele nebuloaselor, urletele novelor, ritmurile scandate ale pulsarilor, melopeea monotonă venită din străfundul vremii, chiar de la crearea cosmosului.

Pătrunzând în dimensiuni multiple, afundându-se în abisurile stelelor negre, în miezul de abanos al galaxiilor muribunde, întâlniseră şi alte inteligenţe, spirite desprinse de trup trăind după legi cu totul diferite; născute din atomul primitiv, în explozia cosmică ce dăduse naştere tuturor creaturilor, tuturor galaxiilor şi fiicelor lor, stelele, mame ale planetelor, care dăduseră naştere, la rândul lor, unor minuscule piticanii ce se credeau stăpânii lumii.

Captivanta melopee se stinse o dată cu primele raze ale unei aurore sângerii.

În stacojiul unei câmpii vaste, cristalele gigantice luceau ca nişte torţe arzând – o lume minerală fără legătură cu firavii oameni, ascunşi în cochilia lor fragilă de metal -, spirite cristaline care dezvoltau o formă de inteligenţă total diferită de delicaţii neuroni ai fiinţelor din carne.

Zâmbetul Danekăi, care se odihnea, încrezătoare, în braţele iubitului ei metis, îi salută trezirea. Amândoi, încrezători şi destinşi, se rupseseră de universul care-i înconjura. Astrotul observă cu satisfacţie că aureola din jurul capului fetei dispăruse.

Însă mercenarii nu se aflau sub farmecele răpitoarei pământene. După ce discutaseră între ei, prin radio, o delegaţie veni să-l caute pe Dervhax.

— Şefule, mormăi purtătorul lor de cuvânt, v-am urmat fără să protestăm, am avut întotdeauna încredere în dumneavoastră dar, de această dată, nu mai înţelegem nimic. Noi ăştia băieţi simpli, ne-am demonstrat fidelitatea, dar de data asta am vrea să ştim ce se-ntâmplă! Suntem tot pe Rychna? Visăm? Nu se mai poate aşa...

— Prieteni, declară maiorul, vă înţeleg preocuparea! Ştiu puţini astroţi care ar fi dovedit un asemenea spirit de echipă şi o asemenea supunere. Trăim nişte ore derutante, care, pe bună dreptate, vă pot înspăimânta.

— Liniştiţi-vă, totul va reveni în curând la normal. Sunt sigur că minţile noastre primesc visele creierului din astronavă, care se gândeşte la planeta lui natală. Se va trezi foarte repede, şi ne vom regăsi atunci universul obişnuit E o chestie de câteva ore, acum...

— Dar nu putem face nimic ca să plecăm din locul ăsta ciudat?

— Nu! încă nu avem destule cunoştinţe în domeniul psihic. Mai aveţi putină răbdare, o s-o scoatem la capăt..

Mercenarii nu cerută mai mult de atât aveau încredere absolută în şeful lor şi, dacă acesta zicea că totul se va rezolva până la urmă, ei îl credeau.

— Tipul ăsta este într-adevăr formidabil! şuşoti Terral la urechea lui Yghur, are o influenţă incredibilă asupra oamenilor. Toţi şi-ar da viaţa pentru el. Numai că e un lucru pe care nu-l pot înghiţi; în cele din urmă are întotdeauna dreptate! E deprimant, în definitiv.

— Eu nu-mi bat capul cu asta, răspunse sergentul; o dată ce şeful zice aşa o s-o scoatem la capăt!

Convoiul îşi reluă aşadar, drumul printr-un peisaj miraculos şi înfricoşător. Grămezile de cristale orbitoare se succedau fără oprire. În depărtare se ghiceau povârnişurile unor munţi de cuarţ transparent

Singura problemă în viitorul imediat pneurile, care începeau să sufere de pe urma colţurilor ascuţite ale pietrelor tari presărate pe pământ

Mai era, bineînţeles, problema aerului, a rezervelor de carburant. În mod logic, vehiculele ar fi trebuit să rămână pe loc şi să păstreze rezervele energetice pentru mcălzire. Dar metisul

nu acţiona întotdeauna după legile logicii, şi asta părea să-l ducă la reuşită.

În sfârşit, înspre prânz, sau, mai curând, în momentul în care matele începeau să le ghiorăie de foame, trunchiurile cristaline cu troncaturile şi eflorescentele lor dispărură brusc. Din nou, vehiculele mergeau pe humusul moale al selvei umede. Toţi îşi scoaseră căştile şi deschiseră larg portierele, respirând cu încântare aerul călduţ şi îmbălsămat cu parfumuri vegetale.

Dervhax, uşurat, privi fix mănunchiul de cristale ce scânteia încă deasupra turelei şi îi adresă în gând un „mulţumesc” mut entităţii care îi readusese în continuul obişnuit. Percepu atunci un răspuns scurt.

— Vorbesc cu tine pentru ultima oară. Poate ai înţeles că v-am făcut să traversaţi pădurea în puţin din timpul „tău”, printr-un ocol făcut într-un alt continuu. Te afli acum aproape de punctul tău de plecare de pe Rychna. Ascultă-mă cu atenţie: o să ajungi în curând pe platou, şi vei vedea atunci alte două convoaie perfect identice cu al tău răsărind de la marginea pădurii. Atunci, vei pune fiecare vehicul exact deasupra celui similar lui. Ii vei alinia pe toţi oamenii tăi ca pentru a-i trece în revistă, astfel încât fiecare dintre ei să fie în acelaşi loc ca şi dublurile lui. Atunci nu veţi mai fi decât câte unul din fiecare. Diinii mei vă triplaseră, şi eram dator să vă readuc la starea normală. Nu încerca să înţelegi, fă cum ţi-am spus! Adio…

Maiorul, stupefiat, constată atunci că expediţia ieşea din pădure chiar în locul în care, în urmă cu mai multe săptămâni, Discoveml îi lăsase pe Rychna.

Sub ochii săi, cărora nu le venea să creadă, alte două convoaie, replici exacte ale convoiului său, răsăreau din tufişuri şi se îndreptau spre platforma stâncoasă.

Încrezător în promisiunile prietenului său misterios, puse să se oprească fiecare vehicul chiar în locul în care se găsea dublura lui, şi toate se întrepătrunseră, ca nişte miraje imateriale.

Mercenarii însă nu-i vedeau pe zombii lor. Încântaţi de această întoarcere rapidă, râdeau şi se felicitau reciproc, neputând crede că ajunseseră aşa repede la destinaţie.

Dervhax le ordonă atunci să se adune, sub pretextul de a face apelul, şi îi trecu în revistă. Celelalte două „euri” ale sale făcură la fel. Diablo i se cocoţă atunci pe umăr.

Apoi maiorul, înlănţuind-o tandru pe Daneka, veni să se aşeze în faţa oamenilor săi, trecând prin celelalte două cupluri.

Apăru un scurt flash luminos şi, atunci când metisul se uită la turela camionului său, mănunchiul de cristale dispăruse.

— Prieteni, declară el, vroiam pur şi simplu să vă mulţumesc pentru comportamentul vostru exemplar. Din păcate, câţiva dintre voi lipsesc la apel. Arrintirea lor va rămâne pentru totdeauna în memoria noastră! Ne-am dus misiunea la bun sfârşit, ne vom întoarce cu capul sus, conştienţi că am meritat cu prisosinţă primele promise de tatăl Danekăi. Acum, rupeţi rândurile! Astronava va veni să ne ia astă-seară.

Toţi îl aclamară şi se împrăştiară.

Maiorul constată atunci cu satisfacţie că nu mai exista decât un exemplar din fiecare om şi că el însuşi îşi recăpătase unitatea iniţială.

Toate aceste evenimente îi depăşeau puterea de înţelegere, dar, la urma urmei, de ce să-şi bată capul cu asta, o dată ce Daneka era lângă el, teafără şi nevătămată?

Epilog

La căderea serii, mercenarii văzură o stea strălucind viu care urca pe cerul Rychnei şi care se pierdu în infinitatea spaţiului.

Crezură că era vorba de o astronavă rychniană. Dervhax însă înţelese că entitatea bulversantă pe care o cunoscuse pe această planetă îşi relua eterna rătăcire.

Cu câteva clipe mai târziu, Byrag intra în legătură cu căpitanul Zunor, şi Discover-ul, prompt la întâlnire, ateriza pe platou.

Căpitanul fu destul de uimit să-i revadă pe cei pe care-i crezuse pierduţi pentru totdeauna în junglele perfide ale Rychnei, şi nu-i ascunse lui Dervhax admiraţia sa.

Fără să mai amâne, mercenarii se îmbarcară, abandonându-şi materialul, de acum inutil.

Drumul de întoarcere se desfăşură fără probleme.

Fairchild, încântat, dublă recompensele promise.

Luni in şir, barurile şi tavernele astroporturilor răsunară de isprăvile metisului, de acum o figură legendară printre astroţi.

Maiorul însă dispăruse.

În timp ce Federaţia le trimitea somaţii ferme rychnienilor, convinsă fiind că îi omorâseră pe cetăţenii pământeni, astrotul petrecea ale şi nopţi de vis pe un atol din Oceanul Pacific, în compania minunatei Daneka şi a credinciosului Diablo.

Fericirea cuplului era fără pată, totuşi, atunci când privirea superbei pământene se aţintea asupra extraordinarului metis, era umbrită de un dram de tristeţe.

Ştia, într-adevăr, că povestea ei de iubire nu va dura prea mult. În curând, cel pe care-l iubea atât de mult o va părăsi, pentru a se arunca în noi aventuri.

Sfârşit